

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานผลิตรถจำลอง

FACTORS AFFECTING MENTAL HEALTH OF WORKERS IN
MODEL CARS FACTORY

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน 129924
วัน,เดือน,ปี..... 4 ส.ค. 2557

b. 12599290
i.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

วิทยาลัยการบริหารและจัดการ

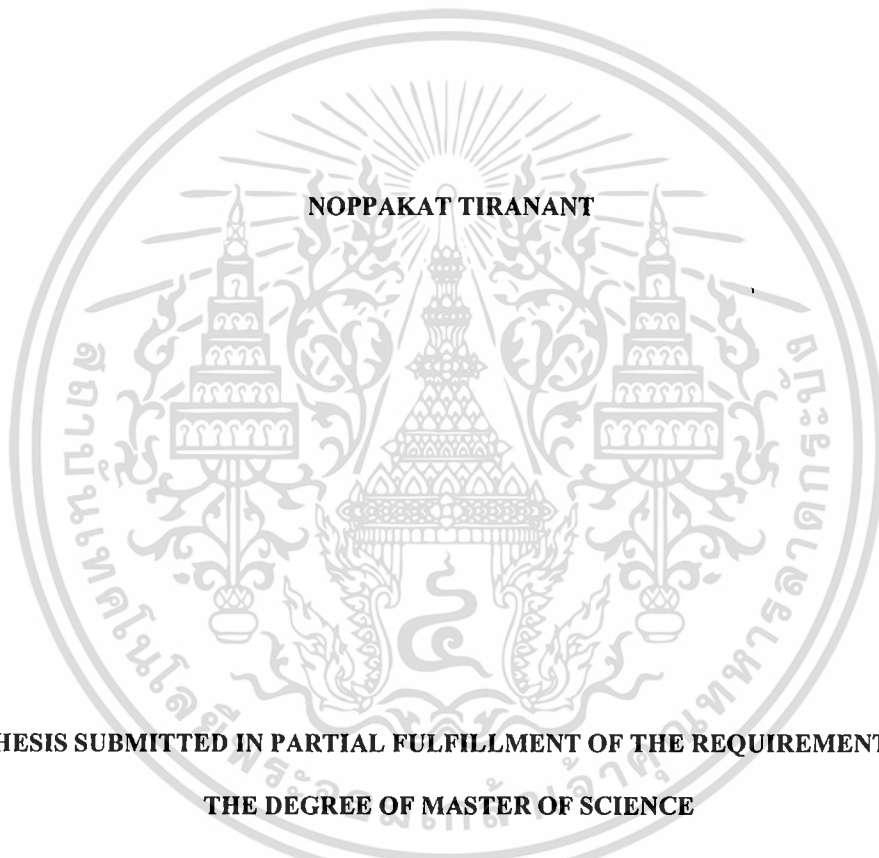
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2556

KMITL-2013-AMC-M-251-006

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**FACTORS AFFECTING MENTAL HEALTH OF WORKERS IN
MODEL CARS FACTORY**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENT FOR
THE DEGREE OF MASTER OF SCIENCE
IN INDUSTRIAL MANAGEMENT**

**ADMINISTRATION AND MANAGEMENT COLLEGE
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2013

KMITL-2013-AMC-M-251-006

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2013

ADMINISTRATION AND MANAGEMENT COLLEGE

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานผลิตรถจำลอง
นักศึกษา	นาย นภกาจ ทิรานันท์
รหัสประจำตัว	53631424
ปริญญา	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม
พ.ศ.	2556
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.ภคพงษ์ ปวงสุข
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐวุฒิ โรจน์นิรุตติกุล

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานผลิตรถจำลองและ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานผลิตรถจำลอง ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากพนักงานในโรงงานผลิตรถจำลอง จำนวน 369 ราย โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้การวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณในการทดสอบสมมติฐาน โดยมีผลการวิจัยดังนี้

- 1) ในภาพรวมระดับสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานผลิตรถจำลองอยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2) ปัจจัยในการทำงานด้านจิตใจ ด้านสังคม และด้านร่างกายมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานผลิตรถจำลอง ตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานได้ร้อยละ 92.9

Thesis Title	Factors Affecting Mental Health of Workers in Model Cars Factory
Student	Mr.Noppakat Tiranant
Student ID	53631424
Degree	Master of Science
Program	Industrial Management
Year	2013
Thesis Advisor	Associate Professor Dr.Pakapong Pongsuk
Thesis Co-Advisor	Assistant Professor Dr.Nuttawut Rojniruttikul

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) To study the level of mental health of workers in model cars factory and 2) To study the factors affecting mental health of workers in model cars factory. The sampling size was 369 workers from model cars factory. Data was collected by simple random sampling method. Questionnaires were used as research instrument to collect data. Data was analyzed by using statistical program. Statistics for analysis were percentage, arithmetic mean ,and standard deviation. Hypotheses were tested by using multiple linear regression analysis. The result were summarized as follow:

- 1.In overall, the levels of mental health of workers in model cars factory was at moderate level.
- 2.Psychological factor, social factor and physical factor affected the mental health of workers in model cars factory .All independent variables could explain the variation in mental health of workers at 92.9 percent.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VIII
สารบัญภาพ.....	XI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานวิจัย.....	5
1.4 กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	5
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	8
1.5.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	8
1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา.....	8
1.5.3 ระยะเวลาในการวิจัย.....	8
1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.1 แนวคิดปัจจัยที่ส่งผลต่อสุขภาพจิต.....	11
2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงานที่ส่งผลต่อสุขภาพจิต.....	11
2.1.2 ความหมายของปัจจัยในการทำงาน.....	11
2.1.3 ประเภทของปัจจัยในการทำงาน.....	12
2.1.4 ปัจจัยในการทำงานที่ส่งผลต่อสุขภาพจิต.....	13
2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต.....	16
2.2.1 ความหมายของสุขภาพจิต.....	16
2.2.2 ลักษณะของบุคคลที่มีสุขภาพจิตดี.....	17
2.2.3 พฤติกรรมที่เกิดจากปัญหาสุขภาพจิต.....	18

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
2.2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต.....	21
2.3 อุตสาหกรรมผลิตรถจักรยานในประเทศไทย.....	22
2.3.1 การผลิต.....	22
2.3.2 การส่งออก.....	23
2.3.3 การนำเข้า.....	24
2.3.4 ปัญหาของอุตสาหกรรมของเล่น.....	24
2.3.5 แนวโน้มในอนาคต.....	25
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	30
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	30
3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	30
3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง.....	30
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	31
3.2.1 ลักษณะเครื่องมือ.....	31
3.2.2 การตรวจสอบและทดสอบเครื่องมือ.....	32
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	34
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
3.4.1 การวิเคราะห์โดยใช้วิธีสถิติเชิงบรรยาย.....	34
3.4.2 การทดสอบสมมติฐาน.....	36
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	37
3.5.1 สถิติเชิงพรรณนา.....	37
3.5.1.1 ค่าร้อยละ.....	37
3.5.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต.....	37
3.5.1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน.....	38
3.5.2 สถิติวิเคราะห์เชิงอนุมาน.....	38
3.5.2.1 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ (Multiple Linear Regression analysis).....	39

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
4.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล.....	43
4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต.....	45
4.2.1 ปัจจัยด้านกายภาพ.....	45
4.2.2 ปัจจัยด้านจิตใจ.....	47
4.2.3 ปัจจัยด้านสังคม.....	48
4.2.4 ปัจจัยด้านร่างกาย.....	49
4.2.5 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ.....	50
4.2.6 ปัจจัยด้านองค์การ.....	52
4.2.7 ระดับปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต.....	53
4.3 ระดับสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยาน.....	54
4.3.1 สุขภาพจิตด้านความรู้สึกรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย.....	54
4.3.2 สุขภาพจิตด้านการย่ำคิดย่ำทำ.....	56
4.3.3 สุขภาพจิตด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น.....	58
4.3.4 สุขภาพจิตด้านซึมเศร้า.....	60
4.3.5 สุขภาพจิตด้านวิตกกังวล.....	62
4.3.6 สุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย.....	64
4.3.7 สุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ.....	65
4.3.8 สุขภาพจิตด้านหวาดระแวง.....	67
4.3.9 สุขภาพจิตด้านโรคจิต.....	69
4.3.10 ระดับสุขภาพจิตของพนักงาน โดยรวม.....	71
4.4 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยาน.....	73
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	84
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	84
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	89
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	94
บรรณานุกรม.....	96

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	100
ภาคผนวก ก เอกสารจากวิทยาลัยการบริหารและจัดการ	101
ภาคผนวก ข แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	106
ประวัติผู้เขียน	116

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 มูลค่าการส่งออก-นำเข้า ของเล่น.....	25
2.2 แหล่งส่งออกของเล่นของประเทศไทย.....	26
2.3 แหล่งนำเข้าของเล่นของประเทศไทย.....	26
3.1 คะแนนในแต่ละระดับความคิดเห็นของแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัจจัยในการ ทำงานทั้ง 6 ปัจจัย.....	31
3.2 รายชื่อ ตำแหน่งและสถานที่ปฏิบัติงานของผู้ทรงคุณวุฒิ.....	33
3.3 แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ.....	36
4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล.....	43
4.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านกายภาพ.....	45
4.3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านจิตใจ.....	47
4.4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านสังคม.....	48
4.5 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านร่างกาย.....	49
4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ.....	50
4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านองค์กร.....	52
4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์กร.....	53
4.9 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย.....	54

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.10 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านการย่ำคิดย่ำทำ	56
4.11 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น	58
4.12 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านซึมเศร้า	60
4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านวิตกกังวล	62
4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย	64
4.15 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ	65
4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านหวาดระแวง	67
4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตด้านโรคจิต	69
4.18 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของระดับสุขภาพจิตของพนักงานโดยรวม	71
4.19 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านความรู้สึกรังเกียจทางร่างกาย	73
4.20 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านการย่ำคิดย่ำทำ	74
4.21 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น	75
4.22 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านซึมเศร้า	76

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.23 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านวิตกกังวล.....	77
4.24 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านก้าวร้าวทำลาย.....	78
4.25 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ.....	79
4.26 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านหวาดระแวง.....	80
4.27 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ด้านโรคจิต.....	81
4.28 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองในภาพรวม.....	82

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	5
2.1 แบบจำลองพฤติกรรม (วงจรสุขภาพ).....	20

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากปัจจุบันการประกอบธุรกิจและการทำงาน ในปัจจุบันมีการแข่งขันกันสูงซึ่งจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมในประเทศตะวันตก การนิยมเข้ามาลงทุนในประเทศไทย การใช้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตสินค้าซึ่งมีต้นทุนต่ำทำให้นโยบายทางการค้า และอุตสาหกรรมของไทยต้องขยายตัวเพิ่มมากขึ้น ทำให้แนวทางในเศรษฐกิจการลงทุนของประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไปโดยมีการปรับโครงสร้างภายในจากการพึ่งพาภาคเกษตรกรรมมาเน้นภาคอุตสาหกรรมและบริการแทน (สันทนา วิเศษหลง 2541:2) กระบวนการผลิตของสถานประกอบการต่าง ๆ โดยเฉพาะโรงงานอุตสาหกรรมนั้นเปลี่ยนแปลงไปในระบบการทำงานแบบสายพานการผลิต ทำให้เป็นงานที่ง่ายขึ้น ซึ่งการผลิตแบบนี้จะมีผลกระทบต่อโครงสร้างของสังคม และถือเป็นจุดเริ่มต้นของความเครียดและก่อให้เกิดปัญหาต่อสุขภาพกาย และสุขภาพจิตซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติงาน โดยรวมขององค์กรได้

การเปลี่ยนแปลงระบบการทำงานทำให้ความต้องการทางด้านแรงงานมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย พนักงานส่วนใหญ่จะทำงานร่วมกับเครื่องจักรทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมารวมทั้งปัญหาสุขภาพร่างกาย และปัญหาทางด้านสุขภาพจิต รวมถึงปัญหาการใช้ชีวิตในสังคมของพนักงานด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมทางกายภาพหรือทางวัตถุ (Physical Environment) ซึ่งได้แก่ แสงสว่าง อุณหภูมิ การถ่ายเทอากาศ เสียงรบกวน ช่วงเวลาในการทำงาน เวลาหยุดพัก คนตรี และสภาพแวดล้อมภายนอกอื่น ๆ เช่น ห้องน้ำ ห้องส้วม และห้องรับประทานอาหาร เป็นต้น หรือ สภาพแวดล้อมทางจิตใจหรือสังคม (Psychosocial Environment) ได้แก่ พฤติกรรมของผู้บริหาร ความสัมพันธ์ร่วมกับพนักงาน เสถียรภาพในอาชีพการทำงาน ความพอใจในความต้องการของชีวิตสิ่งตอบแทนเพื่อเป็นกำลังใจในการทำงาน เป็นต้น ซึ่งปัจจัยทางกายภาพ และทางจิตใจนี้อาจเป็นไปหรือไม่เหมาะสมกับลักษณะการทำงาน ความสะดวกสบาย ไม่คำนึงถึงปัจจัยธรรมชาติของบุคคล ไม่เอื้ออำนวยต่อการทำงาน จึงเกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ มากมาย และส่งผลในเรื่องของการปฏิบัติงานของพนักงานทางตรงและทางอ้อมได้

นอกจากนี้โดยธรรมชาติแล้วสภาพการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ความเหนื่อยอ่อนของร่างกายและจิตใจเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จากผลของการทำงานหนักเสมอไป แต่อาจมาจาก

สภาพแวดล้อมในที่ทำงาน ท่าทางในการทำงานที่ไม่ถูกสุขลักษณะ การเร่งงานของนายจ้าง กลิ่นเหม็นในที่ทำงาน ลักษณะที่มีความเสี่ยงรวมถึงการขาดขวัญและกำลังใจ และสวัสดิการที่พึงได้รับ สิ่งเหล่านี้มีผลต่อสภาพร่างกายและจิตใจของคนงานขณะทำงาน จากการศึกษาปัจจัยทางด้านจิตใจของพนักงานในงานอุตสาหกรรมพบว่ามีปัญหาที่แสดงอาการออกมาทางจิตใจอย่างชัดเจน หรือ แอบแฝงในรูปของอาการทางจิตสรีรวิทยา

ความหมายและความสำคัญของสุขภาพจิต

ความหมายของคำว่า“สุขภาพจิต”มีนักจิตวิทยาอธิบายไว้หลายท่านพอนำมาเสนอ ดังนี้ คำว่า “Healthy” หมายถึง การมีสุขภาพที่ดี ในที่นี้หมายถึงสุขภาพของร่างกายและจิตใจ การที่คนใดคนหนึ่งจะได้ชื่อว่าเป็นคนที่มีสุขภาพดีนั้น หมายถึงบุคคลที่มีลักษณะ 3 ข้อ คือ

1. ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างเหมาะสม
2. มีการพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจอย่างเหมาะสม
3. ยอมรับสภาพความเป็นจริงของตน

การมีสุขภาพที่ดีทั้งร่างกายนั้นก็คือ การที่คนๆ นั้นไม่เป็น โรคภัยไข้เจ็บส่วนทางด้านจิตใจนั้นก็คือการที่คนๆ นั้นสามารถที่จะแก้ไขและเผชิญกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้และมีบุคลิกภาพที่ไม่แตกต่างไปจากคนส่วนใหญ่

สุขภาพจิต (Mental Health) หมายถึง ลักษณะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งลักษณะหนึ่งของมนุษย์ นักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ความหมายของสุขภาพจิตในแง่มุมต่าง ๆ กัน ดังนี้

สุขภาพจิต หมายถึง สภาวะของชีวิตที่มีสุขภาพและผู้มีสุขภาพจิตดีคือ ผู้ที่สามารถปรับตนเองอยู่ได้ด้วยความสุข ในโลกซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ได้ (ฝน แสงสิงแก้ว. 2532 : 57)

สุขภาพจิต หมายถึง ความสามารถในการรักษามาตรฐานแห่งจิตไว้ พร้อมกับส่งเสริมให้จิตใจมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

ความสำคัญของสุขภาพจิต สุขภาพจิตและสุขภาพกายนั้นพูดได้ว่า สุขภาพจิตสำคัญกว่าสุขภาพกายด้วยซ้ำ เพราะว่าคนไหนที่ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงแต่จิตใจฟั่นเฟือนไม่ได้เรื่องนั้นจะไม่ใช่ประโยชน์ต่องานหรือสังคม แต่อย่างไร ส่วนคนที่สุขภาพกายไม่สู้จะแข็งแรงแต่สุขภาพจิตดีหมายความว่าจิตใจดี รู้จักจิตใจของตัวเองและรู้จักปฏิบัติให้ถูกต้องย่อมเป็นประโยชน์ต่อตัวเองและเป็นประโยชน์ต่อสังคมได้มากในที่สุดสุขภาพจิตที่ดีก็อาจจะพามาซึ่งสุขภาพกายได้ผู้ที่จะสอนวิชาชีพหรือปฏิบัติงานอย่างอื่น นอกจากการรักษาอดีตแล้วยัง ช่วยทำให้กายนั้นหายจากโรคภัยได้สะดวก (อรุณ เชนวนาศัย. 2538 : 20)

ดังนั้นผู้มีสุขภาพจิตดีนั้นต้องเป็นผู้มองโลกในแง่ดี พึ่งตนเองได้พึ่งผู้อื่นได้บ้างและให้ผู้อื่นพึ่งได้บ้าง สามารถทำประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น สามารถปรับตัวให้เข้ากับปัญหาอุปสรรค

ของชีวิตได้โดยไม่เสียคุณภาพ เป็นผู้สำรวจตนเองเสมอ มองตนเองอย่างถูกต้องตามความเป็นจริง รู้สึกในคุณค่าของตนเอง มีความพอใจในสถานภาพของตนและรู้สึกมีความมั่นคงในชีวิต พพอใจในบทบาทและเพศแห่งตน เรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตแล้วสามารถปรับปรุงแก้ไขตัวเองได้เสมอ มีความอยากรู้อยากเห็นหรือใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีความพอใจที่จะร่วมมือ สามารถประนีประนอมกับผู้อื่น กล้าแสดงออก และสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับลักษณะเพศ วัย และบทบาทของตน

สุขภาพจิตจึงเป็นการปรับตัวของแต่ละบุคคลที่มีต่อตนเอง และมีต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ บุคคลต้องมีพฤติกรรมที่เป็นที่พึงพอใจ เบิกบานเอาใจใส่และระลึกถึงบุคคลอื่น มีความสามารถที่จะเผชิญและประสพต่อความกระทบกระเทือน ความแตกร้าง และความเครียดน้อยมาก ตลอดทั้งปราศจากพฤติกรรมที่แสดงถึงความบกพร่องทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สุขภาพจิตที่ดี จึงหมายถึง การมีสภาวะทางจิตที่สมบูรณ์และการมีสุขภาพจิตที่สมบูรณ์ของแต่ละบุคคลนั้น โดยจะต้องพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ทั้ง 6 ประการต่อไปนี้คือ ประการแรก คือ เจตคติที่มีต่อตนเอง สามารถที่จะยอมรับตนเอง สามารถที่จะยอมรับความอ่อนแอ และความบกพร่องของตนเอง มีความมั่นใจในตนเอง มีความภูมิใจในความสำเร็จของตนเองเคารพตนเอง ตลอดทั้งมีความเข้าใจและยอมรับสภาพของตนเอง ประการที่สอง คือ การเจริญเติบโตและพัฒนาการของบุคคลเป็นไปอย่างสมปรารถนาและสอดคล้องกับศักยภาพของตนเองสามารถประสบความสำเร็จและความมุ่งหวังที่พึงประสงค์ ตลอดทั้งสามารถพัฒนาความสามารถของตนเต็มที่ ประการที่สามคือความผสมผสานขององค์ประกอบบุคลิกภาพเป็นไปอย่างกลมกลืนราบรื่น มีสติสัมปชัญญะ ไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของจิตไร้สำนึก มีความสามารถที่จะทนต่อความวิตกกังวล และความบีบคั้นภายใต้สภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่งได้ ประการที่สี่ คือ ความเป็นตัวของตัวเองและความเป็นอิสระในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเป็นสิ่งที่พึงประสงค์ มีความเป็นอิสระจากอิทธิพลของสังคม ในการที่จะตัดสินใจโดยยึดมาตรฐาน ที่เป็นหลักประจำใจของตน มากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับการบีบคั้นของอิทธิพลภายนอก ประการที่ห้า คือ การยอมรับและเผชิญต่อความเป็นจริง ไม่หลงงมงายในความเพื่อฝันหรือความปรารถนาของตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีความสนใจ เอาใจใส่ในสวัสดิภาพของบุคคลอื่น ๆ และประการสุดท้ายคือ ความสามารถที่จะเอาชนะอุปสรรคและสิ่งแวดล้อมต่างๆ โดยสามารถที่จะรักและให้ความรักแก่บุคคลอื่นได้ สามารถที่จะรับความรักจากบุคคลอื่นและสามารถที่จะอุทิศเวลาให้แก่งานตลอดทั้งการเล่นต่างๆ ได้ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม มีความพอใจในสภาพแวดล้อมของตนเอง เต็มใจที่จะหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาตลอดทั้งอุปสรรคที่จะต้องเผชิญในชีวิตของตน

การวิจัยที่สนับสนุนการปรับตัวเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นี้ จะมีผลโดยตรงต่อความเครียด และทำให้เกิดปัญหาทางการปรับตัวของบุคคลเนื่องจากต้องมีการเปลี่ยนแปลงการใช้ชีวิต เช่นการเปลี่ยนแปลงชั่วโมงการทำงาน การเปลี่ยนนิสัยการนอน การเปลี่ยนนิสัยการกิน เปลี่ยนแปลงกิจกรรมทางสังคม เหล่านี้มีผลโดยตรงต่อความเครียดและการปรับตัวของบุคคล (D.F .Allen 1990 : 323-340) หากบุคคลเหล่านี้มีกลไกในการปรับตัวที่ดี ก็จะสามารถมีชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความเครียดได้ สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุขในการทำงาน แต่ถ้าบางคนไม่สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ได้ ก็จะเกิดความเครียดและปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย (ลิจิต กาญจนารักษ์. 2541: 81) เช่นพนักงานที่ทำงานเป็นกะจะง่วงนอนมากกว่าคนที่ทำงานในเวลาปกติ ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานได้ง่าย (มาลินี จุฑะธรพ. 2541: 21)

นอกจากนี้ผลการวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศพบผู้มีปัญหาทางด้านจิตใจหรือสังคมนั้นมีจำนวนมาก โดยเฉพาะผู้ที่ทำงานเป็นกะในสายพานการผลิตของโรงงานอุตสาหกรรม จะเห็นได้จากผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาสุขภาพจิต มีมากกว่าร้อยละ 80 (วนิดา ไชยธวัช. 2521: 14) และพบว่าผู้ป่วยเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับปัจจัยในการทำงานตามระบบของตน มีการรับรู้ปัจจัยในการทำงานที่ไม่ดีซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดผลกระทบ โดยตรงและทำให้เกิดผลเสียต่อการปฏิบัติงานของพนักงานได้

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งเป็นวิศวกรและปฏิบัติงานอยู่ในกลุ่มผลิตภัณฑ์รถจำลองจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน ซึ่งอาจนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัจจัยต่างๆที่ทำให้เกิดปัญหาต่อสุขภาพจิต อาทิเช่น ปัญหาทางกายภาพ สังคม สิ่งแวดล้อม จิตใจ สภาพเศรษฐกิจ หรือปัจจัยในตัวเองก็การเอง นอกจากนี้อาจทำให้องค์การมีส่วนช่วยทำการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาหรือปรับปรุงปัจจัยเหล่านี้ให้ดีขึ้นเพื่อเอื้ออำนวยต่อการปรับตัวเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาทางด้านสุขภาพจิตของพนักงานและทำให้พนักงานเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เพื่อลดจำนวนการลาออก การขาดงาน การเจ็บป่วย ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีต่อองค์กร ตัวพนักงานและอุตสาหกรรมรถจำลองของประเทศไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับสุขภาพจิตของพนักงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมผลิตรถจำลอง
2. เพื่อศึกษาปัจจัยในการทำงานที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในอุตสาหกรรมผลิตรถจำลอง

1.3 สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยผู้วิจัยนำตัวแปรต่าง ๆ มาตั้งเป็นสมมติฐานในการวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย

สมมติฐานที่ 2: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านการย่ำคิดย่ำทำ

สมมติฐานที่ 3: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น

สมมติฐานที่ 4: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านซึมเศร้า

สมมติฐานที่ 5: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านวิตกกังวล

สมมติฐานที่ 6: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านก้าวร้าวทำลาย

สมมติฐานที่ 7: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

สมมติฐานที่ 8: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านหวาดระแวง

สมมติฐานที่ 9: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านโรคจิต

สมมติฐานที่ 10: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวม

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

เนื่องจากในปัจจุบันปัจจัยในการทำงานเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงานเพราะปัจจัยในการทำงานนั้น ส่งผลกระทบโดยตรงกับพนักงาน หากปัจจัยในการทำงานนั้นมีความเหมาะสมหรือมีความปลอดภัยต่อร่างกายและจิตใจของพนักงาน ตัวพนักงานก็จะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและไม่ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตตามมาได้ในอนาคต

การวิจัยนี้จึงได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพจิตในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตรถซึ่งในงานวิจัยได้มีการทดสอบด้านสุขภาพจิตด้วยแบบทดสอบที่เรียกว่า Analogies Scale Symptom Distress Checklist (SCL-90) ของ Delogalis, Lipman และ Cori ซึ่งคณะนักจิตวิทยาโรงพยาบาลสมเด็จพระยาได้ดัดแปลงมาใช้เป็นแบบตรวจสอบสุขภาพจิตของคนไทย (อริสา เลหา ไกรธรรม. 2539 : 77) เพื่อศึกษาการขาดความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ และการแสดงออกของอาการที่แสดงถึงการมีภาวะเศร้าวิตกกังวลความเจ็บป่วยทางกายที่มีผลมาจากจิตใจ และตรวจสอบว่ามีสิ่งผิดปกติทางด้านสุขภาพจิตหรือไม่ เพื่อจะได้นำไปส่งเสริมให้พนักงานได้รับคำปรึกษาเพื่อการปรับตัวและแก้ไขสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อไป ซึ่งปัจจัยการทำงานที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตนั้นเกิดจาก ปัจจัย 6 ประการ ดังนี้คือ

1. ปัจจัยทางด้านกายภาพ

เนื่องจากสภาพแวดล้อมในการทำงานมีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิต Mayer (อ้างถึงใน กนกรัตน์. 2531:1) มีความเชื่อในทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ปฏิกริยาที่คนแสดงออกมานั้น เกิดจากผลของการปะทะกันระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะมีผลต่อประสิทธิภาพของการทำงาน

2. ปัจจัยทางด้านจิตใจ

สภาพทางจิตใจ (Psychological Condition) การเกิดปัญหาสุขภาพจิตอาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง เช่น บุคลิกภาพ ความคิด การมองโลก การปรับตัว ความขยันหมั่นเพียร ความทุ่มเท การยิ้มแย้มแจ่มใส (ศรีธรรม ธนะภูมิ. 2533: 29-34)

3. ปัจจัยทางด้านสังคม

ในสังคมปัจจุบันนี้มีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม และค่านิยมอย่างรวดเร็ว เด็กและวัยรุ่นมักรับวัฒนธรรมที่เปลี่ยนใหม่ได้ง่ายและรวดเร็ว ซึ่งจะเกิดความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ ทำให้ผู้ใหญ่ไม่พอใจ ส่งผลให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ หรือแม้การเปลี่ยนแปลงภายนอก เช่น การเมือง การปกครอง หรือการอยู่รวมกลุ่มกับผู้คนมากหน้าหลายตา หากไม่เข้าใจกัน อาจเกิดปัญหาได้

4. ปัจจัยทางด้านร่างกาย

ปัญหาทางด้านร่างกายส่วนใหญ่เกิดจากโรคภัยไข้เจ็บ โรคทางกาย โรคระบบประสาท โรคประจำตัว หรือโรคเรื้อรัง ซึ่งโรคภัยต่างๆเหล่านี้จะทำให้ตนเองรู้สึกว่าคุณเองมีปมด้อย ทำให้เกิดอาการที่ต้องไปรับการรักษาพยาบาลบ่อยๆ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงาน

5. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

ปัญหาเศรษฐกิจที่ทำให้มนุษย์เราต้องกังวล หรือเสียดสุขภาพจิต ถูกยกขึ้นมาให้ดูเป็นปัจจัยหลักๆ 4 อย่างด้วยกัน ได้แก่ ปัญหาค่าครองชีพ ปัญหาเรื่องการเงินมั่วตุงเกิดจากระณินยม ปัญหาเรื่องการตงงาน ปัญหาการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ

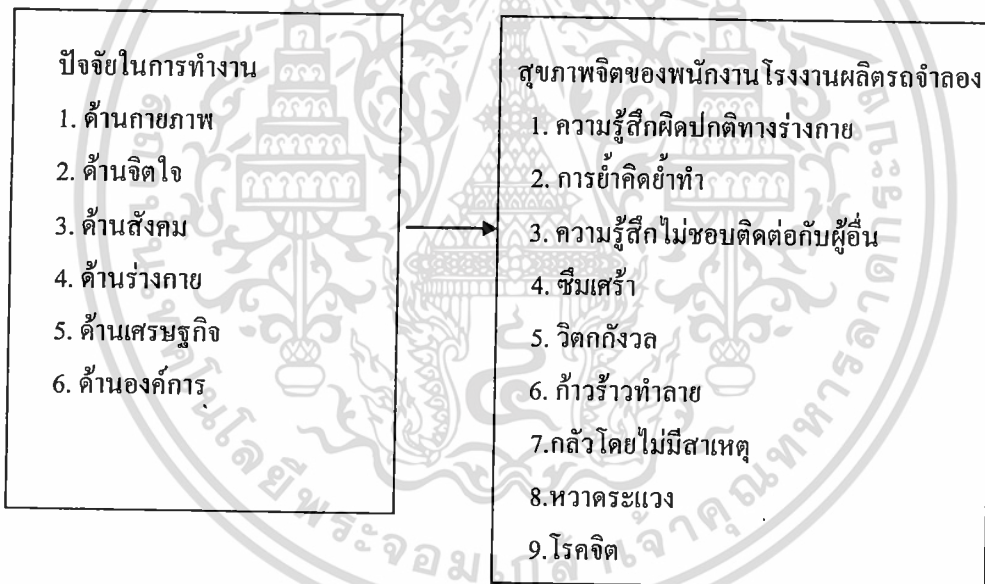
6. ปัจจัยทางด้านองค์กร

โดยปกติแล้วบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรม แล้วรู้สึกว่กำลังถูกเอารัดเอาเปรียบ หรือถูกกดดันแก้งในด้นใดก็แล้วแต่ จะทำให้รู้สึกว่ตนเองไม่มีความสุขในการปฏิบัติงาน สาเหตุหลักๆของความรู้สึกเหล่านี้เกิดจากปัจจัยหลักๆ 3 อย่าง ได้แก่ ความรู้สึกกับบริษัท ความรู้สึกกับเพื่อนร่วมงาน ความรู้สึกกับหัวหน้างาน เป็นต้น

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ พนักงานในอุตสาหกรรมผลิตรถจักรยาน จาก 2 บริษัท (กรมโรงงานอุตสาหกรรม. 2553) ได้แก่

1. บริษัท แมทเทล กรุงเทพ จำกัด จำนวนพนักงาน 1,790 คน

2. บริษัท มาจอเรดด์ (ประเทศไทย) จำกัด จำนวนพนักงาน 1,225 คน

รวมทั้งหมด 3,015 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยทั้งหมด 400 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.2.1 ตัวแปรอิสระ คือปัจจัยในการทำงานด้านต่างๆ ได้แก่

1. ด้านกายภาพ

2. ด้านจิตใจ

3. ด้านสังคม

4. ด้านร่างกาย

5. ด้านเศรษฐกิจ

6. ด้านองค์กร

1.5.2.2 ตัวแปรตาม คือ สุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยาน

1.5.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย การวิจัยนี้มีการเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน สิงหาคม พ.ศ.2555 ถึง เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2555 รวมเวลา 3 เดือน

1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. สุขภาพจิต หมายถึง สุขภาพของพนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรมที่มีความสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงมากได้ และมีสมรรถภาพในการทำงาน และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ โดยทำการวัดด้วยแบบตรวจสอบ Analogies Scale Symptom Distress Checklist (SCL-90) โรงพยาบาลสมเด็จพระยา กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ได้ดัดแปลงมาใช้เป็นแบบตรวจสอบสุขภาพจิตของคนไทย (อริสา เลหาโภชรรม. 2539:77) ที่ประกอบด้วยข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาการทางจิต 9 ด้านด้วยกัน

2. ความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย (Summarization) ประกอบด้วยข้อความต่างๆ ที่จะสะท้อนให้เห็นปัญหาหรือความทุกข์ อันเนื่องมาจากการทำงานที่ผิดปกติของร่างกาย เช่น อาการปวดศีรษะ ปวดหลัง เป็นลมวิงเวียน เป็นต้น

3. การย้ำคิดย้ำทำ (Obsessive Compulsive) ประกอบด้วยข้อความที่สะท้อนพฤติกรรมที่มาจากความคิด แรงผลักดัน และการกระทำต่างๆ ที่รบกวนจิตใจ และบุคคลที่ไม่ต้องการให้เกิดแต่หลีกเลี่ยงไม่ได้ พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้สูญเสียความสามารถในด้านสติปัญญาไปด้วย เช่น ต้องทำงานซ้ำๆ เพื่อให้แน่ใจว่าถูกต้อง ตรวจตราสิ่งที่ทำไปแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีก
4. ความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น (Interpersonal Relationship) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงความรู้สึกบกพร่องของตนเอง ความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น นอกจากนี้ความรู้สึกหมกมุ่นอยู่กับความคิดตัวเองอย่างรุนแรงและการคาดหวังว่าจะได้รับกับปฏิกิริยาโต้ตอบในทางลบในการติดต่อกับผู้อื่น
5. ซึมเศร้า (Depression) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงอารมณ์เศร้า หดความสนใจ กิจกรรมต่างๆ ไม่มีแรงจูงใจ และสูญเสียพลังกำลัง รู้สึกสิ้นหวัง ท้อแท้ คิดฆ่าตัวตาย อารมณ์เหล่านี้จะมีผลถึงการสูญเสียทางสติปัญญาด้วย
6. วิตกกังวล (Anxiety) ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลต่างๆ ที่สังเกตได้ ได้แก่ ความกระวนกระวาย ความรู้สึกกลัว ความประหม่า และความตึงเครียด เช่น กลัวโดยไม่มีสาเหตุ หัวใจเต้นเร็วและแรง เป็นต้น
7. ก้าวร้าวทำลาย (Hostility) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงอารมณ์ หรือการกระทำที่เป็นลักษณะของความรู้สึกโกรธขุ่นเคืองรวมทั้งความรู้สึกก้าวร้าวทำลาย และทำให้รู้สึกอารมณ์โต้แย้ง หรือควบคุมไม่ได้ เช่น มีอารมณ์พุ่งพล่านที่ระงับไม่ได้ รู้สึกอยากตะโกนหรือขว้างปาสิ่งของ
8. กลัวโดยไม่มีสาเหตุ (Phobic Anxiety) ประกอบด้วยข้อความที่สะท้อนให้เห็นกลุ่มอาการซึ่งแสดงให้เห็นถึงความกลัวเฉพาะที่มีต่อคน สถานที่ สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งไม่มีเหตุผลและเกินความเป็นจริงทำให้ต้องหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้น เช่น กลัวที่โล่งแจ้งหรือถนน รู้สึกกลัวเมื่อออกนอกบ้านคนเดียว เป็นต้น
9. หวาดระแวง (Paranoid Ideation) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงแนวคิดทางด้านการโทษคนอื่นๆ ความไม่เป็นมิตร ความระแวงสงสัย ความหลงผิด ความคิดว่าตนเองใหญ่โต การเอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง การเสียความควบคุมตนเอง เช่น รู้สึกไม่ไว้วางใจผู้อื่น รู้สึกว่าผู้อื่นไม่เห็นด้วยและไม่ให้ความร่วมมือ
10. โรคจิต (Psychoticism) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงลักษณะความประพฤติที่เป็นแนวโน้มของพฤติกรรมโรคจิต ซึ่งมีตั้งแต่อาการที่ยังแสดงไม่ชัดเจน เช่น การถดถอย แยกตัวเองออกจากสังคม จนถึงลักษณะของความผิดปกติ เช่น อาการหูแว่ว เป็นต้น
11. อุตสาหกรรมผลิตรถจำลอง หมายถึง โรงงานอุตสาหกรรมที่ผลิตของเล่น ในประเภทกลุ่มรถจำลอง (Model Cars) โดยกลุ่มรถจำลองนี้จะเน้นผลิตภัณฑ์ที่ค่อนข้างเสมือนจริง แต่ย่อ

สัดส่วนให้เล็กลงมา โดยกระบวนการผลิตจะเน้นที่กระบวนการฉีดตะกั่ว (Zinc) หรือฉีดพลาสติก (Plastic) เป็นส่วนผสมหลัก ผ่านกระบวนการทำสีหรือลวดลายที่เหมือนจริง และประกอบเป็นคัน ผ่านขบวนการบรรจุภัณฑ์ที่สวยงามเพื่อเพิ่มมูลค่า เหมาะแก่การเล่นเพื่อความสนุกสนาน หรือไว้เพื่อเก็บสะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและทำการรวบรวมเนื้อหาของทฤษฎีและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยศึกษาจากตำรา เอกสาร วารสาร รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อให้สามารถกำหนดกรอบแนวคิดที่จะใช้เป็นแนวในการศึกษา ได้ครอบคลุมและชัดเจนขึ้น ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อสุขภาพจิต
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต
- 2.3 อุตสาหกรรมผลิตรถจักรยานในประเทศไทย
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อสุขภาพจิต

2.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงานที่ส่งผลต่อสุขภาพจิต

ปัจจัยในการทำงานเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการทำงาน นอกจากนั้นปัจจัยในการทำงานเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพนักงาน โดยตรง ถ้าหากปัจจัยในการทำงานมีความเหมาะสม หรืออำนวยการต่อสภาพของร่างกายและจิตใจของพนักงาน พนักงานก็จะสามารถทำงานนั้นได้ตลอดไปอย่างเป็นปกติสุข แต่ในทางตรงกันข้ามหากปัจจัยในการทำงานนั้นไม่เหมาะสม หรือไม่อำนวยการต่อพนักงาน ก็จะเป็นสิ่งที่ไปบั่นทอนสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจของพนักงาน โดยอาจทำให้สุขภาพกาย และสุขภาพจิตเสื่อมโทรมลง อาจทำให้โรคเดิมที่มีอยู่กำเริบได้ นอกจากนี้ยังเป็นสาเหตุทำให้เกิดโรคทั่ว ๆ ไปได้ง่ายขึ้น และที่สำคัญที่สุดคือ มีความเสี่ยงในเกิดอุบัติเหตุ และโรคจากการประกอบอาชีพได้ ดังนั้นการศึกษาแนวความคิดหรือการทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงานจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการทำงานของพนักงานเป็นอย่างยิ่ง

2.1.2 ความหมายของปัจจัยในการทำงาน

ปัจจัยในการทำงาน หมายถึงสิ่งต่างๆที่อยู่ล้อมรอบตัวพนักงานในขณะที่ทำงาน ได้แก่ ปัจจัยด้านกายภาพ เช่นพื้นที่ทำงาน แสง เสียง ฝุ่นละออง ปัจจัยด้านจิตใจ เช่น จิตใจ โกลเล วิตกกังวล ไม่แน่นอน เหม่อลอย ปัจจัยด้านสังคม เช่นคุณภาพพื้นฐานทางสังคม การใช้ชีวิตในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ปัจจัยด้านร่างกาย เช่นอาการเจ็บป่วย เป็นโรค พิการ ทูพลภาพ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ เช่นภาระหนี้สิน ค่านิยม ค่าเงิน

บาทลอยตัว และปัจจัยด้านองค์การ เช่นเพื่อร่วมงาน หัวหน้างาน สายการบังคับบัญชา (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมสาราช. 2530: 798)

กองอาชีพอนามัย กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (2536 : 9) ได้ให้ความหมายของปัจจัยในการทำงานว่า หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวในขณะที่ทำงาน และมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมกับผลิตผล และประสิทธิภาพของงาน

จากความหมายของของปัจจัยในการทำงานดังกล่าว พอสรุปได้ว่าปัจจัยในการทำงาน หมายถึง สิ่งต่าง ๆ จะเป็นอะไรก็ได้ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต มองเห็นได้หรือไม่สามารถมองเห็นได้ ที่เกี่ยวข้องกับพนักงานในขณะที่ทำงานและมีผลต่อการทำงาน รวมทั้งมีผลต่อคุณภาพชีวิตของพนักงานด้วย

2.1.3 ประเภทของปัจจัยในการทำงาน

จากแนวความคิดและความหมายของของปัจจัยในการทำงานดังกล่าวจะเห็นได้ว่าปัจจัยในการทำงานเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่อาจจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อพนักงานทั้งในแง่ของสุขภาพอนามัยและประสิทธิภาพของงานที่ทำซึ่งองค์ประกอบหรือประเภทของปัจจัยในการทำงานนั้น ได้มีนักวิชาการหรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้แบ่งประเภทของปัจจัยในการทำงานแตกต่างกันไปบ้างแต่แนวความคิดส่วนใหญ่จะใกล้เคียงและคล้ายคลึงกัน ดังจะกล่าวดังต่อไปนี้

สถาบันความปลอดภัยในการทำงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครอง ได้แบ่งปัจจัยในการทำงานออกเป็น 6 ประเภท คือ

1. ปัจจัยทางด้านกายภาพ (Physical Factor) ได้แก่ ความร้อน ความเย็น เสียง ความสั่นสะเทือน รั้งสี แสงสว่าง ความกดดัน บรรยากาศ นอกจากนี้ยังรวมถึง เครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ และบริเวณสถานที่ทำงานอีกด้วย เป็นต้น
2. ปัจจัยทางด้านจิตใจ (Psychosocial Factor) ได้แก่ อาการล้า เหนื่อย วิตกกังวล ไม่แน่นอน เหนื่อยล้า ไม่มี ความกล้าแสดงออก ขาดความมั่นใจ เบี่ยงเบนทางเพศ
3. ปัจจัยทางด้านสังคม (Social Factor) ได้แก่ คุณภาพพื้นฐานทางสังคม การปรับตัวเข้ากับผู้อื่น การศึกษา หน้าที่การงาน
4. ปัจจัยทางด้านร่างกาย (Biological Factor) ได้แก่ อาการเจ็บป่วย เป็นโรค พิการ พุผลภาพ
5. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ (Economic Factor) ได้แก่ รายได้ ภาระหนี้สิน ค่านิยม ค่าเงินบาทลอยตัว ภาวะค่าใช้จ่ายต่างๆ
6. ปัจจัยทางด้านองค์กร (Organization Factor) คือ สภาพการทำงานสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลที่ทำงานร่วมกัน ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชา

2.1.4 สภาพแวดล้อมในการทำงานที่ส่งผลต่อสุขภาพจิต

ความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมกับสุขภาพจิต Mayer (อ้างถึงในกนกรัตน์ วีรานุกัตติ. 2550: 62) มีความเชื่อในทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ปฏิกริยาที่คนแสดงออกมานั้นเกิดจากผลของการปะทะกันระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมซึ่งจะมีผลต่อประสิทธิภาพของงานที่ทำและสุขภาพอนามัยของพนักงาน (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. 2530 : 440) นอกจากนั้นจากสภาพความเป็นจริงจะเห็นได้ว่ามนุษย์จะแยกตัวจากสิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมไม่ได้

Farmer (1984 : 45) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อสุขภาพจิตว่ายังไม่มีความสัมพันธ์แบบเหตุผล (Cause and Effect) โดยตรงระหว่างสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจิต แต่สิ่งแวดล้อมก็เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาการปรับตัว โดยที่ยังไม่รู้ว่ ทั้งสองทำงานด้วยกลไกอย่างไร ซึ่งการศึกษาที่มี 3 ประการคือ สิ่งแวดล้อมแท้ ๆ อันเป็นวัตถุ หรือบุคคลในสังคม บุคคลรับรู้สิ่งแวดล้อมนั้นอย่างไรและปฏิกริยาทางสรีรศาสตร์ อารมณ์และความประพฤติที่เกิดขึ้นกับบุคคล

ด้าน Viteles (1974 : 441-500) เชื่อว่าสภาพสิ่งแวดล้อมเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพในการทำงานและความปลอดภัยของคนงาน และยังได้สนับสนุนแนวความคิดของศาสตราจารย์ C.P. Vogloglou ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือ Modern Ventilation Principles and Their Application to Secondary and Industrial Life ที่ว่าพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมได้ใช้เวลาในส่วนใหญ่ในชีวิตการทำงานอยู่กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย ความร้อน ความเย็น และสิ่งอื่นๆ รวมทั้งส่วนประกอบต่าง ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรือเสียหายซึ่งจะผันแปรไปตามกระบวนการของการปฏิบัติงาน

Quick J.C. (1993) ได้แบ่งสาเหตุของความเครียดในการทำงานที่ทำให้สุขภาพจิตเสียออกเป็น

3 ประเภท คือ

1. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น แสง เสียง อุณหภูมิ ความร้อน ความเย็น ความชื้น ความปลอดภัยในด้านอากาศ การออกแบบเครื่องมือ ฯลฯ
2. สาเหตุจากองค์การและการจัดการเช่น ความชัดเจนในบทบาทหน้าที่ นโยบายการส่งเสริมพนักงาน ความก้าวหน้า ความยืดหยุ่นในชั่วโมงทำงาน เงินเดือน ฯลฯ
3. สาเหตุจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบรรยากาศขององค์การเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการ การสอนงาน ตำแหน่ง ชื่อเสียงองค์การ

Levine and Scotch (อ้างใน เฉลิมชัย ปัญญาดี. 2531 : 37) ได้แบ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดและก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตจากการทำงานออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ความเครียดจากการทำงานในองค์การ ซึ่งประกอบไปด้วยปัญหา ดังต่อไปนี้

1.1 ความมั่นคงของการจ้าง เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด เนื่องจากถ้าคนตงาน นอกจากจะทำให้งานขายได้แล้วยังให้ให้รู้สึกลดคุณค่า และเกิดการเปลี่ยนแปลงบทบาทของสมาชิกในครอบครัวด้วย

1.2 ตำแหน่งของอาชีพ

1.3 การเลิกกิจการองค์การ

2. ความเครียดจากงานที่ได้รับมอบหมาย เป็นความเครียดที่เกิดจาก

2.1 ลักษณะงานที่ทำ เช่น ความยากง่ายของงาน ความคล่องตัวของงาน

2.2 ความพอใจในงาน

3. ความเครียดจากโครงสร้างขององค์การ เป็นความเครียดที่เกิดจากลักษณะของกลุ่มบุคคลที่จำเป็นต้องทำงานร่วมกันในองค์การ เช่น การยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การที่จะต้องยอมรับการทำงานตามคำสั่ง การให้ความร่วมมือกับเพื่อนร่วมงาน การที่ต้องทำงานกับคนที่ตนไม่ชอบ การที่ต้องรอคอยคนที่มาทำงานสาย เป็นต้น

ซิน โอสด หัสบำเรอ (2541 :15-17) กล่าวว่าในการประกอบอาชีพการงานนั้น มนุษย์ทุกคนจะต้องเข้าไปอยู่ในสภาพการทำงานเฉพาะอย่าง ซึ่งแตกต่างกันไปจากบ้านที่อยู่อาศัยและสถานที่อื่นที่เคยชิน ซึ่งสิ่งแวดล้อมในการทำงานย่อมมีอิทธิพลต่อร่างกาย และจิตใจมากซึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียดและก่อให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิต มีดังนี้

สภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม เช่น สถานที่คับแคบ การระบายอากาศไม่ดี แสงสว่างไม่เพียงพอ หรือมีเสียงรบกวน เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความไม่สบายทั้งร่างกายและจิตใจ

1. ความคุ้นเคยได้แก่ ความคุ้นเคยกับสถานที่หรือบุคคล

2. ปริมาณงานที่มากเกินไป หรือคุณภาพสูง เช่น ได้รับมอบหมายงานจากผู้บังคับบัญชาในงานที่ไม่สามารถทำได้ แต่จำเป็นต้องรีบทำ จึงเกิดความวิตกกังวล

3. ความรับผิดชอบ ถ้าความรับผิดชอบต่องานสูง ยังมีความเครียดมาก

4. มนุษย์สัมพันธ์ระหว่างบุคคลในหน่วยงาน เช่น สัมพันธภาพที่ไม่ดีต่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้ร่วมงาน โดยเฉพาะสัมพันธภาพกับผู้บังคับบัญชา

5. บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ เช่น ความไม่ชัดเจนของหน้าที่ ทำให้เกิดการงานที่ซับซ้อนกัน การเกี่ยวงานกัน และเกิดความขัดแย้งในการทำงาน เป็นต้น

6. การขาดโอกาสก้าวหน้าในการทำงาน เช่น การเลื่อนขั้นที่ไม่เหมาะสม

7. การถ่ายโอนสิ่งที่เคยเป็นประโยชน์ ได้แก่ สวัสดิการต่างๆของหน่วยงาน

8. การมีกฎเกณฑ์มากเกินไปในหน่วยงาน ทำให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความไม่สบายใจ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2530 : 69 - 71) ได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพจิตว่ามี 3 ประการ คือ

1. สภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ ได้แก่ ภาวะเศรษฐกิจ ภาวะการเมือง คุณภาพชีวิต ปัญหาครอบครัว และปัญหาอื่นๆในสังคม

2. สภาพแวดล้อมภายในองค์การ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

2.1 สภาพแวดล้อมทางกายภาพในองค์กร ซึ่งเกี่ยวข้องกับการวัดแสงสว่างในการทำงาน เสียง อุณหภูมิในห้องทำงาน สีในสถานที่ทำงาน ลักษณะและขนาดของห้องทำงาน

2.2 สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในองค์กรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในองค์กร ได้แก่ ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน ลักษณะของผู้บริหาร ความมั่นคงขององค์กร ระบบการจ่ายค่าจ้างเงินเดือน ค่าตอบแทนต่างๆ และระบบการเลื่อนขั้นหรือพิจารณาความดีความชอบ

2.3 ด้งานโดยตรง ซึ่งจะกระตุ้นให้บุคคลอยากทำงานหรือไม่อยากทำงาน ได้แก่ งานไม่ตรงกับความสามารถ ความถนัดและความสามารถของตน ลักษณะงานจำเจ ซ้ำซาก งานหนักเกินไป งานยาก และมีความสลับซับซ้อนเกินไป

อินทรีา ปัทมินทร (2536 : 61) กล่าวว่า ในปัจจุบันคนทำงานจะต้องประสบปัญหาทางด้านสุขภาพจิตจากหลายสาเหตุด้วยกัน ซึ่งสถาบันสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข เคยสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับปัญหาในการทำงานเอาไว้เมื่อปี พ.ศ. 2535 พบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความเครียดในการทำงานมากที่สุด เรียงตามลำดับ 5 อันดับ ได้แก่

1. การเดินทางไปและกลับ ระหว่างบ้านกับที่ทำงาน เนื่องจากปัญหาการจราจรติดขัด และการต้องโดยสารรถประจำทางหลายทอด

2. ผู้บังคับบัญชาหรือเจ้านายมักจับผิด มีอคติและไม่รับฟังความคิดเห็น

3. ลักษณะงานบางประเภท เช่น งานที่ต้องการความเร่งด่วน และงานที่ต้องใช้ความรับผิดชอบสูง

4. สถานที่ทำงานไม่เหมาะสม ห้องทำงานคับแคบมีเสียงอึกทึกและอากาศร้อน

5. เพื่อนร่วมงานเนื่องจากเพื่อนร่วมงานขาดน้ำใจต่อกันและชอบนินทาให้ร้ายกัน

วิสัย พฤษะวัน (ม.ป.ป. : 146) กล่าวพอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลที่ก่อให้เกิดความเครียดและเสียสุขภาพจิต คือ สิ่งแวดล้อมต่างๆ ในการทำงาน ได้แก่

1. แสงสว่างที่มากเกินไปจนจ้าหรือน้อยเกินไป อาจทำให้หงุดหงิด เครียด และเพ้อฝันได้ง่าย

2. เสียง เสียงที่ดังเกินไปหรือปะปนวุ่นวายจนหนวกหู ทำให้อารมณ์เสีย หงุดหงิด เครียด และอ่อนเพลีย ถ้างั้นเกินไปเป็นเวลานานๆ ทำให้ประสาทหูเสื่อมได้

3. สีของสำนักงานหรือห้องทำงาน มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน ความเครียด และอ่อนเพลีย

4. ความชื้นของอากาศและการถ่ายเทของอากาศที่เหมาะสมจะทำให้รู้สึกสบาย ไม่อึดอัด ไม่อ่อนเพลียง่าย และอากาศที่แห้งเกินไปทำให้ร่างกายอ่อนเพลีย

จากแนวความคิดที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นปัจจัยในการทำงานดังกล่าวข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า มีปัจจัยในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพจิตมากมายอย่างด้วยกัน สำหรับในการศึกษา และวิจัยปัจจัยในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตรถจักรยานครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาปัจจัยในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพจิต โดยจะทำการเปรียบเทียบระหว่างพนักงานที่เข้ากะกับพนักงานประจำ ที่มีอยู่ 6 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยทางด้านกายภาพ ปัจจัยทางด้านจิตใจ ปัจจัยทางด้านสังคม ปัจจัยทางด้านร่างกาย ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยทางด้านองค์กรดังได้นิยามศัพท์ไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว

2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต

2.2.1 ความหมายของสุขภาพจิต

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของคำว่า สุขภาพจิตไว้ว่า สุขภาพหมายถึง ภาวะที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ (2542 : 871) ส่วนคำว่า จิต หมายถึง ใจ สิ่งที่มีหน้าที่รู้ คิดและนึก (2542 : 245) ดังนั้น สุขภาพจิต จึงหมายถึง ความนึกคิดที่เป็นสุข ปราศจากโรค

องค์การอนามัยโลก (2542 : 188) กล่าวว่าสุขภาพจิต คือสภาพจิตที่ดี โดยที่บุคคลตระหนักได้ถึงความสามารถของตนเองที่จะจัดการกับความกดดันต่างๆ ในการดำเนินชีวิตได้ และสามารถทำงานได้อย่างสร้างสรรค์ และประสบผลสำเร็จสามารถสร้างคุณประโยชน์ให้แก่ชุมชนที่ตนอาศัยอยู่ได้

ผน แสงสิงแก้ว (2532 : 13) กล่าวว่าสุขภาพจิต คือสภาพชีวิตที่เป็นสุขและเป็นผู้มีอารมณ์มั่นคง สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงมาก ๆ ได้ มีสมรรถภาพในการทำงาน และอยู่ร่วมกับผู้อื่นด้วยความพอใจ

สุรางค์ จันทร์เอม (2542 : 27-28) ให้ความหมายของสุขภาพจิตไว้ว่า สุขภาพจิต คือ สุขภาพของจิตใจที่ดีของมนุษย์ หรือการมีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตใจแจ่มใสเบิกบานอยู่เสมอ ไม่มีความวิตกกังวลใด ๆ มีแนวความคิดถูกต้อง ส่วนบุคคลที่มีปัญหาสุขภาพจิต จะเป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตผิดปกติ มีความกังวล ห่วงร้อนอนอยู่เสมอ หรืออาจมีแนวความคิดผิดไปจากปกติธรรมดา

กรมสุขภาพจิต (2553) กล่าวว่า สุขภาพจิต คือ สภาวะของจิตใจที่เป็นสุขในการดำเนินชีวิต ผู้ที่มีสุขภาพจิตดีจะต้องมีความสามารถของจิตใจที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต 3 ด้าน คือ

1. ผู้กมิตร คือ สามารถอยู่กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น
2. พิชิตอุปสรรค คือ เมื่อมีปัญหาที่สามารถหาทางออก
3. แก้ไขให้ลุล่วง หรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นได้ รู้จักพอ คือ เมื่อมีทุกข์ทางใจก็สามารถปรับใจให้ทนได้

สุขภาพ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร (2531 : 84-85) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้มีสุขภาพดีไว้ 10 ประการ ดังนี้ คือ

1. เป็นผู้ที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บความผิดปกติหรือความพิการต่างๆ พร้อมทั้งยังมีความต้านทานโรคด้วย
2. เป็นผู้ที่ไม่มีความรู้สึกวิตกกังวลในส่วนต่างๆของร่างกาย เพราะไม่มีส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายผิดปกติ
3. เป็นผู้ที่จิตใจร่าเริงอยู่เสมอ รู้จักยิ้มแย้มแจ่มใสและมองโลกในแง่ดี
4. เป็นผู้ที่มีการดำรงชีพแข็งแรง เพียงพอในการดำเนินภารกิจ ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างสะดวกสบาย
5. เป็นผู้ที่มีความรู้ที่ผลิตผลขึ้นอยู่กับการดำเนินชีวิตแม้จะเหน็ดเหนื่อยจากภาระหน้าที่การทำงานบ้างก็ไม่รู้สึกที่ถอดถอย
6. เป็นผู้ที่มีความรู้สึกผ่อนคลายสบายใจไร้กังวลและไม่เคร่งเครียด แม้จะเกิดความคับข้องใจแต่ก็เป็นเพียงชั่วครู่ชั่วยาม
7. เป็นผู้ที่รู้สึกอยากรับประทานอาหารแต่ไม่รู้สึกอยากรับประทานอาหารอย่างพร่ำเพรื่อหรือเบื่ออาหารพร้อมทั้งมีสุนทรีย์ที่ดีในการรับประทานอาหาร
8. เป็นผู้ที่มีความเจริญเติบโตสมกับวัยมีขนาดของร่างกายที่เหมาะสม ผิวพรรณเปล่งปลั่ง เล็บมีสีชมพู เส้นผมอ่อนสลวย
9. เป็นผู้ที่สามารถพักผ่อนและนอนหลับ ได้อย่างเพียงพอกับความต้องการของร่างกาย หลังจากตื่นนอนแล้วจะมีความรู้สึกกระปรี้กระเปร่าและสดชื่น
10. เป็นผู้ที่มีอารมณ์แจ่มใสและมั่นคงอยู่เสมอ พร้อมทั้งจะเผชิญกับอุปสรรคหรือความยุ่งยากในชีวิตได้อย่างไม่วิตกกังวล

ลักษณะของผู้ที่มีสุขภาพดีทั้ง 10 ประการนี้เป็นสิทธิของคน ทุกเพศทุกวัย หากผู้ใดมีสมบุรณ์ครบถ้วนก็แสดงว่าผู้นั้นมีสุขภาพหรือคุณภาพชีวิตที่ดีมาก และถ้าบกพร่องบ้างเล็กน้อยก็แสดงว่ามีสุขภาพที่ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

2.2.2 ลักษณะของบุคคลที่มีสุขภาพจิตดี

การเป็นบุคคลที่มีสุขภาพจิตที่ดีเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข โดยได้มีผู้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลผู้มีสุขภาพจิตที่ดีว่ามีลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

องค์การอนามัยโลก ให้ความหมายของสุขภาพจิตที่ดี ดังนี้

สภาพจิตใจที่เป็นสุข สามารถมีสัมพันธภาพและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่นไว้ได้อย่างราบรื่น สามารถทำตนให้เป็นประโยชน์ได้ภายใต้ภาวะสิ่งแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางสังคมและลักษณะ

ความเป็นอยู่ในการดำรงชีพ วางตัวได้อย่างเหมาะสม และปราศจากอาการป่วยของโรคทางจิตใจและร่างกาย

Egbert (1990 : 11) ได้กล่าวว่า ลักษณะของผู้มีสุขภาพจิตดี คือ

- รู้จักตนเอง สามารถพัฒนาบุคลิกภาพได้เหมาะสมตามความเป็นจริง
- เป็นผู้ที่ตั้งความหวังในทางเป็นจริงได้
- เป็นผู้ที่เข้าใจชีวิต และมีจุดมุ่งหมายในชีวิต
- เป็นผู้ที่มีพลังในการดำรงชีวิต สามารถสร้างความหวังในชีวิตได้
- มีความสามารถในการปรับความคิดพฤติกรรมตามสถานการณ์ในแต่ละช่วงของชีวิตได้ สามารถเปิดเผยตนเอง สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นได้

Jahoda (1993 : 33) ได้อธิบายถึงผู้มีคุณสมบัติของผู้มีสุขภาพจิตสมบูรณ์ ดังนี้

- มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เข้าใจและยอมรับความเป็นจริงเกี่ยวกับตนเอง
- สามารถสร้างความเจริญให้เกิดแก่ตนเอง และจัดการกับความเครียดได้
- มีการพัฒนาศักยภาพของตน ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สามารถปรับตัว และมีพฤติกรรมแสดงออกและการกระทำที่สอดคล้องกัน
- มีความเชื่อตรง เชื่อถือตนเอง พัฒนาดนอย่างสัมพันธ์กับ โลกภายนอกที่เกิดจากอิทธิพลทั้งภายในตนเองและภายนอก
- รับรู้โลกภายนอกตามสภาพความเป็นจริง มีความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่ตรงกับความเป็นจริง
- สามารถควบคุมและมีอำนาจเหนือสภาพแวดล้อม สามารถเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ และพร้อมที่จะแก้ปัญหาได้

2.2.3 พฤติกรรมที่เกิดจากปัญหาสุขภาพจิต

ปัญหาสุขภาพจิตเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ ความบกพร่องของสภาพจิตใจเกิดจากการปรับตัวไม่ถูกต้องและจากสภาพแวดล้อมอื่น ๆ เรื่องของจิตใจเป็นเรื่องที่สังเกตได้ยาก การพิจารณาตัดสินความผิดปกติทางจิตใจ ต้องพิจารณาจากความนึกคิด อารมณ์ ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกมา

1. อาการทางกาย เกิดจากสภาพการทำงานของระบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 ระบบทางเดินอาหาร จะปรากฏอาการโรคแผลในกระเพาะอาหาร เมื่ออาหารคลื่นไส้ ท้องอืด ท้องเฟ้อ ฟันผุ ปวดท้อง ลำไส้อักเสบ

1.2 ระบบหายใจ จะปรากฏอาการหายใจไม่สะดวก มีอะไรมาจุกที่คอหอย หายใจเร็ว โรคหอบหืด โรคแพ้ เจ็บคอ เป็นหวัดบ่อยๆ

1.3 ระบบไหลเวียนโลหิต จะปรากฏอาการโรคหัวใจความดันโลหิตสูง ปวดศีรษะ

1.4 ระบบสืบพันธุ์และปัสสาวะ จะปรากฏอาการปวดประจำเดือน หมดความรู้สึกลงทางเพศ การเป็นหมัน ปัสสาวะบ่อย ปัสสาวะน้อย ปัสสาวะรดที่นอน

1.5 ระบบกระดูกและกล้ามเนื้อ จะปรากฏอาการ โรคชัก สั่นกระตุก อัมพาต ปวดหลัง ปวดเอว ปวดกล้ามเนื้อ หนักตามแขนและขา

1.6 ระบบผิวหนัง จะปรากฏอาการคันตามที่แตกต่างกัน ผิวหนังมีความรู้สึกไว เป็นแผลพุพอง

1.7 ระบบต่อมไร้ท่อ จะปรากฏอาการตกใจ ใจสั่น

1.8 ระบบประสาท จะปรากฏอาการสั่นที่มือและเท้า เป็นลม

2. อาการทางใจ อาการที่แสดงออกในด้านความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ความจำ สมาธิ การรู้ตัว

2.1 ความรู้สึก ได้แก่ รู้สึกไม่สบายใจ เมื่อ รู้สึกคำต้อย น้อยใจ ไม่มีใครรัก

2.2 ความคิด ได้แก่ หมกมุ่น ย้ำคิด ฟุ้งซ่าน สับสน คิดมาก คิดในเรื่องที่ไม่มีเหตุผล ฟุ้งกลางวัน ระวัง หลงผิด ประสานหลอน หูแว่ว คิดเบื้อชีวิต คิดอยากตาย คิดอยากทำร้ายผู้อื่น

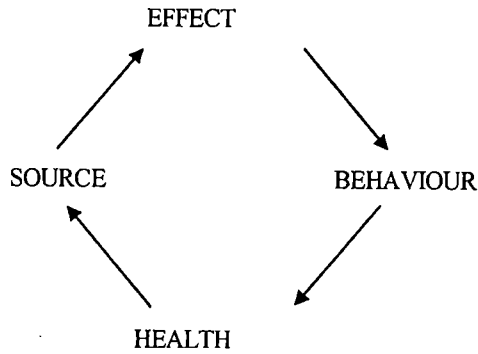
2.3 อารมณ์ กังวล ซึมเศร้า อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายเกินไป อารมณ์อ่อนไหว อารมณ์ครื้นเครงมากเกินไป อารมณ์ไม่สอดคล้องกับความคิดหรือเรื่องที่พูด อารมณ์ไม่เหมาะสม

2.4 ความจำและสมาธิเสื่อม จำอะไรได้น้อย ลืมบ่อย

3. อาการทางพฤติกรรม ได้แก่การแสดงออกทางความประพฤติที่ต่างไปจากปกติ หรือในลักษณะที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ก้าวร้าวทำลายข้าวของ หรือทำร้ายผู้อื่น ซึมเฉย แยกตัว ดุด่า ดุด่าเสียดใจ ประพฤติผิดเพศ เป็นคนเจ้าระเบียบจนเกินไป ย้ำคิดย้ำทำ แต่งกายไม่เหมาะสมกับเพศหรือวัย ชอบฟังพาดูผู้อื่น ลักขโมย พุดปด เป็นต้น

Cooper (1988 : 1-3) ได้กล่าวถึงความเครียดในการทำงานเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ในชีวิตการทำงานทุกวัน เครื่องบ่งชี้ความเครียด หรือมีปัญหาสุขภาพจิตใจในการทำงาน คือ การลาออก การขาดงานของพนักงาน อัตราการเจ็บป่วยและอุบัติเหตุ ซึ่งอัตราการเจ็บป่วยและอุบัติเหตุนี้ ไม่เพียงแต่จะเกิดผลกระทบต่องานเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นด้วย หากมองในแง่ของพฤติกรรมก็จะพบปรากฏการณ์ต่อไปนี้ เช่น การทำงานไม่ทันตามกำหนดและผัดผ่อน การมาทำงานสายมากขึ้น การทำงานเลินเล่อจนผิดพลาดบ่อยๆ การล้าเลไม่กล้าตัดสินใจ และการมีปัญหาในการเข้ากับบุคคลอื่น เป็นต้น

Farmer R.E. (1990 : 24) ได้กล่าวถึงวงจรสุขภาพ (Health Cycle) ที่เกี่ยวกับความเครียด โดยใช้แบบจำลองพฤติกรรมความเครียด (The Stress Behavior Model) ว่ามีกระบวนการดังภาพประกอบแบบจำลองพฤติกรรมสุขภาพความเครียด “วงจรสุขภาพ”

ภาพที่ 2.1 แบบจำลองพฤติกรรม (วงจรสุขภาพ)

ที่มา : Farmer and Others (1990 : 24)

1. สาเหตุของความเครียด (Source of Stress) มีสาเหตุได้หลายทาง ตั้งแต่ตัวบุคคลเอง ครอบครัว เพื่อน สภาพแวดล้อมในการทำงาน บ่อยครั้งที่ความเครียดเกิดจากปัจจัยหลายๆ ตัวพร้อมกัน

2. ผลของความเครียด (Effect) โดยทั่วไปจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก เช่น ความซึมเศร้า ความวิตกกังวล ความหงุดหงิด ฉุนเฉียวและมีผลทางเสรีระ เช่น ปวดศีรษะ ท้องปิ่นป่วน ซึ่งผลของความเครียดนี้เป็นปฏิกิริยาของร่างกายที่มีต่อสาเหตุของความเครียดในสถานการณ์นั้นๆ

3. พฤติกรรม (Behavior) สืบเนื่องมาจากผลของความเครียด เป็นการกระทำ (Action) ที่สัมพันธ์กับความรู้สึก เช่น บุคคลเกิดความเบื่อหน่าย (ผลของความเครียด) อันเนื่องมาจากชีวิตประจำวัน (สาเหตุของความเครียด) ก็เลยนอนมาก (พฤติกรรม) ดังนั้นผลของความเครียดจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ เนื่องจากคนเราจะมีพฤติกรรมตามความรู้สึก

4. สุขภาพ (Health) ในที่นี้หมายถึง ทั้งสุขภาพทางกาย และสุขภาพทางจิต แต่เนื่องจากลักษณะธรรมชาติของความเครียดนั้น อาจส่งให้เกิดพฤติกรรมทางบวก เช่น เกิดความมุ่งมั่นที่จะเผชิญกับสถานการณ์ หรือพฤติกรรมทางลบ เช่น ท้อแท้ สิ้นหวังก็ได้ ดังจากรูปจะเห็นเป็นเส้นประคือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นจะมีผลต่อสุขภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่า เป็นพฤติกรรมทางบวกหรือทางลบ ซึ่งจะกำหนดสาเหตุและผลของความเครียดต่อไปเป็นวงจร

กล่าวโดยสรุป ปฏิกริยาตอบสนองของผู้ที่มีปัญหาสุขภาพจิต แสดงออกมาทั้งทางด้านร่างกาย คือ มีอาการเจ็บป่วยทางด้านจิตใจ เช่น การมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป พุดจาและเคลื่อนไหว เป็นโรคจิต โรคประสาท ตั้งแต่เล็กน้อยจนกระทั่งรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ตามแรงกดดันที่เกิดขึ้น จากปฏิกริยาดังกล่าวอาจทำให้มีผลต่อสุขภาพอนามัยและการดำรงชีวิตประจำวันของบุคคลผู้นั้น โดยเฉพาะในการปฏิบัติหน้าที่การงานย่อมได้รับผลกระทบจากพฤติกรรมดังกล่าวด้วย

จากการศึกษาแบบแผนพฤติกรรมที่เกิดจากปัญหาสุขภาพจิตดังกล่าว จะเห็นได้ว่ามีหลายแบบด้วยกัน สำหรับการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาอาการทางพฤติกรรมด้านปัจจัยการทำงานกับสุขภาพจิตของพนักงาน

2.2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่สามารถอธิบายพฤติกรรมและการทำงานของจิตใจที่ทำให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิตมีหลายทฤษฎี ในที่นี้จะขอนามกล่าวไว้เพียงบางทฤษฎี ดังต่อไปนี้

2.2.4.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis Theory) ของ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) โดยอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ว่าเกิดขึ้นจากแรงผลักดันจากจิตใจสำนึก จากโครงสร้างของจิต 3 ประการได้แก่

-ID คือ ส่วนของจิตที่เกี่ยวข้องกับความต้องการตามธรรมชาติ หรือเป็นสัญชาตญาณ (Instinct) เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ ซึ่งเป็นส่วนที่มีมาแต่กำเนิด ทั้งนี้เพื่อ การอยู่รอดและการสืบต่อเผ่าพันธุ์ของมนุษย์

-EGO คือ ส่วนของจิตใจที่มีหน้าที่ในการปรับตัวและการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นปรับตัวกับสภาพแวดล้อมด้วยเหตุผล และอยู่ในสภาพความเป็นจริง อีกทั้งจะทำงานโดยใช้กลไกทางจิต

-SUPEREGO คือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณธรรม ค่านิยม ทัศนคติ รวมถึงข้อห้ามที่สังคมไม่ยอมรับ อันเกิดจากการเรียนรู้ อบรมสั่งสอนจากทางครอบครัว โรงเรียน และประสบการณ์ในสังคม ซึ่งจะมาควบคุมพฤติกรรม โดยค่อยๆ ซึมซาบเข้าไปในจิตใจผู้นั้น

2.2.4.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) ที่เชื่อว่าบุคคลมีความผิดปกติทางจิตใจ เพราะเกิดจากการเรียนรู้และฝึกฝนมา เมื่อเกิดพฤติกรรมที่ขัดแย้งก็นำประสบการณ์ที่ตนเรียนรู้ขึ้นมาใช้ในการแก้ปัญหา เมื่อไม่สามารถนำมาใช้ได้เหมาะสมก็จะกลายเป็นความขัดแย้งและมีผลกระทบต่อสภาวะทางจิต อย่างเช่น แนวคิดของ Ivan P. Pavlov ในทฤษฎี Pavlov's Classical Conditioning จะเน้นปฏิกิริยาสะท้อนของบุคคลที่เกิดขึ้น ที่มีการปรับพฤติกรรมเพื่อให้เกิดสมดุลระหว่างกาย จิตใจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

ด้าน Thorndike ที่เสนอทฤษฎีความต่อเนื่องกล่าวว่า บุคคลจะมีพฤติกรรมการลองผิดลองถูกเมื่อมีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้น ปัญหาเป็นสิ่งเร้า ถ้าแก้ปัญหาได้สำเร็จ สมหวัง สุขภาพจิตดีเมื่อลองพฤติกรรมที่จะคอยตอบสนองต่อสิ่งที่ดีต่อไปตามสุขภาพจิต ถ้าสุขภาพจิตดีพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าก็ดี ถ้าสุขภาพจิตไม่ดีพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าก็ไม่ดีตามไปด้วย สุขภาพจิตจึงทำหน้าที่เป็นพันธะทำการเชื่อมโยงสิ่งเร้าและอาการตอบสนองของมนุษย์ (กันยา สุวรรณแสง 2540 : 217)

2.2.4.3 ทฤษฎีมนุษยนิยม(Humanity Theory) ตามแนวทฤษฎีของ Maslow เกี่ยวกับความต้องการ 5 ลำดับขั้นของบุคคล ได้แก่ ความต้องการเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด (Physiological Need) ความต้องการในด้านความปลอดภัยมั่นคง (Safety Need) ความต้องการความรักและความรู้สึกว่ามีเจ้าของ (Sense of Belonging) ความต้องการความมีชื่อเสียง มีความเชื่อถือ เชื่อมั่นในตนเอง (Esteem Need) และความต้องการถึงสัจจะของตน (Self-Actualization) โดยมนุษย์จะมีความต้องการเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูง แต่ถ้าความต้องการแต่ละขั้นไม่ได้รับการตอบสนองเพียงพอทำให้เกิดอุปสรรคต่าง ๆ เมื่อความต้องการถูกขัดขวางหรือเกิดอุปสรรค บุคคลจะพยายามแก้ไข หากไม่สมหวังบุคคลอาจทำใจไม่ได้ ทำให้เกิดความทุกข์ ไม่สบายใจ ซึ่งการเกิดความไม่สบายใจเพียงเล็กน้อย จะมีผลเพียงแค่สุขภาพจิตเสีย แต่ถ้ามีมากและยืดเยื้อยาวนาน ก็จะนำไปสู่ความผิดปกติทางจิต หรือการเจ็บป่วยทางจิตใจได้

2.3 อุตสาหกรรมผลิตรถจำลองในประเทศไทย

อุตสาหกรรมรถจำลองเป็นผลิตภัณฑ์ที่นอกจากจะให้ความสนุกสนาน พัฒนาความคิด เสริมทักษะ พัฒนาการเจริญเติบโตแล้ว ยังเป็นอุตสาหกรรมสำคัญที่นำรายได้เข้าประเทศปีละไม่ต่ำกว่า 4,000 ล้านบาท รวมทั้งยังก่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรภายในประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นด้วย

2.3.1 การผลิต

เดิมการผลิตรถจำลองในประเทศไทยเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่ผลิตเพื่อสนองความต้องการในประเทศ ต่อมาได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนให้เป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออก ส่งผลให้นักลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาลงทุนมากขึ้น โดยส่วนใหญ่มาจาก ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และอเมริกาซึ่งปัจจุบันมีผู้ผลิตที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ประมาณ 10 ราย มีการจ้างงานไม่ต่ำกว่า 10,000 คน โดยรถจำลองสามารถจำแนกประเภทตามวัสดุการผลิตหรือตามการใช้งานได้ดังนี้

1. การจำแนกประเภทตามวัสดุการผลิต แบ่งเป็น

1.1 รถจำลองที่ทำจากพลาสติกเป็นส่วนประกอบ เป็นรถจำลองที่มีสัดส่วนการผลิตมากที่สุด คือ ร้อยละ 60 ของการผลิตของเล่นทั้งหมด มีทั้งชนิดที่มีเครื่องยนต์กลไก เช่น รถยนต์ขนาดอัตราส่วน 1 : 64 และประเภทไม่มีเครื่องยนต์กลไก โดยวัตถุดิบสำคัญที่ใช้ในการผลิตบางส่วนต้องนำเข้าจากต่างประเทศ ใช้วัตถุดิบพลาสติกประเภท PP, ABS, PVC, BDS ในการผลิตผ่านกระบวนการฉีดพลาสติก (Injection Molding Process)

1.2 รถจำลองที่ทำจากตะกั่วเป็นส่วนประกอบ มีสัดส่วนการผลิตประมาณร้อยละ 35 ของการผลิตของเล่นทั้งหมด ใช้วัตถุดิบประเภท ตะกั่ว (Zinc) ในการผลิต ผ่านกระบวนการฉีดตะกั่ว (Diecast Process)

รถจำลองที่ทำจากวัสดุอื่นๆจากธรรมชาติเป็นส่วนประกอบ มีสัดส่วนการผลิตประมาณร้อยละ 5 ของการผลิตของเล่นทั้งหมด ส่วนใหญ่ผลิตเพื่อใช้ในการทดลองผลิตภัณฑ์ใหม่ เพื่อให้ต้นทุนต่ำลง โดยใช้ขี้ผึ้งข้าวโพดเป็นวัตถุดิบหลัก

2. การจำแนกประเภทตามการใช้งาน แบ่งเป็น

2.1 รถจำลองที่มีล้อเล็ก โดยล้อทำจากพลาสติกประเภท ABS

2.2 รถจำลองที่มีล้อใหญ่ เน้นเป็นผลิตภัณฑ์ที่เน้นการสะสมเพื่อความสวยงามหรือเพื่อคุณค่าทางจิตใจ ไม่ได้มีไว้เพื่อความเพลิดเพลิน

ประเทศไทยโดยสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้กำหนดให้ของเล่น เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน ดังนี้

1.มาตรฐานเลขที่ มอก.685 เล่ม 1-2540 ของเล่น เล่ม 1 ข้อกำหนดทั่วไป (มีผลบังคับใช้วันที่ 5 มกราคม 2542)

2.มาตรฐานเลขที่ มอก.685 เล่ม 2-2540 ของเล่น เล่ม 2 ภาชนะบรรจุและฉลาก (มีผลบังคับใช้วันที่ 5 มกราคม 2542)

3.มาตรฐานเลขที่ มอก.685 เล่ม 3-2540 ของเล่น เล่ม 3 วิธีทดสอบและวิเคราะห์ (มีผลบังคับใช้วันที่ 5 มกราคม 2542)

ทั้งนี้มาตรฐานดังกล่าว มีขึ้นเพื่อลดอันตรายของการเกิดอันตรายต่อเด็กจากของเล่นให้น้อยลง และส่งเสริมให้มีการทำของเล่นที่มีคุณภาพ โดยกฎหมายกำหนดให้ของเล่นต้องผ่านการตรวจสอบ ซึ่งผู้ผลิตผู้ขาย และผู้นำเข้า จะต้องได้รับใบอนุญาตจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมก่อน

2.3.2 การส่งออก

ในปี 2553 การส่งออกของเล่นมีมูลค่า 7,195.8 ล้านบาท หดตัวจากปีก่อนร้อยละ 10.8 โดยมูลค่าการส่งออกของเล่นทั้ง 3 ประเภท คือ ของเล่นที่มีล้อประเภทรถจำลอง ตุ๊กตารูปคนและสัตว์ และของเล่นอื่นๆ ลดลง ร้อยละ 7.9 , 9.8 และ 7.6 ตามลำดับ มูลค่าการส่งออกที่ลดลง มีสาเหตุมาจากกำลังซื้อของตลาดโลกลดลง นอกจากนี้ยังต้องเผชิญกับการแข่งขันจากประเทศจีน ซึ่งมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่า รวมทั้งการที่ค่าเงินบาทแข็งค่าขึ้น ตลาดส่งออกของเล่นที่สำคัญของไทย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น โดยการส่งออกไปตลาดดังกล่าวมีมูลค่ารวม 4,043 ล้านบาท หรือร้อยละ 56.1 ของมูลค่าการส่งออกของเล่นทั้งหมด ซึ่งรายละเอียดของทั้ง 3 ตลาดมีดังนี้

ตลาดสหรัฐอเมริกา ในปี 2553 ไทยส่งออกของเล่นไปยังสหรัฐอเมริกามูลค่า 1,933.3 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 47.8 ของมูลค่าการส่งออกของเล่นทั้งหมด ลดลงจากปีก่อน ร้อยละ 18.7 แต่สหรัฐอเมริกายังคงเป็นตลาดส่งออกของเล่นอันดับ 1 ของไทย ของเล่นไทยที่มีมูลค่าการส่งออก ไปยังสหรัฐอเมริกามากที่สุด คือ รถจำลอง รองลงมา คือ ตุ๊กตารูปคนและสัตว์ และของเล่นอื่นๆ

ตลาดสหภาพยุโรป ในปี 2553 ไทยส่งออกของเล่นไปยังสหภาพยุโรปมูลค่า 1,287.8 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 31.8 ของมูลค่าการส่งออกของเล่นทั้งหมด ลดลงจากปีก่อนร้อยละ 9.2 ของเล่นไทยที่มีมูลค่าการส่งออกไปยังสหภาพยุโรปมากที่สุด คือ รถจำลอง รองลงมา คือ ตุ๊กตา รูปคนและสัตว์ และของเล่นอื่นๆ

ตลาดญี่ปุ่น ญี่ปุ่นเป็นตลาดของเล่นที่สำคัญในเอเชีย ในปี 2553 ไทยส่งออกของเล่นไปยังญี่ปุ่นมูลค่า 506.0 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12.5 ของมูลค่าการส่งออกของเล่นทั้งหมด ลดลงจากปีก่อนร้อยละ 2.7 ของเล่นไทยที่มีมูลค่าการส่งออกไปยังญี่ปุ่นมากที่สุด คือ ของเล่นอื่น ๆ รองลงมา คือ ตุ๊กตารูปคนและสัตว์ และของเล่นประเภทรถจำลอง

2.3.3 การนำเข้า

การนำเข้าของเล่นจากต่างประเทศมีตั้งแต่นำเข้าของเล่นที่มีคุณภาพสูงซึ่งใช้เทคนิคในการผลิตสูง ไปจนถึงของเล่นที่มีคุณภาพต่ำ โดยปี 2553 การนำเข้าของเล่นมีมูลค่า 2,844.0 ล้านบาท หดตัวลงจากปีก่อน ร้อยละ 9.6 ซึ่งประเภทสินค้าที่นำเข้าลดลง คือ ของเล่นอื่น ๆ (ลดลงร้อยละ 14.8) สำหรับของเล่นประเภทรถจำลองและตุ๊กตารูปคนและสัตว์ มีมูลค่าการนำเข้าขยายตัวจากปีก่อนร้อยละ 10 และ 14.7 ตามลำดับ ตลาดนำเข้าของเล่นที่สำคัญ ได้แก่ จีน มาเลเซีย ใต้หวัน ญี่ปุ่น และเวียดนาม โดยการนำเข้าจากตลาดดังกล่าวมี มูลค่ารวม 2,291.6 ล้านบาท หรือร้อยละ 88.7 ของมูลค่าการนำเข้าของเล่นทั้งหมด ทั้งนี้การนำเข้าจากจีนประเทศเดียวมีมูลค่าสูงถึง 938.3 ล้านบาท หรือร้อยละ 80.6 ของมูลค่าการนำเข้าทั้งหมด

2.3.4 ปัญหาของอุตสาหกรรมของเล่น

1. การแข่งขันในตลาดต่างประเทศมีความรุนแรงมากขึ้นทั้งด้านราคาและรูปแบบผลิตภัณฑ์ สำหรับตลาดในประเทศต้องเผชิญกับการแข่งขันจากสินค้านำเข้าจากประเทศจีน
2. ข้อจำกัดทางการตลาด ในด้านมาตรฐานความปลอดภัยซึ่งมีความแตกต่างกันในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ของเล่นที่ถูกนำเข้าและขายในตลาดสหรัฐอเมริกา จะต้องได้มาตรฐาน ASTM (The American Society for Testing and Materials) ตัวอย่างของกฎระเบียบดังกล่าว ได้แก่ ส่วนประกอบของรถจำลอง เช่น ล้อ หรือชิ้นส่วนเล็กที่เด็กสามารถอมได้จะต้องไม่เป็นอันตรายต่อเด็ก หากสินค้าพังหรือเสียหายจะต้องไม่มีสิ่งแหลมคม ไม่มีสารปนเปื้อนสารเคมี หรือสารปนเปื้อนอันตราย เป็นต้น

สหภาพยุโรป ของเล่นที่ถูกนำเข้าและขายในตลาดสหภาพยุโรป จะต้องได้มาตรฐาน EN 71 โดยกำหนดความปลอดภัยและป้องกันอันตรายที่เกิดจากคุณสมบัติด้านไฟฟ้าสุกลักษณะ รั้งสี และเคมี

ญี่ปุ่น ของเล่นที่ขายในตลาดญี่ปุ่นต้องได้มาตรฐาน ST MARK (Safety Standard Mark) และของเล่นสำหรับเด็กทารกอายุต่ำกว่า 18 เดือน ต้องผ่านการตรวจสอบสารฟลอมาลีน ตามกฎหมายว่าด้วยสุขาภิบาลด้านอาหาร (The Food Sanitation Law)

ออสเตรเลีย ได้กำหนดมาตรฐาน Australia Toy Standard เพื่อความปลอดภัยของ ของเล่นที่ขายในตลาดออสเตรเลีย เช่น ของเล่นจะต้องผ่านการตรวจสอบสีที่ใช้ในของเล่น หรือความเป็นพิษของเล่น เป็นต้น

2.3.5 แนวโน้มในอนาคต

ในปี 2554 ตลาดของเล่นในประเทศไทยมีแนวโน้มขยายตัวดี เนื่องจากผู้บริโภคเริ่มหันมาตระหนักถึงบทบาทของของเล่น โดยเฉพาะในกลุ่มของรถจำลองว่า เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาสติปัญญา และการเรียนรู้ของเยาวชน จึงมีการเพิ่มค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าของเล่นมากขึ้น อย่างไรก็ตามตลาดในประเทศยังต้องเผชิญกับการแข่งขันที่รุนแรงกับสินค้านำเข้าราคาถูกจากประเทศจีน

ตารางที่ 2.1 มูลค่าการส่งออก-นำเข้า ของเล่น

หน่วย : ล้านบาท

รายการ	2550	2551	2552	2553
มูลค่าการส่งออก				
1) ของเล่นประเภทรถจำลอง	81.63	55.35	66.09	71.25
2) ตุ๊กตารูปคนและสัตว์	663.7	713.1	584.9	617.3
3) ของเล่นอื่นๆ	6,472.6	7,386.4	6,206.7	6,507.2
รวม	7,218.0	8,154.9	6,857.7	7,195.8
มูลค่าการนำเข้า				
1) ของเล่นที่มีล้อ	25.1	10.6	11.3	17.6
2) ตุ๊กตารูปคนและสัตว์	303.7	254.6	187.4	340.3
3) ของเล่นอื่นๆ	1,837.8	2,062.6	2,918.3	2,486.4
รวม	2,166.6	2,327.8	3,117.0	2,844.0

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

หมายเหตุ : ปี 2553 เป็นตัวเลขเบื้องต้น

ตารางที่ 2.2 แหล่งส่งออกของเล่นของประเทศไทย

หน่วย : ล้านบาท

ประเทศ	2550	2551	2552	2553
สหรัฐอเมริกา	1,695.7	2,323.4	2,287.1	1,933.3
สหภาพยุโรป	858.8	1,348.4	1,406.2	1,287.8
ญี่ปุ่น	629.5	636.1	519.6	506.0
อื่นๆ	136.2	165.1	224.4	315.9
รวม	3,320.2	4,473.0	4,437.3	4,043.0

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
หมายเหตุ : ปี 2553 เป็นตัวเลขเบื้องต้น

ตารางที่ 2.3 แหล่งนำเข้าของเล่นของประเทศไทย

หน่วย : ล้านบาท

ประเทศ	2550	2551	2552	2553
จีน	1,530.0	1,633.9	1,715.9	1,703.8
มาเลเซีย	187.7	219.4	256.3	393.3
ไต้หวัน	21.1	23.5	30.3	84.7
ญี่ปุ่น	28.7	23.5	34.5	65.9
เวียดนาม	29.4	33.5	40.0	43.6
รวม	1,796.9	1,954.0	2,077.3	2,291.6

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
หมายเหตุ : ปี 2553 เป็นตัวเลขเบื้องต้น

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในอุตสาหกรรมรถจำลองหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงมีน้อยมาก แต่ก็มีงานวิจัยในลักษณะอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้างและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งจะขอยกผลงานวิจัยของบางท่านมากล่าว พอสรุปได้ดังนี้

สุวารี โสธรพิทักษ์กุล (2534 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของสภาวะแวดล้อม ในทำงานต่อสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยเปรียบเทียบสภาวะ สุขภาพจิตของคนงานตามตัวแปรด้านอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ จำนวนบุตร สถานที่อยู่อาศัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน ระบบการทำงาน และลักษณะการทำงาน ผลการวิจัย พบว่า พนักงานที่มีอายุน้อยจะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตมากกว่าพนักงานที่มีอายุมาก พนักงานที่มีสถานภาพสมรส หม้าย หย่า หรือแยกกันอยู่ จะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตมากกว่า พนักงานที่แต่งงานแล้ว และพนักงานโสด และพนักงาน โสดจะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตมากกว่า พนักงานที่แต่งงานแล้ว พนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตมากกว่าพนักงาน ที่มี ระดับการศึกษาต่ำคนงานที่มีรายได้ต่ำจะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตมากกว่าพนักงานที่มีรายได้สูง และพนักงานที่ทำงาน ล่วงเวลาจะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตมากกว่าพนักงานที่ทำงานในระบบปกติ ส่วนปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมด้านเสียง พบว่าพนักงานที่ทำงานในสภาวะที่มีเสียงไม่ดัง จะมี ปัญหาด้านสุขภาพจิต มากกว่าพนักงานที่ทำงานในสภาวะที่มีเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนปัจจัยสภาพแวดล้อม ด้านแสงสว่าง พบว่าพนักงานที่ทำงานในสภาวะที่มีแสงสว่างพอใช้ จะ มีปัญหาด้านสุขภาพจิต มากกว่าพนักงานที่ทำงานในสภาวะที่มีแสงสว่างดี ส่วนปัจจัย สภาพแวดล้อมด้านความร้อน พบว่า พนักงานที่ทำงานในสภาพแวดล้อมที่ร้อน จะมีปัญหาด้าน สุขภาพจิตมากกว่าพนักงานที่ทำงานในสภาพแวดล้อมที่ไม่ร้อน

มาลินี วงศ์พานิช (อ้างใน สุวารี. 2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการสำรวจอาการป่วยของ พนักงานในโรงงานทอผ้าในประเทศไทยที่พบบ่อยมีอยู่ 9 ประการคือ อาการปวดท้อง ท้องเดิน ปวดข้อ ปวดหลัง ง่วงนอนในขณะที่ทำงาน หดหู่ไม่สบายใจ ใจสั่น คลื่นไส้อาเจียน และเหนื่อย ล้าหลังการทำงาน อาการป่วยที่พบบ่อยในพนักงาน โรงงานทอผ้าในประเทศไทยแต่ละอาการมีส่วน สัมพันธ์กับเพศ และอายุของพนักงาน ระบบการทำงาน อายุงาน สถานภาพสมรสของพนักงาน หญิง เช่น อาการท้องเดินจะพบในพนักงานที่มีอายุงานน้อยกว่าพนักงานที่มีอายุงานมาก สาเหตุเนื่องจากคนที่เข้าทำงานใหม่ ๆ ยังปรับตัวไม่ได้ จึงเกิดความเครียดทางประสาทนำไปสู่การ เกิดอาการท้องเดินได้ส่วนอาการปวดข้อ ปวดหลัง เกิดขึ้นเนื่องจากลักษณะการทำงาน ท่าทางใน การทำงาน โดยเฉพาะผู้หญิงที่แต่งงานแล้วที่มีภาระครอบครัวหนักทั้งทางกาย และเครียดทางใจ จะมีอาการดังกล่าวมากส่วนอาการง่วงนอนระหว่างการทำงาน พบว่าพนักงานที่ทำงานเป็นกะจะ ง่วงนอนมากกว่าพนักงานที่ทำงานระบบปกติ ซึ่งเป็นสาเหตุก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย

Smith, Collihgan and Tasto (อ้างใน รัตนา มากก้อน. 2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย โดยทำการสำรวจและประเมินผลการรายงานการบันทึกเกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัย เพื่อทำ การตรวจสอบผลทางด้านสุขภาพและความปลอดภัยของการทำงานในเวลากลางวัน กับการทำงาน เป็นกะ กะบ่าย กะกลางคืน และกะหมุนเวียนโดยทำการศึกษากับพนักงานในโรงงานผลิตอาหาร

จำนวน 1,000 คน ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่ทำงานเป็นกะ โดยเฉพาะกะกลางคืนและกะ หมุนเวียน จะมีผลตรงกันข้ามกับการทำงานในเวลากลางวันคือ นอนไม่ค่อยหลับ นิสัยการ รับประทานอาหารเปลี่ยนแปลง ดื่มสุรามาก มีการขาดงานเนื่องจากเจ็บป่วยมากขึ้น และได้รับ บาดเจ็บจากการทำงานมากขึ้น ทั้งนี้จะแตกต่างกันมากน้อยขึ้นอยู่กับ เพศ อายุ และอายุการ ทำงานของพนักงานนั้น

เสนาะ สีนายา (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาสุขภาพจิตของพนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลาง 6 โรงงานในเขตจังหวัดนนทบุรี พบว่า เพศชายและเพศหญิงมี ปัญหาสุขภาพจิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเพศชายจะมีปัญหาสุขภาพจิตมากกว่า เพศหญิง อายุ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาสุขภาพจิตอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ลักษณะโครงสร้างของครอบครัวที่แตกต่างกัน มีปัญหาสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน

โสภณ ตระการวิจิตร (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็น คุณค่า ในตนเองและสุขภาพจิตของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน จำนวน 399 คน โดยใช้แบบคัด กรองสุขภาพจิต GHD - 12 พบว่าพนักงานส่วนใหญ่มีภาวะสุขภาพจิตปกติ ร้อยละ 89.4 และ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับสุขภาพจิตของพนักงาน

รุจิเรข สุนปาน (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาภาวะสุขภาพจิตของพนักงานปฏิบัติการใน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 94 คน ด้วย GHQ-28 พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตอยู่ ในเกณฑ์ปกติร้อยละ 63.8 พนักงานที่มีระดับการศึกษาสูง พนักงานที่มีบุคลิกภาพ พนักงานที่มี ความมั่นคงปลอดภัยในการทำงานดี พนักงานที่มีรายได้และสวัสดิการดี พนักงานที่มีลักษณะงาน ดี พนักงานที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานดี พนักงานที่ได้รับการบังคับบัญชาที่ดีจะมี สุขภาพจิตดีกว่า และคะแนนสุขภาพจิตมีความสัมพันธ์ทางลบกับคะแนนพฤติกรรมเกี่ยวกับการ ทำงาน ด้านการลางานและการขาดงาน และด้านการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน

ชลธิชา สว่างเนตร (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงาน ภายในองค์กรและขวัญกำลังใจการทำงาน of พนักงานระดับบังคับบัญชาและวิชาชีพของบริษัท ผลิตภัณฑ์และวัสดุก่อสร้าง จำนวน 180 คน พบว่า พนักงานมีการรับรู้สภาพแวดล้อมในการ ทำงานและขวัญกำลังใจในการทำงานในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบกันพบว่าพนักงานชาย พนักงาน ที่มีอายุมากพนักงานที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี พนักงานที่มีรายได้ระหว่าง 20,000 - 30,000 บาท พนักงานที่มีระยะเวลาในการทำงานมาก และพนักงานที่มีบุคลิกภาพแบบที่มีการรับรู้ สภาพแวดล้อมในการทำงานดีกว่า และมีขวัญในการทำงานสูงกว่า และการรับรู้สภาพแวดล้อมใน การทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับขวัญในการทำงาน

บุรจิต ธรรมโรจน์ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานทาง กายภาพที่มีผลต่อสุขภาพและผลการปฏิบัติงานของพนักงานในโรงงานผลิตยางรถยนต์ จำนวน

304 คน พบว่าพนักงานมีการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานทางกายภาพ สุขภาพและผลการปฏิบัติงานในระดับสูง พนักงานที่มีอายุมาก อายุงานน้อยมีการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานทางกายภาพดีกว่าพนักงานที่มีอายุน้อย และอายุงานมาก แผนกที่ต่างกันมีการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานต่างกัน พนักงานที่มีการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานทางกายภาพโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีสุขภาพต่ำกว่าและมีผลการปฏิบัติงานสูงกว่าพนักงานที่มีการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานทางกายภาพโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ และภาวะสุขภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการปฏิบัติงาน

Sidadon and Veil (อ้างใน กาญจนา หงษ์รัตน์. 2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาโดยวิธีการสำรวจสภาวะการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต ผลปรากฏว่า มีองค์ประกอบมากมายที่มีผลกระทบต่อสุขภาพจิต องค์ประกอบดังกล่าวนี้ ได้แก่ กลุ่มทำงาน ประเภทของงาน และประเภทของอาชีพ บุคลิกภาพของบุคคล ชั่วโมงการทำงาน ระยะทางที่เดินทางมาทำงาน วัสดุอุปกรณ์ ๆ ตลอดจนเครื่องจักร ปรากฏว่าพนักงานที่มีปัญหาสุขภาพจิตจะแสดงอาการต่าง ๆ ออกมา เช่น อาการเมื่อยล้า อาการเจ็บป่วยทางร่างกาย อารมณ์ฉุนเฉียวง่าย วิตกกังวล ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นตัวสำคัญที่ทำให้ผลการปฏิบัติงานต่ำลง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในอุตสาหกรรมผลิตรถจักรยาน ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ที่มุ่งเน้นสำรวจข้อเท็จจริงต่างๆ ของคน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมรถจักรยาน ที่อยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑลซึ่งมีอยู่ 2 แห่ง (กรมโรงงานอุตสาหกรรม. 2553) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. บริษัท แมทเทล กรุงเทพ จำกัด มีจำนวนพนักงานทั้งสิ้น 1,790 คน
2. บริษัท มาจอเรีตต์ (ประเทศไทย) จำกัด มีจำนวนพนักงานทั้งสิ้น 1,225 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นพนักงานที่ทำงานในอุตสาหกรรมรถจักรยาน ที่มีจำนวนพนักงานมากกว่า 1,000 คน ทั้ง 2 แห่ง โดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้การคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Taro Yamane (อุทุมพร จามรมาน. 2537:30)

$$n = \frac{N}{(1+Ne^2)} \quad (3.1)$$

เมื่อ n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N คือ จำนวนประชากรทั้งหมด

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 0.05

จากการคำนวณจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 369 คน และมีวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม และแบบตรวจสุขภาพจิตที่สร้างขึ้น โดยมีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบถามและแบบตรวจวัดสุขภาพจิตจะมี ส่วนประกอบสำคัญอยู่ 3 ตอน ดังต่อไปนี้

3.2.1 ลักษณะเครื่องมือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 7 ข้อ โดยลักษณะของคำถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงานทั้ง 6 ด้านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้

แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงาน โดยแบ่งเป็นทางด้านกายภาพ 6 ข้อ ด้านจิตใจ 5 ข้อ ด้านสังคม 5 ข้อ ด้านร่างกาย 5 ข้อ ด้านเศรษฐกิจ 5 ข้อ และด้านองค์การ 5 ข้อ รวมทั้งหมด 31 ข้อ จะเป็นมาตราประมาณค่าแบบ Rating Scale มีให้เลือกตอบ 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยน้อยที่สุด โดยวัดความรู้สึก ความพึงพอใจ ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงาน จำนวน 31 ข้อ

คะแนนในแต่ละระดับความคิดเห็นของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงานทั้ง 6 ปัจจัย

ระดับความคิดเห็น	คะแนนคำถามเชิงบวก	คะแนนคำถามเชิงลบ
เห็นด้วยมากที่สุด	5	1
เห็นด้วยมาก	4	2
เห็นด้วยปานกลาง	3	3
เห็นด้วยน้อย	2	4
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1	5

ตอนที่ 3 เป็นแบบตรวจวัดสุขภาพจิตที่ชื่อว่า Analogies Scale Symptom Distress Checklist 90 หรือ SCL-90 มีจำนวน 90 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับกลุ่มอาการทางจิต 9 ด้าน โดยกำหนดระดับความถี่ของอาการที่เกิดขึ้น 5 ระดับคือ เกิดขึ้นบ่อยมาก เกิดขึ้นบ่อย เกิดขึ้นบ้างน้อย เกิดขึ้นบางครั้ง ไม่มีอาการเลย ซึ่งกลุ่มอาการทางจิต 9 ด้านคือ

1. ด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย จำนวน 12 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 4, 12, 27, 40, 42, 48, 49, 52, 53, 56 และ 58

2. ด้านการย่ำคิดย่ำทำ จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3, 9, 10, 28, 38, 45, 46, 51, 55 และ 65
 3. ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น จำนวน 9 ข้อ ได้แก่ ข้อ 6, 21, 34, 36, 37, 41, 61, 69 และ 73
 4. ด้านซึมเศร้า จำนวน 14 ข้อ ได้แก่ ข้อ 5, 14, 15, 19, 20, 22, 26, 29, 30, 31, 32, 54, 71 และ 79
 5. ด้านวิตกกังวล จำนวน 12 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 17, 23, 33, 39, 44, 57, 60, 72, 78, 80 และ 86
 6. ด้านก้าวร้าวทำลาย จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 11, 24, 63, 67, 74 และ 81
 7. ด้านกลัวโดยไม่มีเหตุผล จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 13, 25, 47, 50, 70, 75 และ 82
 8. ด้านหวาดระแวง จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 8, 18, 43, 59, 64, 66, 68, 76, 83 และ 89
 9. ด้านโรคจิต จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 7, 16, 35, 62, 77, 84, 85, 87, 88 และ 90
- ทั้งนี้แบบตรวจสอบสุขภาพจิต เป็นมาตรประมาณค่าแบบ Rating Scale มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ มาตรวจให้คะแนนคำตอบแต่ละข้อดังนี้

คะแนน 5 หมายถึงพนักงานรู้สึกเกิดอาการนั้นบ่อยมาก

คะแนน 4 หมายถึงพนักงานรู้สึกเกิดอาการนั้นบ่อย

คะแนน 3 หมายถึงพนักงานรู้สึกเกิดอาการนั้นค่อนข้างบ่อย

คะแนน 2 หมายถึงพนักงานรู้สึกเกิดอาการนั้นนานๆครั้ง

คะแนน 1 หมายถึงพนักงานไม่รู้สึกมีอาการนั้นเลย

3.2.2 การตรวจสอบและทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและตรวจสอบเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร ตำรา ข้อความทางวิชาการ วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวัดสถานะสุขภาพจิต โดยการวัดอาการแสดงความเจ็บป่วยทางจิต Analogies Scale Symptom Distress Checklist - 90 ข้อหรือ SCL-90 ซึ่งคณะนักจิตวิทยาโรงพยาบาลสมเด็จพระยา กรมสุภาพจิต กระทรวงสาธารณสุขได้ดัดแปลงมาใช้เป็นแบบตรวจสอบสุขภาพจิตของคนไทย (อริสา เลหา ไกรธรรม. 2539 : 77)
3. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวล เพื่อกำหนดเป็นขอบเขตเนื้อหาและเป็นโครงสร้างของเครื่องมือ
4. จัดพิมพ์แบบสอบถามและแบบตรวจสอบสุขภาพจิตฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อตรวจสอบ ขอคำแนะนำ และพิจารณาความเที่ยงตรงในเนื้อหาของแบบสอบถามเพื่อปรับปรุงแก้ไข

5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการแก้ไขแล้วไปตรวจสอบความเที่ยงตรงและความเหมาะสม โดยขอความอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

6. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับการแนะนำแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ ให้ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาอีกครั้ง รวมไปถึงความชัดเจนของการใช้ภาษาในเชิงวิจัย

7. การหาความเชื่อมั่น โดยการนำแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงานและแบบตรวจสอบสุขภาพจิต SCL-90 ไปทดสอบใช้กับพนักงานที่มีลักษณะคล้ายกับประชากรที่ทำการศึกษาจำนวน 35 คน และวิเคราะห์ความเชื่อมั่น โดยใช้ความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient of Alpha) ซึ่งมีสูตรดังนี้ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2545 : 97-227)

$$\alpha = \frac{m}{m-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{st^2} \right] \quad (3.2)$$

เมื่อ α คือ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

m คือ จำนวนข้อคำถามทั้งหมด

s_i^2 คือ ความแปรปรวนของคำถามที่ i

st^2 คือ ความแปรปรวนรวม

ตารางที่ 3.2 รายชื่อ ตำแหน่งและสถานที่ปฏิบัติงานของผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่ปฏิบัติงาน
คุณประพจน์ สารกิจ	ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ	วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ
คุณเอกพจน์ ตรีสุนันท์	ผู้จัดการแผนกวิศวกรรม	บริษัท แมทเทล กรุงเทพมหานคร จำกัด
คุณธีรเดช พุกกะวัน	ผู้จัดการแผนกวิศวกรรม	บริษัท แมทเทล กรุงเทพมหานคร จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำการเก็บข้อมูลที่ได้จากการ ค้นคว้า รวบรวมงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสาร การสัมมนา สถิติในรายงานต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหาและนำไปเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการใช้แบบสอบถามและ แบบตรวจสอบสุขภาพจิต จะค้นคว้าข้อมูล โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลคือจะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามให้กับพนักงานในอุตสาหกรรมรถจักรยาน ในบริษัทผู้ผลิตรถจักรยานทั้ง 2 แห่ง โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 369 คน จากประชากรทั้งหมด 3,015 คน สำหรับขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ที่เป็นการแจกแบบสอบถาม มีดังนี้

2.1 ขอนหนังสือจากวิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถึงผู้จัดการฝ่ายบุคคลของบริษัทผู้ผลิตรถจักรยาน เพื่อขออนุญาตสอบถามข้อมูล และแจกเอกสาร ณ.บริษัทดังกล่าว ได้แก่ บริษัท แมทเทค กรุงเทพฯ จำกัด และ บริษัท มาจอเรีตต์ (ประเทศไทย) จำกัด

2.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้วไปแจกให้พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตรถจักรยานด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย จำนวน 369 ชุด โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้แจกและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ที่ได้รับทั้งหมด 369 ชุด โดยนำแบบสอบถามที่ได้กลับมามาอย่างสมบูรณ์มาทำการวิเคราะห์ผล

2.4 นำผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลไปวิเคราะห์ผล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแล้วผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยมีวิธีวิเคราะห์ดังนี้

3.4.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงบรรยาย ดังนี้

ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามจะใช้การวิเคราะห์ข้อมูล โดยสถิติเชิงพรรณนาในรูปร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางพร้อมคำอธิบาย

ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงานทั้ง 6 ด้าน ค่าสถิติที่ใช้นำเสนอข้อมูล คือค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ที่ใช้วัดระดับความคิดเห็นได้แบ่งระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นทั้งหมด 5 ระดับโดยการหาค่าความกว้างของอินตรภาคชั้น (พวงรัตน์ ทีวีรัตน์. 2543 : 137 -143) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงความกว้างอินตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} & (3.3) \\ \text{แทนค่า} &= \frac{5 - 1}{5} = 0.80 \end{aligned}$$

ดังนั้นจึงสามารถแปลความหมายของค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการทำงานได้ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.000 – 1.799 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.800 – 2.599 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.600 – 3.399 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.400 – 4.199 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.200 – 5.000 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

การแปลความหมายของค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544 : 77) ใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำกว่า 1.000 หมายถึง พนักงานมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการทำงานที่ไม่แตกต่างกันมาก

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากกว่าหรือเท่ากับ 1.000 หมายถึง พนักงานมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการทำงานที่แตกต่างกันมาก

ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 3 แบบวัดสุขภาพจิต SCL-90 ซึ่งจะวิเคราะห์ระดับความรู้สึกที่มีผลต่อสุขภาพจิต โดยจะแสดงเป็นอาการเจ็บป่วยทางจิต ในที่นี้จะเป็นการวัดระดับสุขภาพจิตแบบง่าย ซึ่งคณะนักจิตวิทยา โรงพยาบาลสมเด็จพระยาได้ดัดแปลงมาใช้เป็นแบบตรวจสอบสุขภาพจิตของคนไทย (อริสา เลาหโกธรรม. 2539 :77) โดยแบ่งระดับสุขภาพจิตออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (พวงรัตน์ ทีวีรัตน์. 2543 : 107 -108)

ดังนั้นจึงสามารถแปลความหมายของค่าเฉลี่ยระดับความถี่ของอาการต่างๆที่เกิดขึ้นได้ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.000 – 1.799 หมายถึง สุขภาพจิตไม่ดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.800 – 2.599 หมายถึง สุขภาพจิตค่อนข้างไม่ดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.600 – 3.399 หมายถึง สุขภาพจิตปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.400 – 4.199 หมายถึง สุขภาพจิตค่อนข้างดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.200 – 5.000 หมายถึง สุขภาพจิตดี

การแปลความหมายของค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544 : 77) ใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำกว่า 1.000 หมายถึง พนักงานมีระดับสุขภาพจิตที่ไม่แตกต่างกันมาก

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากกว่าหรือเท่ากับ 1.000 หมายถึง พนักงานมีระดับสุขภาพจิตที่แตกต่างกันมาก

3.4.2 การทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 3.3 สมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้การทดสอบ
สมมติฐานที่ 1: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านความรู้สึกผิดปกติกาย	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 2: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านกรำกาย	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 3: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 4: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านซึมเศร้า	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 5: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านวิตกกังวล	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 6: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านหวาดระแวง	Multiple Linear Regression

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้การทดสอบ
สมมติฐานที่ 7: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 8: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านหวาดระแวง	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 9: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านโรคจิต	Multiple Linear Regression
สมมติฐานที่ 10: ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวม	Multiple Linear Regression

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

3.5.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจากกลุ่มประชากรที่นำมาศึกษา ได้แก่

3.5.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา ระดับรายได้ และอายุงานในองค์กร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนของข้อมูลแต่ละข้อ}}{\text{จำนวนรวมทั้งหมด}} \times 100 \quad (3.4)$$

3.5.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนต้นที่ 2 ที่เกี่ยวกับปัจจัยในการทำงาน และตอนที่ 3 ที่เกี่ยวกับสุขภาพจิตในแต่ละด้านของพนักงาน โดยใช้สูตรสำหรับข้อมูลที่จัดกลุ่มเป็นชั้นคะแนน (Group data) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 137 – 142)

$$\bar{X} = \frac{\sum X_i}{n} \quad (3.5)$$

เมื่อ	X	คือ	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	\bar{X}	คือ	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X_i$	คือ	ผลรวมของค่าต่างๆของกลุ่มตัวอย่าง
	n	คือ	ขนาดตัวอย่าง

3.5.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สำหรับวิเคราะห์และแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ ซึ่งใช้คู่กับค่าเฉลี่ย เพื่อแสดงลักษณะการกระจายของคะแนนแต่ละครั้ง โดยใช้สูตร(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 143)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X_i^2 - (\sum X_i)^2}{n(n-1)}} \quad (3.6)$$

เมื่อ	S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	X	หมายถึง	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.5.2 สถิติวิเคราะห์เชิงอนุมาน (Inferential Analysis Statistics) เป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ถึงลักษณะของตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตาม โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังนี้

3.5.2.1 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ (Multiple Linear Regression Analysis) เป็นการศึกษาผลของตัวแปรอิสระ (Independent Variable) หลายตัวแปรพร้อมกันว่าจะมีผลกระทบต่อตัวแปรตาม (Dependent Variable) อย่างไรบ้าง ซึ่งตัวแบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเรียกว่า ตัวแบบการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ เขียนได้เป็น

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_{i1} + \beta_2 X_{i2} + \dots + \beta_k X_{ik} + \epsilon_i \quad (3.7)$$

เมื่อ	Y_i	=	ค่าสังเกตที่ i ของตัวแปรตามของประชากร เมื่อ $i = 1, 2, \dots, n$
	X_{ij}	=	ค่าที่สังเกตที่ i ของตัวแปรอิสระที่ j เมื่อ $j = 1, 2, \dots, k$
	β_0	=	ค่าที่ตัดแกน Y ของสมการเส้นตรง (เมื่อ X_i ทุกค่าเป็น 0)
	β_j	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอยบางส่วน (Partial Regression Coefficient) ของตัวแปรอิสระที่ j

- ε_i = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ i
 k = จำนวนตัวแปรอิสระ
 n = ขนาดตัวอย่างทั้งหมด

ข้อสมมติ (Assumption) ของความคลาดเคลื่อน

1. ε_i มีการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution) โดยมีค่าคาดหวัง (Expected Value) เป็นศูนย์และมีความแปรปรวนคงที่
2. ε_i และ ε_j สำหรับ $i \neq j$ เป็นอิสระต่อกัน
3. X_{ij} แต่ละค่าเป็นอิสระต่อกัน

โดยทั่วไปในการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นพหุคูณจะใช้เมตริกซ์เป็นเครื่องมือโดยกำหนดค่าต่าง ๆ ดังนี้

สมการการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

ค่าประมาณค่า Y_i ที่กำหนดได้จากกลุ่มตัวอย่าง เขียนเป็นสมการเรียกว่า สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ โดยสมการเป็นดังนี้

$$\hat{Y}_i = b_0 + b_1 X_{1i} + b_2 X_{2i} + \dots + b_k X_{ki} \quad (3.8)$$

โดยที่ \hat{Y}_i เป็นค่าประมาณของ และ $b_0, b_1, b_2, \dots, b_k$ เป็นค่าประมาณ $\beta_0, \beta_1, \beta_2, \dots, \beta_k$ ตามลำดับ ในการหาตัวประมาณ $b_0, b_1, b_2, \dots, b_k$ ของ $\beta_0, \beta_1, \beta_2, \dots, \beta_k$ จะหาได้โดยใช้วิธี Least Squares Method

ในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณจะใช้เมตริกซ์เป็นเครื่องมือ จะได้สูตรการประมาณค่าดังนี้

$$b = (X'X)^{-1} X'Y \quad (3.9)$$

เมื่อ

$$Y = \begin{bmatrix} Y_1 \\ Y_2 \\ \vdots \\ Y_n \end{bmatrix}, \quad X = \begin{bmatrix} 1 & x_{11} & x_{21} & \dots & x_{k1} \\ 1 & x_{12} & x_{22} & \dots & x_{k2} \\ 1 & \cdot & \cdot & \dots & x_{12} \\ 1 & \cdot & \cdot & \dots & x_{12} \\ 1 & \cdot & \cdot & \dots & x_{12} \\ 1 & x_{1n} & x_{2n} & \dots & x_{kn} \end{bmatrix}, \quad b = \begin{bmatrix} b_0 \\ b_1 \\ \cdot \\ \cdot \\ b_k \end{bmatrix}$$

การทดสอบสมการการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

ในการทดสอบสมการความถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ เพื่อทดสอบว่าตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกแบบทางเดียว โดยมีสมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ

$$H_0 : \beta_1 = \beta_2 = \dots = \beta_k = 0$$

$$H_1 : \beta_i \text{ อย่างน้อย 1 ค่าที่ } \neq 0; i = 1, 2, 3, \dots, k$$

เมื่อ β_k เป็นค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficient) โดยมีสูตรที่ใช้ในการคำนวณ (กัลยา วานิชย์บัญชา.2546 : 302-303) คือ

$$F = \frac{(b' X' Y - n \bar{y}^2) / k}{(Y' Y - b' X' Y) / (n - k - 1)} \quad (3.10)$$

เมื่อ k คือ จำนวนตัวแปรอิสระ

n คือ ขนาดตัวอย่างทั้งหมด

\bar{y} คือ ค่าเฉลี่ย

การตัดสินใจ เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ $= \alpha$

ถ้าค่า F ที่ได้จากการคำนวณมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F ที่ได้จากรายการที่ $df = k, (n - k - 1)$ เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ α เท่ากับ 0.05 และ 0.01 หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า P -Value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า F มากกว่าค่า F ที่คำนวณได้ ถ้าค่า P -Value มีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1 นั่นคือ ยอมรับว่าตัวแปรอิสระทุกตัวไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามในรูปเชิงเส้นที่ระดับนัยสำคัญ α

ถ้าค่า F ที่ได้จากการคำนวณมีค่ามากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับ ค่า F ที่ได้จากรายการที่ $df = (k, n - k - 1)$ หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า P -Value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า F มากกว่าค่า F ที่คำนวณได้ ถ้าค่า P -Value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือ ยอมรับว่ามีตัวแปรอิสระอย่างน้อยหนึ่งตัวแปรมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามในรูปเชิงเส้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หาผลทดสอบพบว่า ตัวแปรอิสระอย่างน้อยหนึ่งตัวมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามในรูปเชิงเส้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ของการถดถอยบางส่วน (Partial regression coefficient) แต่ละค่า โดยมีสมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ

สมมติฐาน

$$H_0 : \beta_j = 0$$

$$H_1 : \beta_j \neq 0$$

สถิติที่ทดสอบ

$$t = \frac{b_j - \beta_j}{S_{b_j}}$$

เมื่อ S_{b_j} หาได้จากการถอดรากกำลังสองของ $\text{Var}(b_j)$ ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$\text{Var}(b_j) = \sigma^2 (X'X)^{-1} \quad (3.11)$$

เมื่อ σ^2 คือ ค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนซึ่งประมาณได้จากสูตร

$$\sigma^2 = (Y'Y - b'X'Y) / (n-k-1) \quad (3.12)$$

การตัดสินใจ เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

เปรียบเทียบค่า t ที่ได้จากการคำนวณกับค่า t ที่ได้จากรายการที่ $df = n - k - 1$ เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ α เท่ากับ 0.05 และ 0.01

ถ้าค่า t ที่ได้จากการคำนวณมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า $t_{\alpha/2}$ (กรณีไม่มีทิศทาง) หรือ t_α (กรณีมีทิศทาง) ที่ได้จากรายการที่ $df = n - k - 1$ หรือถ้าโปรแกรมให้ค่า P-Value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า t มากกว่าค่า t ที่คำนวณได้ ถ้าค่า P-Value มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1 แสดงว่าอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่ j มีค่าเป็นศูนย์ ($\beta_j = 0$) นั่นคือ ตัวแปร X_j ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปร Y เป็นเส้นตรง

ถ้าค่า t ที่ได้จากการคำนวณมีค่ามากกว่า $t_{\alpha/2}$ (กรณีไม่มีทิศทาง) หรือ t_α (กรณีมีทิศทาง) จากรายการที่ $df = n - k - 1$ หรือถ้าโปรแกรมให้ค่า P-Value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า t มากกว่าค่า t ที่คำนวณได้ ถ้าค่า P-Value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 แสดงว่าอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่ j ไม่มีค่าเป็นศูนย์ ($\beta_j \neq 0$) นั่นคือ ตัวแปรตาม X_j มีอิทธิพลต่อตัวแปร Y เป็นเส้นตรง

การแปลความหมาย

เมื่อผลการทดสอบพบว่า b_j มีนัยสำคัญ (ปฏิเสธ H_0) หมายความว่าเมื่อ X_j เปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย Y จะเปลี่ยนแปลงไป b_j หน่วย เมื่ออิทธิพลของตัวแปรอิสระอื่นๆ คงที่

Coefficient of Determination , R^2

ในการใช้สมการไปพยากรณ์ค่า Y ค่า R^2 บ่งบอกถึงประสิทธิภาพในการพยากรณ์โดยบอกให้ทราบถึงสัดส่วนหรือร้อยละความแปรปรวนของ Y ซึ่งสามารถอธิบายได้ด้วยสมการการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ ซึ่งสามารถคำนวณได้จากสูตร

$$R^2 = \frac{b' X' Y - n \bar{Y}^2}{Y' Y - n \bar{Y}^2} \times 100, 0 \leq R^2 \leq 1 \quad (3.13)$$

การกำหนดค่าตัวแปร

โดยการศึกษาครั้งนี้ ได้มีการกำหนดค่าตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

เมื่อ k = จำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 6

n = ขนาดตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 369 ตัวอย่าง

Y = ตัวแปรตาม ได้แก่ สุขภาพจิตของพนักงานประกอบด้วย ด้านรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย (SRZ) ด้านการย่ำคิดย่ำทำ (OSC) ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น (IPR) ด้านซึมเศร้า(DPS) ด้านวิตกกังวล (AXT) ด้านก้าวร้าวทำลาย (HTT) ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ (PBA) ด้านหวาดระแวง(PNI) ด้านโรคจิต (PCC)

ตัวแปรอิสระประกอบด้วย

X_1 หมายถึง ปัจจัยด้านกายภาพ

X_2 หมายถึง ปัจจัยด้านจิตใจ

X_3 หมายถึง ปัจจัยด้านสังคม

X_4 หมายถึง ปัจจัยด้านร่างกาย

X_5 หมายถึง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

X_6 หมายถึง ปัจจัยด้านองค์กร

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ของพนักงานในบริษัทกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตรถจักรยาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและหาวิธีลดปัญหาที่เกี่ยวกับสุขภาพจิต และลดอัตราการเจ็บป่วย รวมถึงลดอัตราการลาออกของพนักงานในกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตรถจักรยาน

จากการจัดส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างพนักงานบริษัท แมทเทลกรุงเทพ จำกัด และบริษัท มาจอเรีตต์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

- 4.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล
- 4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต
- 4.3 ระดับสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยาน
- 4.4 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยาน

4.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ระดับรายได้ และประสบการณ์ทำงาน ได้ผลการวิเคราะห์ ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	21	5.7
หญิง	348	94.3
รวม	369	100.0
2. อายุ		
ไม่เกิน 20 ปี	28	7.5
มากกว่า 20 - 30 ปี	274	74.3
มากกว่า 30 - 40 ปี	63	17.1
มากกว่า 40 – 50 ปี	4	1.1

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
รวม	369	100.0
3. สถานภาพการสมรส		
โสด	288	78.0
สมรส	77	20.9
หย่าร้าง / หม้าย / แยกกันอยู่	4	1.1
รวม	369	100.0
4. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช	39	9.3
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช	297	80.4
อนุปริญญา/ปวช	35	9.4
ปริญญาตรี	2	0.6
สูงกว่าปริญญาตรี	1	0.3
รวม	369	100.0
5. ระดับรายได้		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	148	40.2
มากกว่า 10,000 – 15,000 บาท	219	59.3
มากกว่า 15,000 – 20,000 บาท	2	0.5
รวม	369	100.0
6. ประสบการณ์การทำงาน		
ไม่เกิน 1 ปี	74	20.1
มากกว่า 1-5 ปี	273	74.0
มากกว่า 5-10 ปี	22	5.9
รวม	369	100.0

จากตารางที่ 4.1 สามารถอธิบายถึงปัจจัยส่วนบุคคล ดังต่อไปนี้

เพศ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นพนักงานเพศหญิง จำนวน 348 คน คิดเป็นร้อยละ 94.3 รองลงมาเป็นพนักงานเพศชาย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

อายุ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 20 – 30 ปี จำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 30 – 40 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 17.1 มีกลุ่มอายุ

ไม่เกิน 20 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 40-50 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ

สถานภาพการสมรส พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 78.0 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพสมรสแล้ว จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 และสถานภาพหย่าร้าง หม้าย แยกกันอยู่ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 297 คน คิดเป็นร้อยละ 80.4 รองลงมา มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 มีการศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 และการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3 ตามลำดับ

ระดับรายได้ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้มากกว่า 10,000 – 15,000 บาทต่อเดือน จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 59.3 รองลงมามีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 และสุดท้ายมีรายได้มากกว่า 15,000 – 20,000 บาท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ประสบการณ์ทำงาน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงาน มากกว่า 1 ปี - 5 ปี จำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0 รองลงมาคืออายุงานไม่เกิน 1 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 20.1 และสุดท้ายอายุงานมากกว่า 5 ปี – 10 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ตามลำดับ

4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต ได้แก่ ปัจจัยด้านกายภาพ ด้านจิตใจด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การ มีดังต่อไปนี้

4.2.1 ปัจจัยด้านกายภาพ

จากการวิเคราะห์ระดับของปัจจัยด้านกายภาพ ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของปัจจัยด้านกายภาพ

ชื่อที่	ปัจจัยด้านกายภาพ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	บริเวณพื้นที่ทำงานมีระดับเสียงที่เหมาะสม	3.693	0.879	มาก	4
2	บริเวณพื้นที่ทำงานมีแสงสว่างที่เพียงพอ	3.682	0.878	มาก	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อที่	ปัจจัยด้านกายภาพ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{x}	S.D.		
3	บริเวณพื้นที่ทำงานมีอุณหภูมิที่เหมาะสม	3.704	0.872	มาก	2
4	บริเวณพื้นที่ทำงานมีฝุ่นละอองค่อนข้างมาก	3.699	0.887	มาก	3
5	บริเวณพื้นที่ทำงานมีกลิ่นสารเคมีค่อนข้างรุนแรง	3.739	0.855	มาก	1
6	อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่บริษัทจัดให้มีสภาพดีพร้อมใช้งาน	3.463	0.846	มาก	6
	รวม	3.664	0.724	มาก	

จากตารางที่ 4.2 พบว่าระดับของปัจจัยด้านกายภาพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.664 และระดับของปัจจัยทางด้านกายภาพไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.724 และเมื่อพิจารณาระดับของปัจจัยด้านกายภาพในแต่ละข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 บริเวณพื้นที่ทำงานมีกลิ่นสารเคมีค่อนข้างรุนแรง พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.739 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.855

ลำดับที่ 2 บริเวณพื้นที่ทำงานมีอุณหภูมิที่เหมาะสม พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.704 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.872

ลำดับที่ 3 บริเวณพื้นที่ทำงานมีฝุ่นละอองค่อนข้างมาก พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.699 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.887

ลำดับที่ 4 บริเวณพื้นที่ทำงานมีระดับเสียงที่เหมาะสม พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.693 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.879

ลำดับที่ 5 บริเวณพื้นที่ทำงานมีแสงสว่างที่เพียงพอ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.682 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.878

ลำดับที่ 6 อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่บริษัทจัดให้มีสภาพดีพร้อมใช้งาน พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.463 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.846

4.2.2 ปัจจัยด้านจิตใจ

จากการวิเคราะห์ระดับของปัจจัยด้านจิตใจ ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านจิตใจ

ข้อที่	ปัจจัยด้านจิตใจ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ท่านเต็มใจที่จะทำงานล่วงเวลา หากงานที่ท่านได้รับมอบหมายยังไม่เสร็จตามกำหนดเวลา	3.631	0.899	มาก	1
2	ท่านเต็มใจที่จะช่วยเหลืองานผู้อื่นอยู่เสมอ	3.612	0.865	มาก	2
3	ท่านเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใส และร่าเริงอยู่เสมอ	3.084	0.967	ปานกลาง	5
4	ท่านไม่ค่อยรู้สึกท้อแท้ แม้ว่าท่านจะพบอุปสรรคขณะปฏิบัติงาน	3.531	0.833	มาก	4
5	ท่านแบ่งแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน ได้เป็นอย่างดี	3.574	0.921	มาก	3
โดยรวม		3.486	0.523	มาก	

จากตารางที่ 4.3 พบว่าระดับของปัจจัยด้านจิตใจ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.486 และระดับของปัจจัยทางด้านจิตใจ ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.523 และเมื่อพิจารณาระดับของปัจจัยด้านจิตใจ ในแต่ละข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ท่านเต็มใจที่จะทำงานล่วงเวลา หากงานที่ท่านได้รับมอบหมายยังไม่เสร็จตามกำหนดเวลา พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.631 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.899

ลำดับที่ 2 ท่านเต็มใจที่จะช่วยเหลืองานผู้อื่นอยู่เสมอ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.612 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.865

ลำดับที่ 3 ท่านแบ่งแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันได้เป็นอย่างดี พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.574 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.921

ลำดับที่ 4 ท่านไม่ค่อยรู้สึกท้อแท้ แม้ว่าท่านจะพบอุปสรรคขณะปฏิบัติงาน พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.531 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.833

ลำดับที่ 5 ท่านเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใสและร่าเริงอยู่เสมอพบว่าคุณอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.084 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.967

4.2.3 ปัจจัยด้านสังคม

จากการวิเคราะห์ระดับของปัจจัยด้านสังคม ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านสังคม

ข้อที่	ปัจจัยด้านสังคม	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ท่านชอบทำงานเป็นกลุ่ม/ ทีม	3.688	0.957	มาก	3
2	ท่านปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้เป็นอย่างดี	2.422	0.811	น้อย	5
3	ท่านเคารพในเสียงข้างมาก แม้ว่าบางครั้งท่านจะไม่ค่อยเห็นด้วยก็ตาม	3.696	0.936	มาก	2
4	เพื่อนร่วมงานของท่านเป็นคนมีน้ำใจและมีอัธยาศัยดี	3.685	0.990	มาก	4
5	ท่านรู้สึกสบายใจที่ได้ร่วมงานกับบุคคลต่างๆ ในบริษัทแห่งนี้	3.739	0.873	มาก	1
โดยรวม		3.446	0.778	มาก	

จากตารางที่ 4.4 พบว่าระดับของปัจจัยด้านสังคม โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.446 และระดับของปัจจัยด้านสังคมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.778 และเมื่อพิจารณาระดับของปัจจัยด้านสังคม ในแต่ละข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ท่านท่านรู้สึกสบายใจที่ได้ร่วมงานกับบุคคลต่างๆ ในบริษัทแห่งนี้ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.739 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.873

ลำดับที่ 2 ท่านเคารพในเสียงข้างมาก แม้ว่าบางครั้งท่านจะไม่ค่อยเห็นด้วยก็ตาม พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.696 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.936

ลำดับที่ 3 ท่านชอบทำงานเป็นกลุ่ม/ ทีม พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.688 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.957

ลำดับที่ 4 เพื่อนร่วมงานของท่านเป็นคนมีน้ำใจและมีอัธยาศัยดี พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.685 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.990

ลำดับที่ 5 ท่านปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้เป็นอย่างดี พบว่าอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.422 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.811

4.2.4 ปัจจัยด้านร่างกาย

จากการวิเคราะห์ระดับของปัจจัยด้านร่างกาย ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านร่างกาย

ข้อที่	ปัจจัยด้านร่างกาย	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ท่านมักรู้สึกเหนื่อยล้าจากการทำงานอยู่เสมอ	3.658	0.886	มาก	4
2	ท่านมีเวลาพักผ่อนอย่างเพียงพอ	3.661	0.876	มาก	3
3	ท่านมีสุขภาพที่ร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง	3.677	0.879	มาก	2
4	ท่านออกกำลังกายเป็นประจำ	2.417	0.807	น้อย	5
5	ท่านต้องเข้าพบแพทย์เกี่ยวกับปัญหาสุขภาพอยู่บ่อยครั้ง	3.739	0.851	มาก	1
โดยรวม		3.430	0.681	มาก	

จากตารางที่ 4.5 พบว่าระดับของปัจจัยด้านร่างกายโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.430 และระดับของปัจจัยทางด้านร่างกายไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.681 และเมื่อพิจารณาระดับของปัจจัยด้านร่างกาย ในแต่ละข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ท่านต้องเข้าพบแพทย์เกี่ยวกับปัญหาสุขภาพอยู่บ่อยครั้ง พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.739 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.851

ลำดับที่ 2 ท่านมีสุขภาพที่ร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.677 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.879

ลำดับที่ 3 ท่านมีเวลาพักผ่อนอย่างเพียงพอ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.661 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.876

ลำดับที่ 4 ท่านมักรู้สึกเหนื่อยล้าจากการทำงานอยู่เสมอ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.658 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.886

ลำดับที่ 5 ท่านออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ พบว่าอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.417 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.807

4.2.5 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

จากการวิเคราะห์ระดับของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้ผลการวิเคราะห์ที่แสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ข้อที่	ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	รายได้ที่ท่านได้รับเพียงพอต่อการครองชีพในแต่ละเดือน	3.723	0.846	มาก	2
2	ท่านมักซื้อของใช้ตามกระแสนิยม (แฟชั่น) เช่น เสื้อผ้า โทรศัพท์มือถือ	3.739	0.855	มาก	1
3	ท่านมักมีเงินออมเหลือเก็บในแต่ละเดือน	3.561	0.927	มาก	4

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ข้อที่	ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{x}	S.D.		
4	ท่านมีรายได้อื่น ๆ นอกเหนือจากงานประจำ	3.181	0.873	ปานกลาง	5
5	บ่อยครั้งที่ท่านมักจะยืมเงิน/ กู้เงิน จากผู้อื่น เนื่องจากรายได้ของท่านไม่เพียงพอต่อความต้องการ	3.723	0.846	มาก	2
	โดยรวม	3.430	0.681	มาก	

จากตารางที่ 4.6 พบว่าระดับของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.577 และระดับของปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.650 เมื่อพิจารณาระดับของปัจจัยด้านเศรษฐกิจในแต่ละข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ท่านมักซื้อของใช้ตามกระแสนิยม (แฟชั่น) เช่น เสื้อผ้า โทรศัพท์มือถือ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.739 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.855

ลำดับที่ 2 รายได้ที่ท่านได้รับเพียงพอต่อการครองชีพในแต่ละเดือน พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.723 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.846

ลำดับที่ 3 บ่อยครั้งที่ท่านมักจะยืมเงิน / กู้เงิน จากผู้อื่น เนื่องจากรายได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.680 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.875

ลำดับที่ 4 ท่านมักมีเงินออมเหลือเก็บในแต่ละเดือน พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.561 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.927

ลำดับที่ 5 ท่านมีรายได้อื่น ๆ นอกเหนือจากงานประจำ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.181 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.873

4.2.6 ปัจจัยด้านองค์กร

จากการวิเคราะห์ระดับของปัจจัยด้านองค์กร ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ ของปัจจัยด้านองค์กร

ข้อที่	ปัจจัยด้านองค์กร	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	เมื่อมีปัญหาในการปฏิบัติงาน ท่านมักได้รับความช่วยเหลือจากผู้บังคับบัญชาเป็นอย่างดี	3.669	0.896	มาก	5
2	บริษัทให้การสนับสนุน เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ในการปฏิบัติงาน อย่างเพียงพอ	3.680	0.872	มาก	4
3	ท่านมีอิสระในการตัดสินใจในเรื่องงานได้อย่างเต็มที่	3.682	0.881	มาก	3
4	บริษัทของท่านมีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับในการทำงานที่เข้มงวด	3.685	0.880	มาก	2
5	บริษัทของท่านส่งเสริมให้ท่านได้รับการพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้า	3.726	0.849	มาก	1
	รวม	3.688	0.817	มาก	

จากตารางที่ 4.7 พบว่าระดับของปัจจัยด้านองค์กร โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่า เท่ากับ 3.688 และระดับของปัจจัยด้านองค์กร ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.817 เมื่อพิจารณาระดับของปัจจัยด้านองค์กรในแต่ละข้อ สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 บริษัทของท่านส่งเสริมให้ท่านได้รับการพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้า พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.726 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.849

ลำดับที่ 2 บริษัทของท่านมี กฎ ระเบียบ ข้อบังคับในการทำงานที่เข้มงวด พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.685 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.880

ลำดับที่ 3 ท่านมีอิสระในการตัดสินใจในเรื่องงานได้อย่างเต็มที่ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.682 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.881

ลำดับที่ 4 บริษัทให้การสนับสนุน เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆในการปฏิบัติงาน อย่างเพียงพอ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.680 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.872

ลำดับที่ 5 เมื่อมีปัญหาในการปฏิบัติงาน ท่านมักได้รับความช่วยเหลือจากผู้บังคับบัญชา เป็นอย่างดี พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.669 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.896

4.2.7 ระดับของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต

จากการวิเคราะห์ระดับของปัจจัยด้านด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์กร ได้ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของปัจจัยด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์กร

ด้าน	ปัจจัย	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	กายภาพ	3.664	0.724	มาก	2
2	จิตใจ	3.486	0.523	มาก	4
3	สังคม	3.446	0.681	มาก	5
4	ร่างกาย	3.430	0.681	มาก	6
5	เศรษฐกิจ	3.577	0.650	มาก	3
6	องค์กร	3.688	0.817	มาก	1
	โดยรวม	3.548	0.572	มาก	

จากตารางที่ 4.8 พบว่าระดับปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตโดยรวม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.548 และระดับของปัจจัยไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.572 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ด้านองค์กร พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.688 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.817

ลำดับที่ 2 ด้านกายภาพ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.664 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.724

ลำดับที่ 3 ด้านเศรษฐกิจ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.577 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.650

ลำดับที่ 4 ด้านจิตใจ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.486 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.523

ลำดับที่ 5 ด้านสังคม พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.446 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.681

ลำดับที่ 6 ด้านร่างกาย พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.430 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.681

4.3 ระดับสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสุขภาพจิตในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านความรู้สึกลึกซึ้งผิดปกติทางร่างกาย ด้านการขี้คิดขี้ทำ ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น ด้านซึมเศร้า ด้านวิตกกังวล ด้านก้าวร้าว ทำลาย ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ ด้านหวาดระแวง และด้านโรคจิต ได้ผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.3.1 สุขภาพจิตด้านความรู้สึกลึกซึ้งผิดปกติทางร่างกาย

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านความรู้สึกลึกซึ้งผิดปกติทางร่างกาย ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านความรู้สึกลึกซึ้งผิดปกติทางร่างกาย

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ปวดศีรษะ	2.325	0.886	ค่อนข้างไม่ดี	6
2	เป็นลมวิงเวียน	2.319	0.872	ค่อนข้างไม่ดี	7
3	ปวดที่หัวใจ หรือหน้าอก	2.311	0.870	ค่อนข้างไม่ดี	8
4	ปวดบั้นเอว	3.525	0.794	ค่อนข้างดี	2
5	คลื่นไส้หรือป็นป่วนในช่องท้อง	3.582	0.807	ค่อนข้างดี	1
6	มักมีอาการปวดกล้ามเนื้อ	3.403	0.942	ค่อนข้างดี	3
7	มีอาการหายใจไม่สะดวกแน่นหน้าอก	2.303	0.869	ค่อนข้างไม่ดี	10
8	มีอาการตัวร้อนตัวหนาวสลับกัน	2.295	0.879	ค่อนข้างไม่ดี	11
9	รู้สึกมีอาการชาหรือขนลุกชูตามตัว	2.300	0.887	ค่อนข้างไม่ดี	9
10	รู้สึกเหมือนมีอะไรมาจุกที่คอหอย	2.260	0.855	ค่อนข้างไม่ดี	12

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{x}	S.D.		
11	รู้สึกวบางส่วนของร่างกายไม่แข็งแรง	2.338	0.870	ค่อนข้างไม่ดี	5
12	รู้สึกหนักตามแขนขา	2.398	0.844	ค่อนข้างไม่ดี	4
	โดยรวม	2.613	0.569	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.9 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองมีระดับสุขภาพจิตด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกายโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.613 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกายไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.569 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 คลื่นไส้หรือป็นป่วนในช่องท้อง พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.582 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.807

ลำดับที่ 2 ปวดบั้นเอว พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.525 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.794

ลำดับที่ 3 มักมีอาการปวดกล้ามเนื้อ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.403 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.942

ลำดับที่ 4 รู้สึกหนักตามแขนขา พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.398 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.844

ลำดับที่ 5 รู้สึกวบางส่วนของร่างกายไม่แข็งแรง พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.338 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.870

ลำดับที่ 6 ปวดศีรษะ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.325 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.886

ลำดับที่ 7 เป็นลมวิงเวียน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.319 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.872

ลำดับที่ 8 ปวดที่หัวใจ หรือหน้าอก พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.311 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.870

ลำดับที่ 9 รู้สึกมีอาการชาหรือขนลุกชู่ตามตัว พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.300 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.887

ลำดับที่ 10 มีอาการหายใจไม่สะดวกแน่นหน้าอก พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.303 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.869

ลำดับที่ 11 มีอาการเคี้ยวร้อนเคี้ยวหนาวสลับกัน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.295 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.879

ลำดับที่ 12 รู้สึกเหมือนมีอะไรมาจุกที่คอหอย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.260 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.855

4.3.2 สุขภาพจิตด้านการย่ำคิดย่ำทำ

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านการย่ำคิดย่ำทำ ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านการย่ำคิดย่ำทำ

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ความคิดซ้ำซาก	2.341	0.879	ค่อนข้างไม่ดี	4
2	ความรู้สึกยุ่งยากเกิดจากความขังจืดจำของท่าน	2.336	0.874	ค่อนข้างไม่ดี	5
3	กังวลเกี่ยวกับความสะอาดของตนเอง	2.333	0.869	ค่อนข้างไม่ดี	6
4	รู้สึกลำบากในการที่ต้องทำงานต่างๆให้เสร็จ	3.531	0.797	ค่อนข้างดี	2
5	ต้องทำงานซ้ำๆเพื่อให้แน่ใจว่าทำงานถูกต้อง	3.579	0.804	ค่อนข้างดี	1
6	มักจะตรวจตราสิ่งที่ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก	3.398	0.941	ปานกลาง	3

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
7	รู้สึกลำบากใจในการตัดสินใจ	2.308	0.870	ค่อนข้างไม่ดี	8
8	รู้สึกว่าสมองว่างเปล่าไม่มีอะไรในหัวเลย	2.327	0.892	ค่อนข้างไม่ดี	9
9	รู้สึกตัวเองไม่มีสมาธิ	2.333	0.893	ค่อนข้างไม่ดี	7
10	มักทำอะไรซ้ำซาก เช่น นับ คิด	2.287	0.862	ค่อนข้างไม่ดี	10
	โดยรวม	2.677	0.599	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.10 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตด้านการย่ำคิด ย่ำทำ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.677 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านการย่ำคิดย่ำทำไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.599 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ต้องทำงานซ้ำๆเพื่อให้แน่ใจว่าทำงานถูกต้อง พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.579 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.804

ลำดับที่ 2 รู้สึกลำบากในการที่ต้องทำงานต่างๆให้เสร็จ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.531 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.797

ลำดับที่ 3 มักจะตรวจตราสิ่งที่ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.398 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.941

ลำดับที่ 4 ความคิดซ้ำซาก พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.341 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.879

ลำดับที่ 5 ความรู้สึกยุ่งยากเกิดจากความซ้จจจจของท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.336 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.874

ลำดับที่ 6 กังวลเกี่ยวกับความสะอาดของตนเอง พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.333 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.869

ลำดับที่ 7 รู้สึกตัวเองไม่มีสมาธิ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.333 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.893

ลำดับที่ 8 รู้สึกลำบากใจในการตัดสินใจ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.308 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.870

ลำดับที่ 9 รู้สึกว่าสมองว่างเปล่าไม่มีอะไรในหัวเลย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.327 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.892

ลำดับที่ 10 มักทำอะไรซ้ำซาก เช่น นับ คิด พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.287 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.862

4.3.3 สุขภาพจิตด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	มักกังวลต่อคำพูดของผู้อื่น	2.509	1.024	ค่อนข้างไม่ดี	3
2	รู้สึกอายหรืออึดอัดเมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้าม	2.287	0.855	ค่อนข้างไม่ดี	9
3	รู้สึกสะเทือนใจง่าย ๆ	2.344	0.868	ค่อนข้างไม่ดี	6
4	รู้สึกว่าคนอื่นไม่เข้าใจหรือเห็นอกเห็นใจท่าน	3.512	0.811	ค่อนข้างดี	1
5	รู้สึกว่าคนอื่นไม่เป็นมิตรหรือไม่ชอบท่าน	2.346	0.937	ค่อนข้างไม่ดี	5
6	รู้สึกด้อยกว่าผู้อื่น	3.398	0.941	ปานกลาง	2
7	รู้สึกไม่สบายใจเมื่อมีคนเฝ้ามองหรือพูด	2.325	0.861	ค่อนข้างไม่ดี	7
8	รู้สึกว่าคนอื่นมุ่งความสนใจไปที่ตัวท่าน	2.349	0.872	ค่อนข้างไม่ดี	4
9	รู้สึกว่าอึดอัดเมื่อต้องกินหรือดื่มในที่สาธารณะ	2.317	0.878	ค่อนข้างไม่ดี	8
	โดยรวม	2.598	0.554	ค่อนข้างไม่ดี	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.11 พบว่าพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองมีระดับสุขภาพจิตด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.598 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านความไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.554 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 รู้สึกว่าคนอื่นไม่เข้าใจหรือเห็นอกเห็นใจท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.512 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.811

ลำดับที่ 2 รู้สึกค้อยกว่าผู้อื่น พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.398 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.941

ลำดับที่ 3 มักกังวลต่อคำพูดของผู้อื่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.509 และมีระดับแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.024

ลำดับที่ 4 รู้สึกว่าคนอื่นมุ่งความสนใจมาที่ตัวท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.349 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.872

ลำดับที่ 5 รู้สึกว่าคนอื่นไม่เป็นมิตรหรือไม่ชอบท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.346 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.937

ลำดับที่ 6 รู้สึกสะเทือนใจง่าย ๆ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.344 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.86

ลำดับที่ 7 รู้สึกไม่สบายใจเมื่อมีคนเฝ้ามองหรือพูด พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.325 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.861

ลำดับที่ 8 รู้สึกว่าอึดอัดเมื่อต้องกินหรือดื่มในที่สาธารณะ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.317 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.878

ลำดับที่ 9 รู้สึกอายนหรืออึดอัดเมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้าม พบว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.287 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.855

4.3.4 สุขภาพจิตด้านซึมเศร้า

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านซึมเศร้า ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านซึมเศร้า

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ขาดความสนใจทางเพศ	2.395	0.903	ค่อนข้างไม่ดี	5
2	รู้สึกไม่มีเรี่ยวแรงหรือเซื่องซึม	2.374	0.885	ค่อนข้างไม่ดี	7
3	คิดอยากตาย	2.374	0.891	ค่อนข้างไม่ดี	6
4	ไม่ยอมรับประทานอาหาร	2.542	0.779	ค่อนข้างดี	3
5	ร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล	3.590	0.799	ค่อนข้างดี	1
6	รู้สึกว่าถูกรังแกหรือถูกคุกคาม	3.401	0.939	ค่อนข้างดี	2
7	มักตำหนิตัวเองในเรื่องต่างๆ	2.336	0.866	ค่อนข้างไม่ดี	9
8	รู้สึกเหงา	2.317	0.884	ค่อนข้างไม่ดี	12
9	รู้สึกเศร้า	2.327	0.889	ค่อนข้างไม่ดี	11
10	กังวลในสิ่งต่างๆ มากเกินไป	2.276	0.856	ค่อนข้างไม่ดี	13
11	รู้สึกไม่สนใจในสิ่งต่างๆ	2.349	0.878	ค่อนข้างไม่ดี	8
12	รู้สึกสิ้นหวังเกี่ยวกับอนาคต	2.411	0.842	ค่อนข้างไม่ดี	4
13	รู้สึกว่าการทำงานทุกอย่างต้องใช้ความพยายาม	2.330	0.881	ค่อนข้างไม่ดี	10
	โดยรวม	2.617	0.580	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.12 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตด้านซึมเศร้า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.617 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านซึมเศร้าไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.580 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.590 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.799

ลำดับที่ 2 รู้สึกว่าถูกรังแกหรือถูกคุกคาม พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.401 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.939

ลำดับที่ 3 ไม่อยากรับประทานอาหาร พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.542 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.779

ลำดับที่ 4 รู้สึกสิ้นหวังเกี่ยวกับอนาคต พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.411 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.842

ลำดับที่ 5 ขาดความสนใจทางเพศ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.395 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.903

ลำดับที่ 6 คิดอยากตาย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.374 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.891

ลำดับที่ 7 รู้สึกไม่มีเรี่ยวแรงหรือเซื่องช้า พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.374 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.885

ลำดับที่ 8 รู้สึกไม่พอใจในสิ่งต่าง ๆ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.349 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.878

ลำดับที่ 9 มักตำหนิตัวเองในเรื่องต่าง ๆ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.336 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.866

ลำดับที่ 10 รู้สึกว่าการทำทุกสิ่งทุกอย่างต้องใช้ความพยายาม พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.330 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.881

ลำดับที่ 11 รู้สึกเศร้า พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.327 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.889

ลำดับที่ 12 รู้สึกเหงา พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.317 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.884

ลำดับที่ 13 กังวลในสิ่งต่าง ๆ มากเกินไป พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.276 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.856

4.3.5 สุขภาพจิตด้านวิตกกังวล

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านวิตกกังวล ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านวิตกกังวล

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ประสาทอ่อนหรือประหม่าง่าย	2.295	0.885	ค่อนข้างไม่ดี	7
2	อาการตัวสั่น	2.276	0.849	ค่อนข้างไม่ดี	10
3	กลัวสิ่งต่างๆ โดยไม่มีเหตุผล	2.290	0.878	ค่อนข้างไม่ดี	8
4	รู้สึกกลัวโดยไม่มีสาเหตุ	3.482	0.869	ค่อนข้างดี	1
5	หัวใจเต้นแรงและเร็วแม้ไม่ได้ออกกำลังกาย	3.376	0.894	ปานกลาง	2
6	มีปัญหาเรื่องนอนหลับยาก	3.300	1.004	ปานกลาง	3
7	รู้สึกตึงเครียด	2.233	0.859	ค่อนข้างไม่ดี	12
8	รู้สึกว่ารับประทานอาหารมากเกินไป	2.273	0.874	ค่อนข้างไม่ดี	11
9	ตกใจกลัวเป็นบางครั้ง	2.311	0.883	ค่อนข้างไม่ดี	6
10	รู้สึกกระวนกระวายหนึ่งไม่อยู่กับที่	2.284	0.870	ค่อนข้างไม่ดี	9
11	รู้สึกว่าสิ่งที่เคยคุ้นเคยมาก่อนเปลี่ยนไป	2.336	0.860	ค่อนข้างไม่ดี	5
12	รู้สึกว่าอะไรมาผลักดันให้ทำสิ่งต่างๆ	2.368	0.846	ค่อนข้างไม่ดี	4
	โดยรวม	2.569	0.562		

จากตารางที่ 4.13 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตด้านวิตกกังวลโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.569 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านวิตกกังวลไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.562 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 รู้สึกกลัวโดยไม่มีสาเหตุ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.482 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.869

ลำดับที่ 2 หัวใจเต้นแรงและเร็วแม้ไม่ได้ออกกำลังกาย พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.376 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.894

ลำดับที่ 3 มีปัญหาเรื่องนอนหลับยาก พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.300 และมีระดับแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.004

ลำดับที่ 4 รู้สึกว่าอะไรมาผลักดันให้ทำสิ่งต่างๆ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.368 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.846

ลำดับที่ 5 รู้สึกว่าสิ่งที่เคยคุ้นเคยมาก่อนเปลี่ยนไป พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.336 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.860

ลำดับที่ 6 ตกใจกลัวเป็นบางครั้ง พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.311 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.883

ลำดับที่ 7 ประสาทอ่อนหรือประหม่าง่าย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.295 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.885

ลำดับที่ 8 กลัวสิ่งต่างๆโดยไม่มีเหตุผล พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.290 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.878

ลำดับที่ 9 รู้สึกกระวนกระวายนั่งไม่อยู่กับที่ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.284 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.870

ลำดับที่ 10 อาการตัวสั่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.276 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.849

ลำดับที่ 11 รู้สึกว่ารับประทานอาหารมากเกินไป พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.273 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.874

ลำดับที่ 12 รู้สึกตึงเครียด พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.233 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.859

4.3.6 สุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	รู้สึกโกรธหงุดหงิดง่าย	2.306	0.872	ค่อนข้างไม่ดี	3
2	มีอาการขุ่นมัวและหงุดหงิดง่าย	2.303	0.859	ค่อนข้างไม่ดี	4
3	รู้สึกอยากทำร้ายผู้อื่น	2.281	0.873	ค่อนข้างไม่ดี	6
4	อยากทำลายข้าวของ	2.403	0.984	ค่อนข้างไม่ดี	2
5	มีเรื่องโต้แย้งกับคนอื่นบ่อยๆ	2.290	0.878	ค่อนข้างไม่ดี	5
6	อยากตะโกนหรือขว้างปาสิ่งของ	2.547	0.846	ค่อนข้างไม่ดี	1
	โดยรวม	2.355	0.719	ค่อนข้างไม่ดี	

จากตารางที่ 4.14 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.355 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลายไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.719 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 อยากรู้อายุหรือข้งปาลิ่งของ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.547 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.846

ลำดับที่ 2 อยากรู้อายุหรือข้งปาลิ่งของ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.403 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.984

ลำดับที่ 3 รู้สึกโกรธหงุดหงิดง่าย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.306 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.872

ลำดับที่ 4 มีอารมณ์ขุ่นมัวและหงุดหงิดง่าย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.303 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.859

ลำดับที่ 5 มีเรื่องโต้แย้งกับคนอื่นบ่อยๆ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.290 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.878

ลำดับที่ 6 รู้สึกอยากทำร้ายผู้อื่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.281 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.873

4.3.7 สุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านกลัว โดยไม่มีสาเหตุ ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	รู้สึกกลัวที่โล่งแจ้งหรือถนน	2.292	0.879	ค่อนข้างไม่ดี	6
2	รู้สึกกลัวเมื่อออกนอกบ้านคนเดียว	2.341	0.867	ค่อนข้างไม่ดี	5
3	รู้สึกกลัวการเดินทางโดยรถประจำทางหรือรถไฟ	3.623	0.835	ค่อนข้างดี	1
4	หลีกเลี่ยงบางสิ่งบางอย่าง สถานที่บางแห่งที่น่ากลัว	2.379	0.948	ค่อนข้างไม่ดี	4

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
5	รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในคนหมู่มาก เช่นห้างสรรพสินค้า	2.257	0.857	ค่อนข้างไม่ดี	7
6	รู้สึกกระวนกระวายเมื่อถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียว	2.531	0.843	ค่อนข้างไม่ดี	3
7	รู้สึกกลัวจะเป็นลมในที่สาธารณะ	3.588	0.803	ค่อนข้างดี	2
	โดยรวม	2.716	0.552	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.15 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.716 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.552 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 รู้สึกกลัวการเดินทางโดยรถประจำทางหรือรถไฟ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.623 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.835

ลำดับที่ 2 รู้สึกกลัวจะเป็นลมในที่สาธารณะ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.588 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.803

ลำดับที่ 3 รู้สึกกระวนกระวายเมื่อถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียว พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.531 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.843

ลำดับที่ 4 หลีกเลียงบางสิ่งบางอย่าง สถานที่บางแห่งที่น่ากลัว พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.379 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.948

ลำดับที่ 5 รู้สึกกลัวเมื่อออกนอกบ้านคนเดียว พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.341 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.867

ลำดับที่ 6 รู้สึกกลัวที่โล่งแจ้งหรือถนน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.292 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.879

ลำดับที่ 7 รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในหมู่คนมาก เช่น ห้างสรรพสินค้า พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.257 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.857

4.3.8 สุขภาพจิตด้านหวาดระแวง

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้านหวาดระแวง ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านหวาดระแวง

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	คนที่มารังแกหรือทำความลำบากให้ท่าน ควรได้รับการตำหนิ	3.579	0.804	ค่อนข้างดี	3
2	รู้สึกไม่ไว้วางใจผู้อื่น	2.398	0.876	ค่อนข้างไม่ดี	10
3	รู้สึกว่าถูกจ้องมองหรือกล่าวถึง	3.539	0.836	ค่อนข้างดี	6
4	มักคิดถึงแต่เรื่องความตาย	3.517	0.850	ค่อนข้างดี	8
5	มักจะสะดุ้งตื่นนอนตอนเช้ามืด	3.520	0.847	ค่อนข้างดี	7
6	นอนหลับไม่สนิท	3.544	0.839	ค่อนข้างดี	5
7	รู้สึกว่าคนอื่นไม่เห็นด้วยและไม่ร่วมมือกับท่าน	2.447	0.892	ค่อนข้างไม่ดี	9
8	รู้สึกว่าคนอื่นให้ความเชื่อถือในความสำเร็จ	3.579	0.804	ค่อนข้างดี	2
9	รู้สึกว่าคนอื่นจะเอาเปรียบ ถ้าหากท่านเป็นคนอ่อนแอ	3.563	0.815	ค่อนข้างดี	4
10	มีความรู้สึกว่าคุณผิด	3.601	0.805	ค่อนข้างดี	1
	โดยรวม	3.329	0.512	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.16 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองมีระดับสุขภาพจิตด้านหวาดระแวง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.329 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.512 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 มีความรู้สึกว่าคุณเองผิด พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.601 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.805

ลำดับที่ 2 รู้สึกว่าคนอื่นให้ความเชื่อถือในความสำเร็จของท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.579 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.804

ลำดับที่ 3 คนที่มารังแกหรือทำความลำบากให้ท่านควรได้รับการตำหนิ พบว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.579 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.804

ลำดับที่ 4 รู้สึกว่าคนอื่นจะเอาเปรียบ ถ้าหากท่านเป็นคนอ่อนแอ พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.563 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.815

ลำดับที่ 5 นอนหลับไม่สนิท พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.544 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.839

ลำดับที่ 6 รู้สึกว่าถูกข่มขู่หรือกล่าวถึง พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.539 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.836

ลำดับที่ 7 มักจะสะดุ้งตื่นนอนตอนเช้ามีด พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.520 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.847

ลำดับที่ 8 มักจะคิดถึงแต่เรื่องความตาย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.517 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.850

ลำดับที่ 9 รู้สึกว่าคนอื่นไม่เห็นด้วยและไม่ร่วมมือกับท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.447 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.892

ลำดับที่ 10 รู้สึกไม่ไว้วางใจผู้อื่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.398 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.876

4.3.9 สุขภาพจิตด้านโรคจิต

จากการวิเคราะห์ระดับสุขภาพจิตด้าน โรคจิต ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตด้านโรคจิต

ข้อที่	ลักษณะอาการ	n=369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	มีความคิดว่าผู้ใดคนหนึ่งสามารถควบคุมความคิดของท่าน	3.544	0.806	ค่อนข้างดี	3
2	ได้ยินเสียงที่คนอื่นไม่ได้ยิน	2.333	0.890	ค่อนข้างไม่ดี	11
3	รู้สึกว่าคนอื่นรู้ถึงความคิดในใจของท่าน	2.374	0.909	ค่อนข้างไม่ดี	9
4	มีความคิดที่ไม่ใช่ความคิดของตนเอง	3.582	0.840	ค่อนข้างดี	1
5	รู้สึกว่าหัวเหมียวจะอยู่ท่ามกลางคนอื่น	3.539	0.800	ค่อนข้างดี	5
6	รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า	3.552	0.809	ค่อนข้างดี	2
7	ความคิดเรื่องเพศรบกวนท่านค่อนข้างมาก	2.344	0.849	ค่อนข้างไม่ดี	10
8	มีความคิดว่าท่านควรได้รับโทษจากการทำบาป	2.430	0.873	ค่อนข้างไม่ดี	8
9	มีความคิดว่าบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติร้ายแรงเกิดขึ้นกับท่าน	3.525	0.850	ค่อนข้างดี	6
10	ไม่เคยรู้สึกสนิทสนมกับผู้อื่น	3.544	0.839	ค่อนข้างดี	4
11	มีความคิดว่าบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้นกับจิตใจ	2.449	0.898	ค่อนข้างไม่ดี	7
	รวม	3.020	0.503	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.17 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตด้านโรคจิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.020 และพนักงานแต่ละคน

มีระดับสุขภาพจิตด้านโรคจิตไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.503 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 มีความคิดที่ไม่ใช่ความคิดของตนเอง พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.582 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.840

ลำดับที่ 2 รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.552 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.809

ลำดับที่ 3 มีความคิดว่าผู้ใดผู้หนึ่งสามารถควบคุมความคิดของท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.544 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.806

ลำดับที่ 4 ไม่เคยรู้สึกสนิทสนมกับผู้อื่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.544 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.839

ลำดับที่ 5 รู้สึกว่าเหว่แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางคนอื่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.539 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.800

ลำดับที่ 6 มีความคิดว่าบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติร้ายแรงเกิดขึ้นกับท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.525 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.850

ลำดับที่ 7 มีความคิดว่าบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้นกับจิตใจของท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.449 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.898

ลำดับที่ 8 มีความคิดว่าท่านควรได้รับโทษจากการทำบาป พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.430 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.873

ลำดับที่ 9 รู้สึกว่าคนอื่นรู้ถึงความคิดในใจของท่าน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.374 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.909

ลำดับที่ 10 ความคิดเรื่องเพศรบกวนท่านค่อนข้างมาก พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.344 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.849

ลำดับที่ 11 ได้ยินเสียงที่คนอื่นไม่ได้ยิน พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.333 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.890

4.3.10 ระดับสุขภาพจิตของพนักงานโดยรวม

จากการวิเคราะห์สุขภาพจิต ด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย ด้านการย่ำคิดย่ำทำ ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น ด้านซึมเศร้า ด้านวิตกกังวล ด้านก้าวร้าวทำลาย ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ ด้านหวาดระแวง และด้านโรคจิต โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับ และลำดับที่ของระดับสุขภาพจิตโดยรวม

ด้านที่	สุขภาพจิต	n = 369		ระดับ	ลำดับที่
		\bar{X}	S.D.		
1	ความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย	2.613	0.569	ปานกลาง	6
2	การย่ำคิดย่ำทำ	2.677	0.599	ปานกลาง	4
3	ความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น	2.598	0.553	ค่อนข้างไม่ดี	7
4	ซึมเศร้า	2.617	0.580	ปานกลาง	5
5	วิตกกังวล	2.569	0.562	ค่อนข้างไม่ดี	8
6	ก้าวร้าวทำลาย	2.355	0.719	ค่อนข้างไม่ดี	9
7	กลัวโดยไม่มีสาเหตุ	2.716	0.552	ปานกลาง	3
8	หวาดระแวง	3.329	0.512	ปานกลาง	1
9	โรคจิต	3.020	0.503	ปานกลาง	2
	โดยรวม	2.721	0.516	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.18 พบว่าพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.721 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตโดยรวมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.516 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ด้านหวาดระแวง พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.329 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.512

ลำดับที่ 2 ด้านโรคจิต พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.020 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.503

ลำดับที่ 3 ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.716 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.552

ลำดับที่ 4 ด้านการย้ำคิดย้ำทำ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.677 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.599

ลำดับที่ 5 ด้านซึมเศร้า พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.617 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.580

ลำดับที่ 6 ด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.613 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.569

ลำดับที่ 7 ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.598 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.553

ลำดับที่ 8 ด้านวิตกกังวล พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.569 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.562

ลำดับที่ 9 ด้านก้าวร้าวทำลาย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.355 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.719

4.4 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต โดยใช้การกำหนดสัญลักษณ์แทนปัจจัยการทำงานและสุขภาพจิต ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ปัจจัยการทำงานทั้ง 6 ด้าน

PCF หมายถึง ปัจจัยด้านกายภาพ

PSF หมายถึง ปัจจัยด้านจิตใจ

SCF หมายถึง ปัจจัยด้านสังคม

BLF หมายถึง ปัจจัยด้านร่างกาย

EMF หมายถึง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

OZF หมายถึง ปัจจัยด้านองค์การ

สุขภาพจิตทั้ง 9 ด้าน

SRZ หมายถึง สุขภาพจิตด้านรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย

OSC หมายถึง สุขภาพจิตด้านการย่ำคิดย่ำทำ

IPR หมายถึง สุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

DPS หมายถึง สุขภาพจิตด้านซึมเศร้า

AXT หมายถึง สุขภาพจิตด้านวิตกกังวล

HTT หมายถึง สุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย

PBA หมายถึง สุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

PNI หมายถึง สุขภาพจิตด้านหวาดระแวง

PCC หมายถึง สุขภาพจิตด้านโรคจิต

TTL หมายถึง สุขภาพจิตในภาพรวม

สมมติฐานที่ 1 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย

ตารางที่ 4.19 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย

ตัวแปร	bj	t	p-value
ค่าคงที่	0.572	8.568	0.000**
ด้านกายภาพ	-0.065	-1.412	0.159

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.19 (ต่อ)

ตัวแปร	bj	t	p-value
ด้านจิตใจ	0.041	1.662	0.097
ด้านสังคม	0.558	13.331	0.000**
ด้านร่างกาย	0.031	2.668	0.008**
ด้านเศรษฐกิจ	-0.026	-0.793	0.428
ด้านองค์การ	0.263	5.418	0.000**

$R = 0.966$; $R^2 = 0.934$; $SEE = 0.147$; $F = 854.77$; $p\text{-value} = 0.000**$

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.19 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.934 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย ได้ร้อยละ 93.4 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกายในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 0.558$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านองค์การ ($b_6 = 0.263$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกายในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านร่างกาย ($b_4 = 0.031$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกายในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย (SRZ) ได้ดังสมการ

$$\hat{SRZ} = 0.572** - 0.065PCF + 0.041PSF + 0.558**SCF + 0.031**BLF - 0.026EMF + 0.263**OZF$$

สมมติฐานที่ 2 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านการย้ายคิดย้ายทำ

ตารางที่ 4.20 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านการย้ายคิดย้ายทำ

ตัวแปร	bj	t	p-value
ค่าคงที่	0.401	5.010	0.000**
ด้านกายภาพ	-0.207	-3.719	0.000**

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

ตัวแปร	b_j	t	p-value
ด้านจิตใจ	0.087	2.905	0.004**
ด้านสังคม	0.733	14.598	0.000**
ด้านร่างกาย	0.015	1.061	0.289
ด้านเศรษฐกิจ	-0.040	-1.023	0.307
ด้านองค์กร	0.255	4.370	0.000**

$R = 0.956$; $R^2 = 0.914$; $SEE = 0.176$; $F = 642.92$; $p\text{-value} = 0.000**$

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.20 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.914 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านการย้ายคิดย้ายทำ ได้ร้อยละ 91.4 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านการย้ายคิดย้ายทำในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 0.733$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านองค์กร ($b_6 = 0.255$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านการย้ายคิดย้ายทำในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านกายภาพ ($b_1 = -0.207$) มีผลทางลบต่อสุขภาพจิตด้านการย้ายคิดย้ายทำในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านจิตใจ ($b_2 = 0.087$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านการย้ายคิดย้ายทำในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านร่างกาย และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านการย้ายคิดย้ายทำ ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านการย้ายคิดย้ายทำ (OSC) ได้ดังสมการ

$$OSC = 0.401** - 0.207**PCF + 0.087**PSF + 0.733**SCF + 0.015BLF - 0.040EMF + 0.255**OZF$$

สมมติฐานที่ 3 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์กรมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

ตารางที่ 4.21 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

ตัวแปร	b_j	t	p-value
ค่าคงที่	0.778	8.987	0.000**
ด้านกายภาพ	-0.014	-0.224	0.823

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

ตัวแปร	b_j	t	p-value
ด้านจิตใจ	0.010	0.299	0.765
ด้านสังคม	0.465	8.454	0.000**
ด้านร่างกาย	0.034	2.229	0.026*
ด้านเศรษฐกิจ	-0.035	-0.818	0.414
ด้านองค์การ	0.281	4.396	0.000**

$R = 0.938$; $R^2 = 0.880$; $SEE = 0.193$; $F = 441.482$; $p\text{-value} = 0.000^{**}$

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.21 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.880 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ได้ร้อยละ 88.0 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 0.465$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านองค์การ ($b_6 = 0.281$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านร่างกาย ($b_4 = 0.034$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ และปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น (IPR) ได้ดังสมการ

$$\hat{IPR} = 0.788^{**} - 0.014PCF + 0.010PSF + 0.465^{**}SCF + 0.034BLF - 0.035EMF + 0.281^{**}OZF$$

สมมติฐานที่ 4 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านซึมเศร้า

ตารางที่ 4.22 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านซึมเศร้า

ตัวแปร	b_j	t	p-value
ค่าคงที่	0.722	7.575	0.000**

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ตัวแปร	b_j	t	p-value
ด้านกายภาพ	-0.113	-1.712	0.088
ด้านจิตใจ	0.034	0.948	0.344
ด้านสังคม	0.487	8.151	0.000**
ด้านร่างกาย	0.023	1.380	0.168
ด้านเศรษฐกิจ	-0.064	-1.372	0.171
ด้านองค์การ	0.388	5.584	0.000**

$R = 0.933$; $R^2 = 0.871$; $SEE = 0.210$; $F = 406.516$; $p\text{-value} = 0.000^{**}$

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.22 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.871 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านซึมเศร้าได้ร้อยละ 87.1 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านซึมเศร้าในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 0.487$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านองค์การ ($b_6 = 0.388$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านซึมเศร้าในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ ปัจจัยด้านร่างกาย และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านซึมเศร้า ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านซึมเศร้า (DPS) ได้ดังสมการ

$$\hat{DPS} = 0.722^{**} - 0.113PCF + 0.034PSF + 0.487^{**}SCF + 0.023BLF - 0.064EMF + 0.388^{**}OZF$$

สมมติฐานที่ 5 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านวิตกกังวล

ตารางที่ 4.23 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านวิตกกังวล

ตัวแปร	b_j	t	p-value
ค่าคงที่	0.603	6.395	0.000**
ด้านกายภาพ	0.096	1.468	0.143
ด้านจิตใจ	0.030	0.863	0.389
ด้านสังคม	0.693	11.723	0.000**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

ตัวแปร	b _j	t	p-value
ด้านร่างกาย	0.038	2.266	0.024*
ด้านเศรษฐกิจ	0.014	0.294	0.769
ด้านองค์การ	-0.053	-0.772	0.441

$R = 0.930$; $R^2 = 0.865$; $SEE = 0.208$; $F = 387.598$; $p\text{-value} = 0.000^{**}$

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.23 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.865 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านวิตกกังวลได้ร้อยละ 86.5 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านวิตกกังวลในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 0.693$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านร่างกาย ($b_4 = 0.038$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านวิตกกังวลในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านองค์การ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านวิตกกังวล ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านวิตกกังวล (AXT) ได้ดังสมการ

$$\hat{AXT} = 0.603^{**} + 0.096PCF + 0.030PSF + 0.693^{**}SCF + 0.038^{*}BLF + 0.014EMF - 0.053OZF$$

สมมติฐานที่ 6 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านก้าวร้าวทำลาย

ตารางที่ 4.24 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านก้าวร้าวทำลาย

ตัวแปร	b _j	t	p-value
ค่าคงที่	0.007	0.082	0.935
ด้านกายภาพ	0.739	11.919	0.000**
ด้านจิตใจ	0.122	3.658	0.000**
ด้านสังคม	0.138	2.452	0.015*
ด้านร่างกาย	0.016	0.988	0.324
ด้านเศรษฐกิจ	-0.092	-2.095	0.037*

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

ตัวแปร	bj	t	p-value
ด้านองค์การ	0.087	1.333	0.183

$R = 0.962$; $R^2 = 0.926$; $SEE = 0.197$; $F = 752.187$; $p\text{-value} = 0.000^{**}$

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.24 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.926 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านก้าวร้าวทำลายได้ร้อยละ 92.6 โดยปัจจัยด้านกายภาพ มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลายในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_1 = 0.739$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสังคม ($b_3 = 0.138$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลายในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ปัจจัยด้านจิตใจ ($b_2 = 0.122$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลายในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ($b_5 = -0.092$) มีผลทางลบต่อสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลายในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านร่างกายและปัจจัยด้านองค์การไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านก้าวร้าวทำลาย ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านก้าวร้าวทำลาย (HTT) ได้ดังสมการ

$$\hat{HTT} = 0.007 + 0.739^{**}PCF + 0.122^{**}PSF + 0.138^{*}SCF + 0.016BLF - 0.092^{*}EMF + 0.087OZF$$

สมมติฐานที่ 7 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

ตารางที่ 4.25 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

ตัวแปร	bj	t	p-value
ค่าคงที่	0.484	4.366	0.000**
ด้านกายภาพ	0.241	3.130	0.002**
ด้านจิตใจ	0.072	1.743	0.082
ด้านสังคม	1.017	14.614	0.000**
ด้านร่างกาย	0.034	1.719	0.086

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

ตัวแปร	bj	t	p-value
ด้านเศรษฐกิจ	-0.058	-1.059	0.290
ด้านองค์การ	-0.474	-5.862	0.000**

$R = 0.898$; $R^2 = 0.807$; $SEE = 0.245$; $F = 51.590$; $p\text{-value} = 0.000^{**}$

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.25 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.807 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุได้ร้อยละ 80.7 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 1.017$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านองค์การ ($b_6 = -0.474$) มีผลทางลบต่อสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านกายภาพ ($b_1 = 0.241$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนด้านจิตใจ ปัจจัยด้านร่างกายและปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ (PBA) ได้ดังสมการ

$$\hat{PBA} = 0.484 + 0.241^{**}PCF + 0.072PSF + 1.017^{**}SCF + 0.034BLF - 0.058EMF - 0.474^{**}OZF$$

สมมติฐานที่ 8 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้านหวาดระแวง

ตารางที่ 4.26 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านหวาดระแวง

ตัวแปร	bj	t	p-value
ค่าคงที่	0.769	5.437	0.000**
ด้านกายภาพ	-0.540	-5.507	0.000**
ด้านจิตใจ	0.175	3.323	0.001**
ด้านสังคม	1.967	22.174	0.000**
ด้านร่างกาย	0.085	3.418	0.001**
ด้านเศรษฐกิจ	0.019	0.276	0.783

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

ตัวแปร	bj	t	p-value
ด้านองค์การ	-1.049	-10.187	0.000**

$R = 0.797$; $R^2 = 0.635$; $SEE = 0.312$; $F = 104.90$; $p\text{-value} = 0.000^{**}$

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.26 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.635 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้านหวาดระแวงร้อยละ 63.5 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 1.967$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านองค์การ ($b_6 = -1.049$) มีผลทางลบต่อสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านกายภาพ ($b_1 = -0.540$) มีผลทางลบต่อสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านจิตใจ ($b_2 = 0.175$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านร่างกาย ($b_4 = -0.085$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านหวาดระแวง ซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้านหวาดระแวง (PNI) ได้ดังสมการ

$$\hat{PNI} = 0.769 - 0.540^{**}PCF + 0.175^{**}PSF + 1.967^{**}SCF + 0.085^{**}BLF + 0.019EMF - 1.049^{**}OZF$$

สมมติฐานที่ 9 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในด้าน โรคจิต

ตารางที่ 4.27 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้าน โรคจิต

ตัวแปร	bj	t	p-value
ค่าคงที่	0.717	5.541	0.000**
ด้านกายภาพ	-0.459	-5.121	0.000**
ด้านจิตใจ	0.137	2.837	0.005**
ด้านสังคม	1.423	17.534	0.000**
ด้านร่างกาย	0.070	3.075	0.002**

ตารางที่ 4.27 (ต่อ)

ตัวแปร	bj	t	p-value
ด้านเศรษฐกิจ	-0.049	-0.766	0.444
ด้านองค์การ	-0.407	-4.318	0.000**

$R = 0.826$; $R^2 = 0.683$; $SEE = 0.285$; $F = 129.89$; $p\text{-value} = 0.000**$

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.27 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.683 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตของพนักงานในด้าน โรคจิตร้อยละ 68.3 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้าน โรคจิตในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 1.423$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านกายภาพ ($b_1 = -0.459$) มีผลทางลบต่อสุขภาพจิตด้าน โรคจิตในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านองค์การ ($b_6 = -0.407$) มีผลทางลบต่อสุขภาพจิตด้าน โรคจิตในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านจิตใจ ($b_2 = 0.137$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้าน โรคจิตในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านร่างกาย ($b_4 = 0.070$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตด้าน หวาดระแวงในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้าน โรคจิตซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตด้าน โรคจิต (PCC) ได้ดังสมการ

$$\hat{PCC} = 0.717 - 0.459**PCF + 0.137**PSF + 1.423**SCF + 0.070**BLF - 0.049EMF - 0.407**OZF$$

สมมติฐานที่ 10 : ปัจจัยในการทำงานด้านกายภาพ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านร่างกาย ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวม

ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของ ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ในภาพรวม

ตัวแปร	bj	t	p-value
ค่าคงที่	0.560	8.927	0.000**
ด้านกายภาพ	-0.035	-0.812	0.417
ด้านจิตใจ	0.078	3.345	0.001**
ด้านสังคม	0.831	21.132	0.000**

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ตัวแปร	b_j	t	p-value
ด้านร่างกาย	0.039	3.509	0.001**
ด้านเศรษฐกิจ	-0.037	-1.187	0.236
ด้านองค์กร	-0.079	-1.727	0.085

$R = 0.964$; $R^2 = 0.929$; $SEE = 0.138$; $F = 790.877$; $p\text{-value} = 0.000^{**}$

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.28 พบว่า มีค่า R^2 เท่ากับ 0.929 แสดงว่าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายความผันแปรที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวมร้อยละ 92.9 โดยปัจจัยด้านสังคม มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวมในเชิงเส้นตรงมากที่สุด ($b_3 = 0.831$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านจิตใจ ($b_2 = 0.078$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวมในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ปัจจัยด้านร่างกาย ($b_4 = 0.039$) มีผลทางบวกต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวมในเชิงเส้นตรง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านองค์กรไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในของพนักงานในภาพรวมซึ่งสามารถแสดงสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวม (TTL) ได้ดังสมการ

$$\hat{TTL} = 0.560 - 0.035PCF + 0.078^{**}PSF + 0.831^{**}SCF + 0.039^{**}BLF - 0.037EMF - 0.079OZF$$

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยาน

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัยในบทที่ 4 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ตามลำดับ ดังนี้

5.1.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นพนักงานเพศหญิง จำนวน 348 คน คิดเป็นร้อยละ 94.3 รองลงมาเป็นพนักงานเพศชาย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

อายุ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 20 – 30 ปี จำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 30 – 40 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 17.1 มีกลุ่มอายุไม่เกิน 20 ปีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 40-50 ปี จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ

สถานภาพการสมรส พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 78.0 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพสมรสแล้ว จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 และสถานภาพหย่าร้าง หม้าย แยกกันอยู่ จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช จำนวน 297 คน คิดเป็นร้อยละ 80.4 รองลงมา มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 มีการศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 และการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3 ตามลำดับ

ระดับรายได้ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้มากกว่า 10,000 – 15,000 บาท ต่อเดือน จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 59.3 รองลงมามีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 และสุดท้ายมีรายได้มากกว่า 15,000 – 20,000 บาท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ประสบการณ์ทำงาน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 1 ปี - 5 ปี จำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0 รองลงมาคือมีประสบการณ์การทำงานไม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกิน 1 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 20.1 และมีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 5 ปี-10ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ตามลำดับ

5.1.2 ระดับของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิต

ระดับของปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.548 และระดับของปัจจัยไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.572 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านองค์การ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.688 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.817 ด้านกายภาพ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.664 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.724 ด้านเศรษฐกิจ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.577 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.650 ด้านจิตใจ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.486 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.523 ด้านสังคม พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.446 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.681 และด้านร่างกาย พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.430 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.681 ตามลำดับ

5.1.3 ระดับสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยาน

พนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานมีระดับสุขภาพจิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.721 และพนักงานแต่ละคนมีระดับสุขภาพจิตโดยรวมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.516 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านหวาดระแวง พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.329 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.512 ด้านโรคจิต พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.020 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.503 ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.716 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.552 ด้านการขี้คิดขี้ทำ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.677 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.599 ด้านซึมเศร้า พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.617 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.580 ด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.613 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.569 ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.598 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.553 ด้านวิตกกังวล พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.569 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.562 และด้านก้าวร้าวทำลาย พบว่าอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.355 และมีระดับไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.719

5.1.4 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกายพบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด คือรองลงมาด้านปัจจัยด้านองค์กร และปัจจัยด้านร่างกายตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตได้ร้อยละ 93.4 ในขณะที่ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย

5.1.5 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านการย้ายคิดย้ายทำ

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองด้านการย้ายคิดย้ายทำ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านการย้ายคิดย้ายทำ จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองด้านการย้ายคิดย้ายทำพบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์กร ปัจจัยด้านกายภาพ และปัจจัยด้านจิตใจตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิตได้ร้อยละ 91.4 ในขณะที่ปัจจัยด้านร่างกาย และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านการย้ายคิดย้ายทำ

5.1.6 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณเพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่นพบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์การ และปัจจัยด้านร่างกายตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 88.0 ในขณะที่ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ และปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น

5.1.7 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านซึมเศร้า

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านซึมเศร้า โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านซึมเศร้า จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านซึมเศร้าพบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์การ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 87.1 ในขณะที่ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ ปัจจัยด้านร่างกาย และปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านซึมเศร้า

5.1.8 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านวิตกกังวล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านวิตกกังวล โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านวิตกกังวล จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านวิตกกังวล พบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านร่างกาย โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 86.5 ในขณะที่ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านองค์การไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านวิตกกังวล

5.1.9 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านก้าวร้าวทำลาย

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลองด้านก้าวร้าวทำลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านก้าวร้าวทำลายจากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านก้าวร้าวทำลาย พบว่า ปัจจัยด้านกายภาพมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านจิตใจ ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านเศรษฐกิจตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 92.6 ในขณะที่ปัจจัยด้านร่างกาย และปัจจัยด้านองค์การไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านก้าวร้าวทำลาย

5.1.10 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ พบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์การ และปัจจัยด้านกายภาพตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 80.7 ในขณะที่ปัจจัยด้านจิตใจ ปัจจัยด้านร่างกาย และปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ

5.1.11 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านหวาดระแวง

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านหวาดระแวง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านหวาดระแวง จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านหวาดระแวง พบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์การ ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านจิตใจ และปัจจัยด้านร่างกายตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 63.5 ในขณะที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านหวาดระแวง

5.1.12 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านโรคจิต

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านโรคจิต โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานด้านโรคจิต จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ด้านโรคจิต พบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านองค์การ ปัจจัยด้าน

จิตใจ และปัจจัยด้านร่างกายตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 68.3 ในขณะที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในด้านโรคจิต

5.1.13 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานในภาพรวม

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานในภาพรวม โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ เพื่อทำนายระดับสุขภาพจิตของพนักงานในภาพรวม จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานในภาพรวม พบว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านจิตใจ และปัจจัยด้านร่างกายตามลำดับ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของสุขภาพจิต ได้ร้อยละ 92.9 ในขณะที่ปัจจัยด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ และด้านองค์การ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตในภาพรวม

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยาน สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

5.2.1 ระดับสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยาน

ระดับสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.721 โดยค่าเฉลี่ยของระดับสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงมีค่าสูงสุด รองลงมาคือ ด้านโรคจิต ด้านกลัวโดยไม่มีสาเหตุ ด้านย่ำคิดย่ำทำ ด้านซึมเศร้า ด้านความรู้สึกลึกผิดปกติทางร่างกาย ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ด้านวิตกกังวล และด้านก้าวร้าวทำลาย ตามลำดับดังนี้

ด้านหวาดระแวงพบว่า พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในด้านหวาดระแวงอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งได้พบว่าลักษณะอาการรู้สึกไม่ไว้วางใจผู้อื่น มีระดับสุขภาพจิตด้านหวาดระแวงดีน้อยที่สุด เนื่องจากในปัจจุบัน องค์การใดก็ตามที่มีคนอยู่เป็นจำนวนมาก คนบางกลุ่มมักจะมีปัญหากระทบกระทั่งกันเนื่องจากมีความคิดขัดแย้งกัน ส่วนคนบางกลุ่มก็จะมักชอบอยู่อย่างสันโดษ ไม่ชอบสูงส่งกับใคร อันเกิดจากความไม่ไว้วางใจกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ งานวิจัยของ จรุงญ ทองถาวร (2536) ได้ศึกษาจิตวิทยาของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานที่พบว่า ในการที่ต้องอยู่ร่วมกันกับคนจำนวนมากนั้น คนเราทุกคนจำเป็นจะต้องมีมนุษยสัมพันธ์ ความสามัคคี รวมถึงการไว้วางใจซึ่งกันและกัน ซึ่งการที่เราจะให้คนจำนวนมากทำงานร่วมกัน ประสานงานกัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จะต้องเริ่มจากการมีความสัมพันธ์กันที่ดีในองค์การ

ด้านโรคจิต พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งได้พบว่าอาการได้ยินเสียงที่คนอื่นไม่ได้ยินนั้น มีระดับสุขภาพจิตด้านโรคจิตดีน้อยที่สุด ทั้งนี้ส่วนใหญ่สาเหตุเกิด จาก

อาการเครียด หรือเกิดจากภาวะกดดันจากการทำงาน การเก็บไปคิดตัวเองฝ่ายเดียว ทางออกไม่ได้ ชอบเก็บเอาไปคิดคนเดียว ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พิมพ์ชานา สิริเหมอนนต์ (2554) ได้กล่าวว่า อาการหูแว่ว ได้ยินเสียงแปลกๆบ่อยๆ เป็นอาการเบื้องต้นของ โรคจิตเภท เป็นโรคที่ผิดปกติทางด้านความคิด การรับรู้ การสื่อสาร มีพฤติกรรมและอารมณ์ที่ผิดปกติกับคนทั่วไป ซึ่งอาการเหล่านี้จุดเริ่มต้นจะมาจากความเครียดที่หาทางออกไม่ได้

ด้านกลัว โดยไม่มีสาเหตุ พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับปานกลาง ประกอบด้วยกลุ่มอาการซึ่งแสดงให้เห็นถึงพนักงานที่มีอาการกลัวที่มีด กลัวที่แฉ่ง กลัวที่โล่ง กลัวที่ๆต้องทำงานกับคนจำนวนมาก หรือกลัวที่ต้องทำงานลำพัง แต่มักจะเกิดขึ้นไม่มากนัก ส่วนมากจะเกิดขึ้นกับคนที่เคยผ่านเหตุการณ์ร้ายๆมาก่อน แล้วภาพนั้นยังจำได้ติดตา คนกลุ่มนี้จะมีอาการหวาดผวาเมื่อถูกสั่งให้ปฏิบัติงานในลักษณะที่คล้ายกับสิ่งเดิมๆอีก พนักงานจะรู้สึกไม่อยากทำ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ สกต ด่านภักดี (2542) ได้กล่าวว่า อาการกลัวที่มีด กลัวที่แฉ่ง กลัวที่โล่งเป็นส่วนหนึ่งของอาการทางประสาท ซึ่งเกิดจากบุคคลใดก็ตาม เคยเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายๆมาก่อน มักจะไม่อยากทำอะไรซ้ำๆอีก จะมีอาการหวาดผวาจนสังเกตเห็นได้

ด้านการย้ำคิดย้ำทำ พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับปานกลาง ประกอบด้วยสิ่งสะท้อนพฤติกรรมที่มาจากความคิด แรงผลักดัน และการกระทำต่างๆ ที่รบกวนจิตใจ และบุคคลที่ไม่ต้องการให้เกิดแต่หลีกเลี่ยงไม่ได้ พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้สูญเสียความสามารถในด้านสติปัญญาไปด้วย เช่น ต้องทำงานซ้ำๆ เพื่อให้แน่ใจว่าถูกต้อง ตรวจสอบตราสิ่งที่ทำไปแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีก หรือเหมือนคนมีสมาธิสั้น ซึ่งคนกลุ่มนี้จะไม่สามารถปฏิบัติงานแบบสายพานการผลิตได้ เนื่องจากการผลิตแบบสายพานการผลิตจำเป็นต้องแข่งกับเวลา ซึ่งอาจถูกแยกไปปฏิบัติงานประเภทอื่น ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ สเปญ อุ๋นองงค์ (2544) ได้กล่าวว่า อาการย้ำคิดย้ำทำนั้น สามารถเกิดขึ้นได้กับคนทุกคน แต่อาการย้ำคิดย้ำทำนั้นยังไม่ถึงขั้นที่เรียกว่าเป็น โรค เป็นแค่อาการ ซึ่งอาการเหล่านี้ล้วนเป็นอาการที่เกิดจากความกลัว ซึ่งแบ่งเป็นการกลัวความโชคร้าย กับการกลัวความสกปรก หรือการกลัวความผิดพลาด ดังนั้นการกลัวจึงเป็นสาเหตุให้ต้องรอบครอบ หรือตรวจตราซ้ำสองเพื่อความแน่ใจ

ด้านซึมเศร้า พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับปานกลาง ลักษณะทั่วไปคนกลุ่มนี้จะมีอารมณ์เศร้า หมดความสนใจกิจกรรมต่างๆ ไม่มีแรงจูงใจ หมดกำลังใจ รู้สึกสิ้นหวัง หรือท้อแท้ อารมณ์เหล่านี้จะมีผลถึงการสูญเสียทางสติปัญญาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์ (2553) ได้ศึกษาการศึกษาความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมสันตนาการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกลุ่มภาคกลาง ที่พบว่าการจัดกิจกรรมนันทนาการต่างๆช่วยให้กรรมการและผู้ให้แรงงานได้พักผ่อน นันทนาการและการจัดกิจกรรมต่างๆ การละเล่นพื้นเมือง จะช่วยให้พนักงานมีความสุขและสบายใจเมื่ออยู่ในองค์กร

ด้านความรู้สึกผิดปกติทางร่างกาย พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับปานกลาง จากการวิเคราะห์พบว่าอาการรู้สึกผิดปกติทางร่างกายมักจะมีอาการที่สะท้อนให้เห็นปัญหาหรือความทุกข์ อันเนื่องมาจากการทำงานที่ผิดปกติของร่างกาย เช่น อาการปวดศีรษะ ปวดหลัง เป็นลม วิงเวียน เหนื่อยล้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาภรณ์ เตโชวานิชย์ (2546) ได้ศึกษาแนวคิดของสังคมต่อหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในประเทศไทยที่พบว่าความเหนื่อยล้าเป็นสภาวะของร่างกายที่มีความรู้สึกเหนื่อยและเพลีย หายใจเร็ว วิงเวียนศีรษะ ซึ่งเมื่อบุคคลเกิดความล้าจะทำให้เกิดสภาวะผิดปกติ ไม่อยากทำงานให้สำเร็จตามแผนที่วางไว้ ไม่กระปรี้กระเป่า และอาจจะมีอาการข้างเคียงตามมาได้เช่น ปวดหัว คลื่นไส้ อาเจียร

ด้านความรู้สึกไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี ซึ่งแสดงถึงความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น นอกจากนี้ความรู้สึกหมกมุ่นอยู่กับความคิดตัวเองอย่างรุนแรงและการคาดหวังว่าจะได้รับกับปฏิกริยาโต้ตอบในทางลบในการติดต่อกับผู้อื่น จากการวิเคราะห์ลักษณะอาการ พบว่าอาการรู้สึกอายหรืออึดอัดเมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้าม มีระดับสุขภาพจิตดีน้อยที่สุด ส่วนมากพบกับพนักงานชายเนื่องจากเกิดจากความเงินอายที่ต้องร่วมงานกับผู้หญิง ไม่ค่อยกล้าพูดกล้าแสดงออก วางตัวไม่ถูก จึงทำให้รู้สึกอึดอัดตลอดเวลาที่ทำงาน รู้สึกอยากเปลี่ยนที่ทำงาน หรือลาออกเลย ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตยา อิธิเสน (2554) ได้ศึกษาการศึกษาทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่มีต่อพฤติกรรมการอยู่ร่วมกันก่อนสมรส พบว่า คนเราต้องรู้จักการปรับตัวเข้ากับเพศตรงข้ามที่เหมาะสม คือการรู้จักการวางตัวในบทบาทที่เหมาะสมกับเพศของตน ซึ่งจะช่วยให้เรารู้สึกมั่นคงในเพศของตัวเอง มีความมั่นใจ ไม่ประหม่า ไม่อึดอัดเมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้าม แล้วจะทำให้เราอยู่ร่วมกับเพศตรงข้ามได้

ด้านวิตกกังวล พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับค่อนข้างไม่อาการที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลต่างๆ ที่สังเกตได้ ได้แก่ ความกระวนกระวาย ความรู้สึกกลัว ความประหม่า และความตึงเครียด เช่น หัวใจเต้นเร็วและแรง หายใจไม่เป็นจังหวะ ซึ่งพบว่าอาการตึงเครียดนั้นมีระดับสุขภาพจิตด้านวิตกกังวลดีน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชนก ทองน้ำวน (2549) ได้ศึกษาระดับความวิตกกังวลของผู้ป่วยในโรงพยาบาลกระทู้มแบน พบว่า ความวิตกกังวล คือสภาวะของความประหม่าใจ ความตึงเครียด ความเป็นห่วง หรือความกระวนกระวายใจ ในการตอบสนองต่ออันตรายที่เป็นจริง ความหมกมุ่นช่วยเหลือ การถูกแยกให้อยู่ตามลำพัง และความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลเผชิญกับสถานการณ์ที่ตนเองถูกคุกคาม

ด้านก้าวร้าวทำลาย พนักงานมีระดับสุขภาพจิตอยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี ซึ่งสรุปได้ว่าอาการหลักๆที่เกิดขึ้นกับด้านก้าวร้าวทำลายนั้น ประกอบด้วยการกระทำที่เป็นลักษณะของความรู้สึกโกรธขุ่นเคืองรวมทั้งความรู้สึกก้าวร้าวทำลาย และทำให้รู้สึกอารมณ์ได้แย่ง หรือควบคุม

ไม่ได้ เช่น มีอารมณ์พลุ่งพล่านที่ระงับไม่ได้ รู้สึกอยากตะโกนหรือขว้างปาสิ่งของ โดยเฉพาะผู้ที่เข้าสู่ช่วงวัยรุ่นหรือวัยเริ่มทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริอร นพกิจ (2545) ที่ได้ศึกษา จิตลักษณะบางประการของนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติและนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่มีปัญหาพบว่า สาเหตุประการหนึ่งของอาการก้าวร้าวมาจากสาเหตุของการมีพฤติกรรมที่ทำตัวเป็นปัญหา ขาดความรับผิดชอบต่อตัวเองและสังคม ซึ่งโดยมากมาจากพื้นฐานทางครอบครัวที่ไม่เอาใจใส่ มักมี อาการเอาแต่ใจควบคู่กัน โดยมากเมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาว มักจะปรากฏอาการเหล่านี้ให้เห็น

5.2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลอง

จากผลการทดสอบสมมติฐาน โดยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ สามารถอภิปรายได้ดังนี้

ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยด้านจิตใจ และปัจจัยด้านร่างกายมีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลอง โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของของสุขภาพจิตในภาพรวมได้ร้อยละ 92.9 ในขณะที่ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านองค์การไม่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองในภาพรวม ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า

ปัจจัยด้านสังคม มีผลต่อสุขภาพจิตมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุพาสน์ เขตต์เชื่อน (2548) ที่ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานกะและพนักงานประจำในอุตสาหกรรมรถยนต์ พบว่าปัจจัยทางด้านสังคมมีผลต่อสุขภาพจิต เนื่องจากสังคมการทำงานที่ค่อนข้างวุ่นวายและความแตกต่างกันทางความคิดและวัฒนธรรมท้องถิ่น เนื่องจากคนต่างจังหวัดนิยมเข้ามาทำงานในเมือง จึงก่อให้เกิดความแตกต่างทางด้านสังคม ด้านภาษา ด้านวัฒนธรรม ทำให้เกิดการแบ่งแยกกลุ่มกัน ไม่ว่าจะเป็นแบ่งกลุ่มกันตามถิ่นฐาน หรือแบ่งกลุ่มระหว่างพนักงานเก่าและพนักงานใหม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่คนจำนวนหลายคนมาอยู่ด้วยกันย่อมมีความแตกต่างทางความคิด เช่นเดียวกับหน่วยงานที่มีการหมุนเวียนพนักงานบ่อยๆ หรือมีพนักงานใหม่ๆ เข้างานบ่อยๆ จะทำให้เกิดรอยต่อระหว่างพนักงานเก่าและพนักงานใหม่ เกิดการไม่ยอมรับนับถือกัน

ปัจจัยด้านจิตใจ มีผลต่อสุขภาพจิตเป็นลำดับที่สอง ทั้งนี้เนื่องมาจากกลุ่มบุคคลที่มีสภาวะทางจิตใจไม่พร้อมจะทำงาน เช่น ท้อแท้ ง่าย ไม่ร่าเริง จะส่งผลให้การทำงานนั้นมีประสิทธิภาพลดลง สภาพจิตใจโดยปกติแล้วก็จะสัมพันธ์โดยตรงกับความเครียด หากมีปัญหาที่ต้องแก้ไข ไม่ว่าจะเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัว ต้องแยกแยะลำดับความสำคัญหรือเรื่องราวของปัญหาให้ดี ซึ่งสอดคล้องกับพิมพิชญา ศิริเหมอนนต์ (2554) ซึ่งได้ศึกษาผลกระทบจากความเครียดในการทำงาน ซึ่งพบว่า จิตใจที่ยังไม่พร้อมจะทำงาน อันเนื่องมาจากความเครียด ความท้อแท้ผิดหวัง การไม่เต็มใจหรือสนใจที่จะทำงานนั้นๆ จะไม่สามารถทำสิ่งนั้นออกมาได้ดี เกิดความไม่พึงพอใจใน

งาน ซึ่งท้ายสุดจะก่อให้เกิดความเครียดที่ส่งผลทางจิตใจแต่จะแสดงออกในรูปแบบของความรู้สึก ถูกกดดัน วิตกกังวล โกรธง่าย เบื่อหน่าย ซึมเศร้า

ปัจจัยด้านร่างกาย มีผลต่อสุขภาพจิตเป็นลำดับที่สาม ทั้งนี้เนื่องมาจาก การที่พบว่าเมื่อพนักงานมีสุขภาพ พลานามัยที่ไม่สมบูรณ์ มีโรคประจำตัว หรือพักผ่อนไม่เพียงพอ จะไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณา กุมารจันทร์ (2543) ที่ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตของพนักงานก่อนวัยเกษียณอายุ เขตภาคใต้ตอนบน พบว่า บุคคลที่มีสภาพร่างกายที่ดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ สังเกตจากการที่คนนั้นมีความสมบูรณ์แข็งแรง ระบบและอวัยวะทุกส่วนทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ร่างกายมีสมรรถภาพสูง จะสามารถทำงานต่อเนื่องเป็นเวลานานๆ ได้ โดยไม่รู้สึกเหนื่อย และหากมีการออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ และพักผ่อนให้เพียงพอ นั้น คนกลุ่มนี้สามารถยังทำงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปได้อีก เรียกว่าการมีสุขภาพทางกายดี

ปัจจัยด้านกายภาพ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกรัตน์ วีรานวัตต์ (2530) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมกับสุขภาพจิต ซึ่งเชื่อในทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ปฏิบัติการที่คนแสดงออกมานั้นเกิดจากผลของการปะทะกันระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมซึ่งจะมีผลต่อประสิทธิภาพของงานที่ทำ และสุขภาพอนามัยของพนักงาน นอกจากนั้นจากสภาพความเป็นจริงจะเห็นได้ว่ามนุษย์จะแยกตัวจากสิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมทางกายภาพไม่ได้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุที่ปัจจัยทางด้านกายภาพไม่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานนั้นเนื่องจาก ในโรงงานอุตสาหกรรมการผลิตสมัยใหม่นั้นจะคำนึงถึงความปลอดภัยของพนักงานเป็นหลัก ดังนั้นในการออกแบบสถานที่ทำงาน ผู้ประกอบการจะคำนึงถึงความปลอดภัยของสถานที่ทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพาสน์ เขตต์เขื่อน (2548) ที่กล่าวไว้ว่า สภาพแวดล้อมแวดล้อมทางด้านกายภาพ ควรจะให้มีความปลอดภัยอยู่ในระดับที่เหมาะสม เช่นในพื้นที่ที่มีเสียงดัง กลิ่น หรือฝุ่นละอองเกินมาตรฐาน ควรจะมีป้ายเตือน และพนักงานจะต้องได้รับอุปกรณ์ป้องกัน รวมถึงคำแนะนำของวิธีการใช้

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ไม่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง หากกล่าวถึงปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจนั้นจะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับรายได้ และรายจ่าย ซึ่งไม่สอดคล้องกับ สุภวรรณ กรเพชร (2550) ซึ่งได้ศึกษา สาเหตุของความเครียดเกิดจาก การมีรายได้น้อย หรือมีรายได้อันพอๆกับค่าใช้จ่าย หรือมีภาระหนี้สินมาก โดยมากแล้วจะเกี่ยวกับเรื่องการเงิน ไม่รู้จักการจัดสรรรายได้ รายจ่าย ภาระหน้าที่ทางครอบครัว ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุที่ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานนั้นเนื่องจาก ในภาวะปัจจุบัน โรงงานอุตสาหกรรมนั้นเกิดการแข่งขันกันสูงในด้านแรงงาน มีอัตราค่าจ้างงานด้วยค่าจ้างที่สูงขึ้น ประกอบกับสวัสดิการที่

ได้รับนั้นเป็นที่พึงพอใจ อาทิเช่น การทำงานล่วงเวลา เงิน โบนัส การเบิกค่ารักษาพยาบาล เป็นต้น และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพานี สฤณภูวนิช (2552) ซึ่งกล่าวไว้ว่า สาเหตุของสภาวะความเครียดและปัญหาด้านเศรษฐกิจนั้น มิได้เกิดจากการมีรายได้ ค่าใช้จ่าย หรือมีภาระหนี้สินเป็นสาเหตุหลัก แต่เกิดจากสภาพเศรษฐกิจในภาพรวมนั้นตกต่ำ ฝืดเคือง ผลกระทบจากการจ้างงานกำลังซื้อของผู้คนและต้นทุนของธุรกิจ คนมักกลัวการไม่ได้รับการจ้างงาน ตกงาน เลิกจ้าง หรือลดกำลังคน ลดค่าตอบแทน จนทำให้เกิดความเครียด

ปัจจัยด้านองค์การไม่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลอง ซึ่งไม่สอดคล้อง กับสุพานี สฤณภูวนิช (2549) ซึ่งได้ศึกษา พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่ และพบว่าในการทำงานนั้นเราไม่ได้ทำงานคนเดียว มักจะต้องมีเพื่อนร่วมงาน ในแผนกเดียวกัน และนอกแผนกด้วย รวมทั้งมีผู้นำและผู้ตาม เพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ที่เป็นสัตว์สังคม ถ้ามีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน คนๆนั้นจะมีความสุข มีแรงจูงใจในการทำงาน แต่ถ้าความสัมพันธ์กับคนรอบข้างไม่ดี ขัดแย้งกัน หรือแม้ผู้นำที่ขาดสถานะการเป็นผู้นำ วางตัวไม่เหมาะสม ไม่ให้คำปรึกษา หรือแม้กระทั่งการเข้มงวดที่มากเกินไป จะทำให้เราไม่อยากทำงานด้วย ไม่อยากเจอหน้า ซึ่งจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าสาเหตุที่ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจไม่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานนั้นเนื่องจาก ในปัจจุบันการมีพื้นฐานการศึกษาที่สูงขึ้น การนำเทคโนโลยี เครื่องจักร มาใช้มากขึ้น จะช่วยลดการปะทะ การเผชิญหน้าและลดความขัดแย้งกันลงได้ อีกทั้งหัวหน้างานมักจะนำแนวคิดวิทยาเข้ามาช่วยในการบริหารงาน ลดระบบอำนาจเบ็ดเสร็จ เพิ่มโอกาสให้พนักงานมีส่วนร่วม แสดงความคิดเห็นมากขึ้น

5.3. ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

จากการวิจัยพบว่าระดับสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจำลองอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยที่ได้รับจากการวิจัย มีค่าเท่ากับ 2.721 แสดงว่ายังสามารถพัฒนาปัจจัยในการทำงานให้สูงขึ้นได้ ซึ่งสามารถพิจารณาได้ดังนี้

1. องค์กรต้องมีส่วนช่วยในการพัฒนาปรับปรุงสถานี่ หรือพื้นที่การทำงานให้ถูกต้องตามหลักอาชีวอนามัย ของกระทรวงอุตสาหกรรมโดยเน้นทางด้านความปลอดภัยเพื่อเพิ่มคุณภาพชีวิต
2. องค์กรต้องมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่นอกเหนือจากการทำงานปกติ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมสันทนาการ งานรื่นเริง หรืองานเลี้ยงสังสรรค์ เพื่อให้พนักงานรู้สึกผ่อนคลายไม่รู้สึกเครียด

3. องค์กรต้องจัดให้มีการฝึกอบรมให้ความรู้แก่พนักงาน ไม่ว่าจะป็นอบรมภายในหรืออบรมภายนอก เพื่อยกระดับและพัฒนาฝีมือ พัฒนาศักยภาพของตัวบุคคล และให้ตัวพนักงานงานเองเกิดความรู้นิม่่าเพิ่มเติม

4. องค์กรเองต้องมีนโยบายหรือโครงการฝึกอบรมเพื่อให้พนักงานมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติในการทำงาน เรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่ม เน้นความสามัคคีในหมู่คณะ เรียนรู้การปรับตัวการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมแห่งการทำงาน มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันละกัน เคารพสายการบังคับบัญชา ปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยของหน่วยงาน

5. องค์กรจะต้องมีนโยบายโดยมุ่งเน้นเกี่ยวกับสุขภาพของพนักงานที่ชัดเจน ไม่ว่าจะป็นนโยบายหลักประกันสุขภาพ สิทธิในการรักษาพยาบาล หรือการมีการตรวจสอบสุขภาพประจำปี เพื่อให้พนักงานเองรู้สึกลัวองค์กรให้ความสำคัญต่อสุขภาพของพนักงาน

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในอนาคต

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงาน โรงงานผลิตรถจักรยานยนต์แห่งนั้น ดังนั้นการทำวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยควรพิจารณาประเด็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

1. ควรขยายขอบเขตการวิจัยไปยังภูมิภาคอื่นๆ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสุขภาพจิตหรือปัจจัยการทำงานที่ยังไม่เหมาะสมเพียงพอ
2. ควรขยายขอบเขตการวิจัยไปยังกลุ่มอุตสาหกรรมประเภทอื่น โดยการแบ่งประเภทหรือกลุ่มอุตสาหกรรมเฉพาะ เช่นกลุ่มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มอุตสาหกรรมอาหาร กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ กลุ่มอุตสาหกรรมปิโตรเคมี เป็นต้น
3. ควรทำการศึกษาการเพิ่มเติมในปัจจัยอื่นๆ ที่คาดว่าจะมีผลต่อสุขภาพจิต เช่น ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านแรงจูงใจ ด้านขวัญกำลังใจ เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงปัจจัยการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กนกรัตน์ วีรานูวัตต์. 2550. 95 วิธีเอาชนะโรคนอนไม่หลับ พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ
- กนกรัตน์ สุขตุงคะ. 2531. “การวิเคราะห์สุขภาพจิตของนักเรียนชั้น ม.3 ในเขตแทรกซึมของ
ผู้ก่อการร้าย จังหวัดปราจีนบุรี” บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กรมโรงงานอุตสาหกรรม. 2553. “ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม” (Online). <http://www.diw.go.th>
- กรมสุขภาพจิต. 2553. “งานวิจัยด้านสุขภาพจิตและจิตเวช” (Online). <http://www.dmh.go.th>
- กระทรวงอุตสาหกรรม 2552. “นักวิชาการ” (Online). <http://www.industry.go.th>
- กองอาชีวอนามัยกระทรวงสาธารณสุข. 2536. คู่มือปฏิบัติงานอาชีวอนามัยสำหรับเจ้าหน้าที่
สาธารณสุข. กรุงเทพมหานคร : กระทรวงสาธารณสุข.
- กันยา สุวรรณแสง. 2540. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ ฯ : รวมสาสน์.
- กาญจนา หงษ์รัตน์. 2546 “กรณีศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับสุขภาพจิตของพนักงานที่ทำงานเป็นกะ
ในโรงงานสินค้าบริโภค” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จรรยา ทองถาวร. 2536. มนุษย์สัมพันธ์. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ.
- เฉลิมชัย ปัญญาดี. 2531. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของผู้ย้ายถิ่นชาวชนบทภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์. 2534. “การศึกษาความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกลุ่มภาคกลาง” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต คณะศิลป
ศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ชลธิชา สว่างเนตร. 2542. “การรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานภายในองค์กร และขวัญในการทำงาน
ของพนักงานระดับบังคับบัญชาและวิชาชีพ ของบริษัทผลิตภัณฑ์และวัสดุก่อสร้าง จำกัด”
วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชิน โอสธ หัสบำเรอ. 2541. อารมณ์เครียดหรือความเครียด กรมประชาสงเคราะห์. หน้า 75-77
- ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ ฯ : เทพนิมิตรการพิมพ์.
- นิตยา อธิเสน. 2554. “การศึกษาทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครที่มีต่อพฤติกรรม
การอยู่ร่วมกันก่อนสมรส” คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2545. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุรจิต ธรรมโรจน์. 2542. “การรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานทางกายภาพที่มีผลต่อสุขภาพและผลการปฏิบัติงาน ของพนักงานใน โรงงานผลิตยางรถยนต์” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฝน แสงกิ่งแก้ว. 2532. เรื่องของสุขภาพจิต. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543.วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ ฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ชานา สิริเหมอนนต์. 2555. “การบำบัดการรู้คิด ปรับพฤติกรรม เพื่อลดอาการทางบวกให้ผู้ป่วยจิตเภท.”วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, ปีที่ 57, ฉบับที่ 2, หน้า 235-248.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2530. อาชีวะอนามัย. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มาลินี จุฑะรพ. 2541. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3.กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์อักษรภาพพัฒนา.
- รัชนก ทองน้ำวน. 2549. “ศึกษาระดับความวิตกกังวลของผู้ป่วยก่อนผ่าตัดใน โรงพยาบาลกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร” วิทยาสตรมหาบัณฑิต, วิทยาการจัดการสังคมและการจัดการระบบสุขภาพ, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รัตนาก่อน. 2536 “สุขภาพจิตของพนักงานที่ทำงานกะและทำงานประจำใน โรงงานอุตสาหกรรม” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน.2541.พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- รุจิลักษณ์ สุนปาน. 2541. “ภาวะสุขภาพจิตของพนักงานปฏิบัติการใน โรงงานอุตสาหกรรม” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลิขิต กาญจนภรณ์. 2541. สุขภาพจิต. นครปฐม : โครงการส่งเสริมการผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วนิดา ไชยธวัศ. 2521. “ปัญหาสุขภาพจิตของผู้ป่วยใน ที่มารับการรักษาพยาบาลใน โรงพยาบาลวชิรพยาบาล กรุงเทพมหานคร ” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- วรรณ กุมารจันทร์. 2543. “คุณภาพชีวิตของพนักงานก่อนวัยเกษียณอายุ เขตภาคใต้ตอนบน” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการพยาบาลผู้สูงอายุ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิสัย พงกษะวัน. ม.ป.ป. โรคและสุขภาพผู้บริหาร. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร.
- ศรีธรรม ธนะภูมิ. 2533. “การเกิดปัญหาสุขภาพจิต.” รายงานการสัมมนาระดับชาติเรื่อง สิ่งแวดล้อมกับสุขภาพจิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดลและกระทรวงสาธารณสุข.
- ศิริอร นพกิจ. 2545. “จิตลักษณะบางประการของนักเรียนที่มีพฤติกรรมปกติและนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่มีปัญหา.” วิทยานิพนธ์, คณะวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- เสนาะ สีนอาษา. 2536. “ปัญหาสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลาง โรงงานเขตจังหวัดนนทบุรี.” วารสารโรงพยาบาล ศรีรัฐพยาบาล. หน้า 52-62.
- โสภณ ตระการวิจิตร. 2541. “ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและสุขภาพจิตของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สเปญ อุ๋นอองศ์. 2553. บทความโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์. “เมื่อไรจึงไปควรพบจิตแพทย์.”
- สกล ต่านักดี. 2542. “สุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลเมืองชัยภูมิ” . วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, ปีที่ 44 , ฉบับที่ 3, หน้า 213-227.
- สันทนา วิเศษหลง. 2541. “ผลกระทบจากการทำงานกะกับความเหนื่อยล้าของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สุชาติ โสภประยูร และวรรณ โสภประยูร. 2531. เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์ จำกัด.
- สุพาศน์ เขตเขื่อน 2548. “สภาพแวดล้อมการทำงาน ที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานกะและพนักงานประจำในอุตสาหกรรมรถยนต์” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุภวรรณ กรเพ็ชร. 2550. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเครียดของพนักงานลูกค้าสัมพันธ์ กรณีศึกษาบริษัทด้านโทรคมนาคมแห่งหนึ่ง.” วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

- สุภาภรณ์ เตโชวานิชย์. 2546. “ การพัฒนารูปแบบการบริการสุขภาพแบบองค์รวมแก่ผู้สูงอายุ ณ ศูนย์สุขภาพชุมชนใน จ. พิษณุโลก.” วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตร คณะแพทยศาสตร์, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุรางค์ จันทรเอ็ม. 2542. สุขวิทยาจิต. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนอักษรบัณฑิต.
- สุวารี โสธรพิทักษ์กุล. 2534 “ผลของสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อสุขภาพจิตของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ.”วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- องค์การอนามัยโลก. 2542. “การส่งเสริมสุขภาพจิตที่ดี.” วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย. หน้า 118-119
- อริสา เลหาไกรธรรม. 2539. “สภาพแวดล้อมการทำงาน ที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ในนิคมอุตสาหกรรมบางชัน.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อรุณ เขาวนาศัย. 2538. ความหมายและความสำคัญของสุขภาพจิต. ค้นเมื่อ 30 มกราคม 2550, จาก <http://www.swu.ac.th/royal/book6/b6c4t1.html>.
- อินทริรา ปัทมินทร. 2536. “ทำอะไรให้มีความสุข.” มติชนสุดสัปดาห์. หน้า 61.
- Cooper,C.L.,S.J.Sloan and S.Williams. 1988. Occupational Stress Indicator : Management Guide. Great Britain : NFER Nelson Publishing Company Limited.
- D.F. Allen Charles II, Louis XIV and the Order of Malta . European History Quarterly July 1990 20: 323-340
- Egbert,F.1980. “ Concept of wellness” **Journal of Psychiatric Nursing and Mental Health Service.** 9 - 12
- Farmer,H.1984. **Metal Health and the Environment.** New York : Cherchill Livingstone Inc.
- Jahoda, M.1993. **Current Concept of Positive Mental health.** New York : Book Company Publisher
- Quick,J.C.1993. **Stres&Well-Being at work.** Washington D.C.: American Psychological Association.
- Sidadon, P .and C. Veil.1965. “ Psychopathology of Industrial Work.” **Hygiene Mental.** 101-120
- Viteles, M.S. (1974). **Industrial psychology:** Reminiscences of an academic moonlighter. In T. Krawiec (Ed.), The psychologists (Vol. 2, pp. 441-500). New York: Oxford University Press.

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศวิทยาลัยการบริหารและจัดการ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ ๑๓ / ๒๕๕๕
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๕ ให้ดำเนินการ ดังนี้

นายอนภกาจ ทิรานันท์ รหัสประจำตัว ๕๓๒๓๑๔๒๔ ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจำลอง (FACTORS AFFECTING MENTAL HEALTH OF WORKERS IN MODEL CARS FACTORY)”

โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัคพงศ์ ปวงสุข เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐภูมิ โรจนนิรุตติกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระเสกข์ ตรีเมธสุนทร)
คณบดีวิทยาลัยการบริหารและจัดการ

ที่ ศธ ๐๕๒๔.๒๕๒(๒)๑๙๑

วิทยาลัยการบริหารและจัดการ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง ถนนลาดพร้าว เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๒๑ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน คุณธีรเดช ทฤกษ์วัน ผู้จัดการ
บริษัท เสมท์เทคโนโลยี จำกัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายณภกาจ ทิรานันท์ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม วิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง อยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถ
จักรยานยนต์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรัทธา ปวงสุช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร.ณัฐภูมิ โรจนนิวุตติกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

วิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ทิรานันท์ ได้พิจารณาแล้วเห็น
ว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ
แบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน
จะช่วยให้งานวิจัยของ นายณภกาจ ทิรานันท์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณ
เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อมรตรี คັນทิพัฒน์)

รองคณบดี

กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษาและด้านบริหารการวิจัย

ส่วนบริหารงานทั่วไป

โทร ๐ ๒๓๒๙ ๘๔๕๙-๖๐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ ๐๔๒๘.๒๕(๒) ๑๙๖

วิทยาลัยการบิหารและจัดการ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ ๑๑๕๒๐

๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขอบิญเป็นผู้นิรงคุณวุฒินิรวงแบบสอณณณเพือการวิจั

เขียน คุณเอกพจน์ ศรัณสินธุ์ ผู้นิช่วยผู้นิจัดการ
บริษัท นมทเทอกรงนทพ จ้ากั

สิ่งทีส่มาค้ำย แบบสอณณณเพือการวิจั

ด้วย นายณณณจ ทิราณันท์ นักรศึกษาาระดับปริญญาโท หลักรสูตรวิทธาสตรนทหบบันชิต สาขาวิชา
วิทธาการจัการอุตสาหกรรณ วิทธาการบิหารและจัการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง อู่ในระหว่างกรพ้าวิทธาณิพนธ์ เรื่อง "ป้งจัยทีมีผลค่อสูภภาพจัตของพ้นักงานโรงงานผลิตรด
จ้าลอง" โดยมี ผู้นิช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภักทหงศ์ ปวงสุข เป็นอาจารย์ทีปรึกรวิทธาณิพนธ์ และ ผู้นิช่วย
ศาสตราจารย์ ดร.ณิธวุฒิ โรจนนิรุตติกุล เป็นอาจารย์ทีปรึกรวิทธาณิพนธ์ร่วม

วิทธาการบิหารและจัการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ทิจารณณแล้วเห็น
ว่าพ้นเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกือวกับเรื่องค้งกล่าวเป็นอย่งดี ซึ่งขอเชิญพ้นเป็นผู้นิรงคุณวุฒินิรวง
แบบสอณณณ ค้งทีแนบมาพ้นอนนีว่ามีเนือหูกค้องและเหมาระสณณณน้อยเพืองใด ซึ่งผลการนิรวงของพ้น
จะช่วยให้งานวิจัของ นายณณณจ ทิราณันท์ มีความสมบูรณย์ยิ่งขึ้น

จึงเรีชนมาเพือโปรดทิจารณณและพ้นว่าจะได้ริบความอนุเคราะห์จากพ้นด้วยดี และขอขอบคณ
เป็นอย่งถึงมา ณ โอกาสนีด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อมรศรี สันทิพัฒน์)
รองคณขลิ

ถ้ากับดูสงงานค้ำนบัณคัศศึกษาและด้านบิหารการวิจั

ส่วนบิหารงานทัวไป
โทร ๐ ๒๓๒๐๗ ๘๔๕๕๗-๒๐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ ๐๕๒๙.๒๕(๒)/๑๙๕

วิทยาลัยการบริหารและจัดการ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๒๙ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ประพจน์ สรวาทิจ ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายณกาศ ธีรฉันทน์ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม วิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง อยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถ
จักรยาน" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงศ์ ปวงสุข เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร.ณัฐณี โรจนนิวัตติกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

วิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พิจารณาแล้วเห็น
ว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ
แบบสอบถาม ดังที่แนบมาพร้อมนี้ไว้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุดเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน
จะช่วยให้งานวิจัยของ นายณกาศ ธีรฉันทน์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อรรถพร คุ้มพิพัฒน์)

รองคณบดี

กำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษาและคณาธิการวิจัย

ส่วนบริหารงานทั่วไป

โทร ๐ ๒๒๒๙ ๘๔๕๙-๒๐

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลของการวิจัย ปัจจัยที่มีผลต่อสุขภาพจิตของพนักงานโรงงานผลิตรถจักรยานยนต์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

ดังนั้นจึงขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ประกอบวิทยานิพนธ์เท่านั้น ขอรับรองว่าคำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบใด ๆ เกิดขึ้นแก่ท่าน เนื่องจากผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวมที่ได้จากการวิเคราะห์แล้วเท่านั้น

แบบสอบถามชุดนี้มีคำถาม แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงาน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสุขภาพจิตของพนักงาน

ในการตอบแบบสอบถามนี้ ขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เนื่องจากถ้าตอบไม่ครบเพียงข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามไม่สมบูรณ์

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นภกาจ ทิรานันท์

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

แบบสอบถาม

ตอนที่1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง () ตามความเป็นจริง ที่เกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1.เพศ

- () ชาย () หญิง

2.อายุ

- () ไม่เกิน 20 ปี () มากกว่า 20 ปี - 30 ปี
 () มากกว่า 30 ปี - 40 ปี () มากกว่า 40 ปี - 50 ปี
 () มากกว่า 50 ปี

3.สถานภาพการสมรส

- () โสด () สมรส () หย่าร้าง / หม้าย / แยกกันอยู่

4.ระดับการศึกษา

- () ต่ำกว่า มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. () มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.
 () อนุปริญญา / ปวส. () ปริญญาตรี
 () สูงกว่าปริญญาตรี

5.รายได้ต่อเดือน

- () น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท () มากกว่า 10,000 บาท - 15,000 บาท
 () มากกว่า 15,000 บาท - 20,000 บาท () มากกว่า 20,000 บาท - 25,000 บาท
 () มากกว่า 25,000 บาท - 30,000 บาท () มากกว่า 30,000 บาท

6.ท่านทำงานอยู่ในบริษัทนี้มาแล้วทั้งหมดกี่ปี

- () ไม่เกิน 1 ปี () มากกว่า 1-5 ปี
 () มากกว่า 5 - 10 ปี () มากกว่า 10-15 ปี
 () มากกว่า 15 ปี

7.ลักษณะงานที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

- () ทำงานกะ
 () ทำงานในเวลาประจำที่แน่นอน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการทำงาน

คำชี้แจง กรุณาอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อละ 1 คำตอบ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด
	ด้านกายภาพ					
1	บริเวณพื้นที่ทำงานมีระดับเสียงที่เหมาะสม					
2	บริเวณพื้นที่ทำงานมีแสงสว่างที่เพียงพอ					
3	บริเวณพื้นที่ทำงานมีอุณหภูมิที่เหมาะสม					
4	บริเวณพื้นที่ทำงานมีฝุ่นละอองค่อนข้างมาก					
5	บริเวณพื้นที่ทำงานมีกลิ่นสารเคมีค่อนข้างรุนแรง					
6	อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่บริษัทจัดให้มีสภาพดีพร้อมใช้งาน					
	ด้านจิตใจ					
7	ท่านเต็มใจที่จะทำงานล่วงเวลา หากงานที่ท่านได้รับมอบหมายยังไม่เสร็จตามกำหนดเวลา					
8	ท่านเต็มใจที่จะช่วยเหลืองานผู้อื่นอยู่เสมอ					
9	ท่านเป็นคนขี้มัวแหม่มแจ่มใส และร่าเริงอยู่เสมอ					
10	ท่านไม่ค่อยรู้สึกท้อแท้ แม้ว่าท่านจะพบอุปสรรคขณะปฏิบัติงาน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด
	ด้านจิตใจ (ต่อ)					
11	ท่านแบ่งแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน ได้เป็นอย่างดี					
	ด้านสังคม					
12	ท่านชอบทำงานเป็นกลุ่ม/ ทีม					
13	ท่านปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงาน ได้เป็นอย่างดี					
14	ท่านเคารพในเสียงข้างมาก แม้ว่าบางครั้งท่านจะไม่ค่อยเห็นด้วยก็ตาม					
15	เพื่อนร่วมงานของท่านเป็นคนมีน้ำใจและมีธรรมาศยดี					
16	ท่านรู้สึกสบายใจที่ได้ร่วมงานกับบุคคลต่างๆ ในบริษัทแห่งนี้					
	ด้านร่างกาย					
17	ท่านมักรู้สึกเหนื่อยล้าจากการทำงานอยู่เสมอ					
18	ท่านมีเวลาพักผ่อนอย่างเพียงพอ					
19	ท่านมีความสุขที่ร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง					
20	ท่านออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ					
21	ท่านต้องเข้าพบแพทย์เกี่ยวกับปัญหาสุขภาพอยู่บ่อยครั้ง					
	ด้านเศรษฐกิจ					
22	รายได้ที่ท่านได้รับเพียงพอต่อการครองชีพในแต่ละเดือน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด
	ด้านเศรษฐกิจ (ต่อ)					
23	ท่านมักซื้อของใช้ตามกระแสนิยม (แฟชั่น) เช่น เสื้อผ้า โทรศัพท์มือถือ					
24	ท่านมักมีเงินออมเหลือเก็บในแต่ละเดือน					
25	ท่านมีรายได้อื่นๆ นอกเหนือจากงานประจำ					
26	บ่อยครั้งที่ท่านมักจะยืมเงิน / กู้เงิน จากผู้อื่นเนื่องจากรายได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการ					
	ด้านองค์การ					
27	เมื่อมีปัญหาในการปฏิบัติงาน ท่านมักได้รับความช่วยเหลือจากผู้บังคับบัญชาเป็นอย่างดี					
28	บริษัทให้การสนับสนุน เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ในการปฏิบัติงาน เพียงพอ					
29	ท่านมีอิสระในการตัดสินใจในเรื่องงานได้อย่างเต็มที่					
30	บริษัทของท่านมี กฎ ระเบียบ ข้อบังคับในการทำงานที่เข้มงวด					
31	บริษัทของท่านส่งเสริมให้ท่านได้รับการพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้า					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความ	ความถี่ของอาการที่เกิดขึ้น				
		บ่อย มาก	บ่อย	ค่อนข้าง บ่อย	นานๆ ครั้ง	ไม่มี อาการ
20	ร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล					
21	รู้สึกอายนหรืออึดอัดเมื่ออยู่ต่อหน้า เพศตรงข้าม					
22	รู้สึกว่าถูกรังแกหรือถูกคุกคาม					
23	กลัวสิ่งต่างๆโดยไม่มีเหตุผล					
24	มีอารมณ์ขุ่นมัวและหงุดหงิดง่าย					
25	รู้สึกกลัวเมื่อออกนอกบ้านคนเดียว					
26	มักตำหนิตัวเองในเรื่องต่าง ๆ					
27	ปวดบั้นเอว					
28	รู้สึกลำบากในการที่ต้องทำงาน ต่างๆให้เสร็จ					
29	รู้สึกเหงา					
30	รู้สึกเศร้า					
31	กังวลในสิ่งต่าง ๆ มากเกินไป					
32	รู้สึกไม่อยากสนใจในสิ่งต่าง ๆ					
33	รู้สึกกลัวโดยไม่มีสาเหตุ					
34	รู้สึกสะเทือนใจง่าย ๆ					
35	รู้สึกว่าคนอื่นรู้ถึงความคิดในใจของ ท่าน					
36	รู้สึกว่าคนอื่นไม่เข้าใจหรือเห็นอก เห็นใจท่าน					
37	รู้สึกว่าคนอื่นไม่เป็นมิตรหรือไม่ ชอบท่าน					
38	ต้องทำงานซ้ำๆเพื่อให้แน่ใจว่า ทำงานถูกต้อง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความ	ความถี่ของอาการที่เกิดขึ้น				
		บ่อย มาก	บ่อย	ค่อนข้าง บ่อย	นานๆ ครั้ง	ไม่มี อาการ
39	หัวใจเต้นแรงและเร็วแม้ไม่ได้ออกกำลังกายหรือทำงานหนัก					
40	คลื่นไส้หรือป็นป่วนในช่องท้อง					
41	รู้สึกด้อยกว่าผู้อื่น					
42	มักมีอาการปวดกล้ามเนื้อ					
43	รู้สึกว่าถูกจ้องมองหรือกล่าวถึง					
44	มีปัญหาเรื่องนอนหลับยาก					
45	มักจะตรวจตราสิ่งที่ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก					
46	รู้สึกลำบากใจในการตัดสินใจ					
47	รู้สึกกลัวการเดินทางโดยรถประจำทางหรือรถไฟ					
48	มีอาการหายใจไม่สะดวกแน่นหน้าอก					
49	มีอาการเคี้ยวร้อนเคี้ยวหนาวสลับกัน					
50	หลีกเลี่ยงบางสิ่งบางอย่าง สถานที่บางแห่งที่นึกกลัว					
51	รู้สึกว่าสมองว่างเปล่าไม่มีอะไรในหัวเลย					
52	รู้สึกมีอาการชาหรือขนลุกชูตามตัว					
53	รู้สึกเหมือนมีอะไรมาจุกที่คอหอย					
54	รู้สึกสิ้นหวังเกี่ยวกับอนาคต					
55	รู้สึกตัวเองไม่มีสมาธิ					
56	รู้สึกว่าบางส่วนของร่างกายไม่แข็งแรง					
57	รู้สึกตึงเครียด					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความ	ความถี่ของอาการที่เกิดขึ้น				
		บ่อย มาก	บ่อย	ค่อนข้าง บ่อย	นานๆ ครั้ง	ไม่มี อาการ
58	รู้สึกหนักตามแขนขา					
59	มักจะคิดถึงแต่เรื่องความตาย					
60	รู้สึกว่ารับประทานอาหารมากเกินไป					
61	รู้สึกไม่สบายใจเมื่อมีคนเฝ้ามองหรือพูดเกี่ยวกับตัวท่านเอง					
62	มีความคิดที่ไม่ใช่ความคิดของตนเอง					
63	รู้สึกอยากทำร้ายผู้อื่น					
64	มักจะสะดุ้งตื่นนอนตอนเช้ามืด					
65	มักทำอะไรซ้ำซาก เช่น นับ คิด					
66	นอนหลับไม่สนิท					
67	อยากทำลายข้าวของ					
68	รู้สึกว่าคนอื่นไม่เห็นด้วยและไม่ร่วมมือกับท่าน					
69	รู้สึกว่าคนอื่นมุ่งความสนใจมาที่ตัวท่าน					
70	รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ในหมู่คนมาก เช่น ห้างสรรพสินค้า					
71	รู้สึกว่าการทำงานทุกอย่างต้องใช้ความพยายาม					
72	ตกใจกลัวเป็นบางครั้ง					
73	รู้สึกว่าอึดอัดเมื่อต้องกินหรือดื่มในที่สาธารณะ					
74	มีเรื่องโต้แย้งกับคนอื่นบ่อยๆ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความ	ความถี่ของอาการที่เกิดขึ้น				
		บ่อย มาก	บ่อย	ค่อนข้าง บ่อย	นานๆ ครั้ง	ไม่มี อาการ
75	รู้สึกกระวนกระวายเมื่อถูกทอดทิ้ง ให้อยู่คนเดียว					
76	รู้สึกว่าคนอื่นให้ความเชื่อถือใน ความสำเร็จของท่าน					
77	รู้สึกว่าแห้ว แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางคน อื่น					
78	รู้สึกกระวนกระวายนั่งไม่อยู่กับที่					
79	รู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า					
80	รู้สึกว่าสิ่งที่เคยคุ้นเคยมาก่อน เปลี่ยนไป					
81	อยากตะโกนหรือขว้างปาสิ่งของ					
82	รู้สึกกลัวจะเป็นลมในที่สาธารณะ					
83	รู้สึกว่าคนอื่นจะเอาเปรียบ ถ้าหาก ท่านเป็นคนอ่อนแอ					
84	ความคิดเรื่องเพศรบกวนท่าน ค่อนข้างมาก					
85	มีความคิดว่าท่านควรได้รับโทษจาก การทำบาป					
86	รู้สึกว่าอะไรมาผลักดันให้ทำสิ่ง ต่างๆ					
87	มีความคิดว่าบางสิ่งบางอย่างที่ ผิดปกติร้ายแรงเกิดขึ้นกับร่างกาย ของท่าน					
88	ไม่เคยรู้สึกสนิทสนมกับผู้อื่น					
89	มีความรู้สึกว่าคุณเองผิด					
90	มีความคิดว่าบางสิ่งบางอย่างที่ ผิดปกติเกิดขึ้นกับจิตใจของท่าน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นาย นภกาจ ทิรานันท์
วัน เดือน ปีเกิด	13 สิงหาคม 2525
สถานที่เกิด	อำเภอ เมืองสมุทรปราการ จังหวัด สมุทรปราการ
ที่อยู่	209/38 หมู่ 3 ซ. โครงการ 4 ต.บางปูใหม่ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10280
ประวัติการศึกษา	อุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีไฟฟ้า อุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าพระนครเหนือ
ประสบการณ์การทำงาน	พ.ศ. 2549 – ปัจจุบัน ตำแหน่ง วิศวกรฝ่ายกระบวนการการผลิต บริษัท แมทเทส กรุ๊ป จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้